

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Segon període

Sèrie P - Número 5

Dimecres, 11 de febrer de 2004

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessions plenàries núm. 5, 6 i 7

Í N D E X

Sessió núm. 5

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00001/07) (p. 5)

Sessió núm. 6

Propostes de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 37/2003, del 17 de novembre, del soroll (tram. 212-00002/07) (p. 6)

Propostes de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 38/2003, del 17 de novembre, general de subvencions (tram. 212-00003/07) (p. 10)

Propostes de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 39/2003, del 17 de novembre, del sector ferroviari (tram. 212-00004/07) (p. 15)

Propostes de resolució

per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 41/2003, del 18 de novembre, de protecció patrimonial de persones amb discapacitat i de modificació del Codi civil, de la Llei d'enjudiciament civil i de la normativa tributària amb aquesta finalitat (tram. 212-00005/07) (p. 23)

Sessió núm. 7

Composició

de les meses de les comissions (p. 30)

Report

de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 243-00004/07) (p. 31)

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió d'Estudi de la Situació de les Polítiques de Joventut a Catalunya (tram. 252-00005/07) (p. 31)

→

Proposta de resolució

per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre Immigració (tram. 252-00006/07) (p. 33)

Designació

de dos membres del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00001/07) (p. 36)

Designació

de cinc membres del Consell Superior de Cooperació (tram. 284-00003/07) (p. 36)

Designació

del vicepresident de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00004/07) (p. 36)

Designació

de dos vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00005/07) (p. 36)

Designació

de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 284-00006/07) (p. 36)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a l'acció de govern
(tram. 300-00092/07) (p. 37)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern amb relació a la situació política actual
(tram 317-00001/07) (p. 42)

al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la valoració de l'actual situació política
(tram 317-00002/07) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre quina opinió li mereix el que disposen els articles 36.2 i 37.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i 67 de la Llei 3/1982, del Parlament, del President i del Consell Executiu (tram 317-00003/07) (p. 44)

al president de la Generalitat sobre quines són les seves prioritats polítiques per a les setmanes vinents
(tram. 317-00004/07) (p. 45)

al president de la Generalitat sobre quines són les conseqüències, polítiques i de funcionament del Govern, que pot tenir la crisi provocada per la dimissió de l'exconseller en cap (tram. 317-00005/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre el nomenament del cap del Gabinet del Conseller del Departament de Justícia
(tram. 310-00001/07) (retirada) (p. 48)

al Consell Executiu sobre el contingut del pacte secret per a regular la distribució dels alts càrrecs
(tram. 310-00002/07) (p. 48)

al Consell Executiu sobre l'existència d'algun altre pacte secret a més del que regula la distribució dels alts càrrecs (tram. 310-00003/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre les actuacions futures previstes a la carretera comarcal C-15 en el tram Puigdàlber - Vilafranca del Penedès (tram.310-00004/07) (p. 49)

al Consell Executiu sobre el calendari per al finiment de les obres de rehabilitació i millora de l'edifici de l'IES Eugeni d'Ors, situat al municipi de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès) (tram. 310-00005/07) (p. 50)

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la cobertura de seguretat del Fòrum Universal de les Cultures de Barcelona 2004 per la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra
(tram. 310-00006/07) (p. 51)

al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a l'acord de la Comissió d'Ordenació Acadèmica del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport de dividir en dues titulacions, sota el nom de català i valencià, l'ensenyament del català a totes les escoles oficials d'idiomes (tram.310-00008/07) (p. 52)

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa als cursos de formació ocupacional per a l'any 2004 (tram. 310-00010/07) (p. 53)

Necrologia

per l'expresident M. H. Sr. Joan Reventós i Carner (tram. 401-00001/07) (p. 53)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la situació de les llistes d'espera de sanitat (tram. 300-00071/07) (p. 55)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política industrial a Catalunya i, en especial, a les deslocalitzacions (tram. 300-00097/07) (p. 59)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre el desplegament del seu programa pel que fa al Departament de Governació i Administració Pública (tram. 300-00098/07) (p. 64)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre les causes i les conseqüències de la crisi que va patir el mes de gener del 2004 i del cessament del conseller en cap, H. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira (tram. 300-00099/07) (p. 66)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures dirigida a assolir una correcta vertebració del territori i el millorament de la mobilitat ciutadana (tram. 300-00009/07) (p. 71)

Interpel·lació

al Consell Executiu sobre els complements a les pensions de viduïtat (tram. 300-00018/07) (p. 76)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 5

La sessió s'obre a les deu del matí i nou minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera d'Interior, el conseller d'Economia i Finances i la consellera de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00001/07). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00001/07)

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 11 de febrer de 2004, ha estudiat el Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestats per les senyores diputades i els senyors diputats i d'acord amb l'article 4.1.segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat de les senyores diputades i els senyors diputats:

Oriol Amorós i March, Teresa Aragonès i Perales, Jordi Ausàs i Coll, M. Assumpta Baig i Torras, Francesc Xavier Ballabriga i Cases, Miquel Barceló i Roca, Albert Batalla i Siscart, Ernest Benach i Pascual, Juan Bertomeu i Bertomeu, Uriel Bertran Arrué, Joan Boada i Masoliver, Carles Bonet i Revés, Jaume Bosch i Mestres, Francesc Xavier Boya i Alós, Dolors Camats i Luis, Josefina Cambra i Giné, Ramon Camp i Batalla, Jaume Camps i Rovira, Marta Camps i Torrens, Carme Capdevila i Palau, Josep Maria Carbonell i Abelló, Jordi Carbonell i Sebarroja, Josep-Lluís Carod-Rovira, Teresa Carrera González, Joan Manuel Carrera i Pedrol, Carmen Carretero Romay, Eudald Casadesús i Barceló, Jordi Casas i Bedós, Antoni Castellà i Clavé, Mohammed Chaib Akhdim, Marta Cid i Pañella, Do-

lors Clavell Nadal, Josep Lluís Cleries i González, Higini Clotas i Cierco, Dolors Comas d'Argemir i Cendra, Lluís M. Corominas i Díaz, M. Eugènia Cuenca i Valero, Núria de Gispert i Català, Sergi de los Ríos i Martínez, Manuela de Madre Ortega, Anna del Frago Bares, Pilar Dellunde i Clavé, Pilar Díaz i Romero, José Antonio Donaire Benito, Josep Antoni Duran i Lleida, Ramon Espadaler i Parcerisas, Ramon Espasa i Oliver, Miquel Àngel Estradé i Palau, Teresa Estruch Mestres, Antoni Fernández i Teixidó, Bernardo Fernández Martínez, Joan Ferran i Serafini, Carme Figueras i Siñol, Bet Font i Montanyà, Josep Maria Freixanet i Mayans, Joan Galceran i Margarit, Eva García i Rodríguez, M. Àngela Gassó i Closa, Carme-Laura Gil i Miró, Josep Grau i Seris, Francesc Homs i Ferret, Francesc Homs i Molist, Josep Huguet i Biosca, Miquel Iceta i Llorens, Juan Manuel Jaime Ortea, Roberto Edgardo Labandera Ganachipi, Marina Llansana Rosich, Joaquim Llena i Cortina, Josep Llobet Navarro, Marta Llorens i Garcia, Agustí López i Pla, Rafael López i Rueda, Rafael Luna i Vivas, Pere Macias i Arau, Pasqual Maragall i Mira, Artur Mas i Gavarró, Àlex Masllorens i Escubós, Josep Micaló i Aliu, Jordi Miralles i Conte, Anna Miranda i Torres, Carmel Mòdol i Bresolí, Jordi Montanya i Mías, M. Dolors Montserrat i Culleré, Mateu Montserrat i Miquel, M. Dolors Nadal i Aymerich, Joaquim Nadal i Farreras, Joan Miquel Nadal i Malé, Maria Isabel Nonell Torras, M. Ángeles Olano i García, Esteve Orriols i Sendra, M. Belén Pajares i Ribas, Joaquim Josep Paladella Curto, Josep Maria Pelegrí i Aixut, Carles Pellicer i Punyed, Lluís Miquel Pérez i Segura, David Pérez Ibáñez, Josep Piqué i Camps, Josep Poblet i Tous, Josep Pont i Sans, Carme Porta i Abad, Lluís Postigo i Garcia, Consol Prados Martínez, Felip Puig i Godes, Carles Puigdomènech i Cantó, Esteve Pujol Badà, Oriol Pujol i Ferrusola, Alfons Quera i Carré, Joan Raventós i Pujadó, Lluís Miquel Recoder i Miralles, M. Glòria Renom i Vallbona, Elena Ribera i Garijo, Joan Ridao i Martín, Albert Riera i Pairó, Irene Rigau i Oliver, Maria Mercè Roca i Perich, Santiago Rodríguez i Serra, Joan M. Roig i Grau, Joan Roma i Cunill, Josep Rull i Andreu, Joan Sabaté i Borràs, Alícia Sánchez-Camacho i Pérez, Francesc Sancho i Serena, Lúdia Santos i Arnau, Joan Saura i Laporta, Núria Segú i Ferré, Teresa Serra i Majem, Daniel Sirera i Bellés, Jordi Terrades i Santacreu, Josep M. Vallès i Casadevall, Carme Valls i Llobet, Francesc Vendrell i Bayona, Xavier Vendrell i Segura, Pere Vigo i Sallent, Flora Vilalta Sospedra, Esteve Vilanova i Vilà.

Palau del Parlament, 11 de febrer de 2004

La secretària quarta	El president del Parlament
Marina Llansana Rosich	Ernest Benach i Pascua

La sessió s'aixeca a les deu del matí i onze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 6

La sessió s'obre a les deu del matí i dotze minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficialia major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera d'Interior, el conseller d'Economia i Finances i la consellera de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 37/2003, del 17 de novembre, del soroll (tram. 212-00002/07). Més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 991) i Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa (reg. 1027). Debat i votació.

2. Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 38/2003, del 17 de novembre, general de subvencions (tram. 212-00003/07). Més d'una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 988) i Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa (reg. 1025). Debat i votació.

3. Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 39/2003, del 17 de novembre, del sector ferroviari (tram. 212-00004/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa (reg. 1026) i més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 1129). Debat i votació.

4. Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 41/2003, 18 de novembre, de protecció patrimonial de persones amb discapacitat i de modificació del Codi Civil, de la Llei d'Enjudiciament Civil i de la Normativa Tributària amb aquesta finalitat (tram. 212-00005/07). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa (reg. 1023) i més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió (reg. 1128). Debat i votació.

El president

S'obre la sessió.

Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 37/2003, del 17 de novembre, del soroll (tram. 212-00002/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i la votació de les propostes de resolució per a la interposició

del recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 37/2003, del 17 de novembre, del soroll, presentades per més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El debat es regirà pels articles 141 i 142 del Reglament. Els grups que han presentat les propostes poden prendre la paraula per defensar-les. Té la paraula l'honorable diputat senyor Ramon Espadaler, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com bé coneix a bastament aquesta cambra, Catalunya amb l'Estatut actual i vigent té competències en matèria de medi ambient, i no només les té, sinó que històricament i d'ençà de la constitució d'aquesta..., les ha exercides, i les ha exercides moltes vegades –moltes vegades–, gairebé sempre, doncs, anant per davant de, en les respectives matèries, la legislació que anava fent el Govern central a través de les Corts. Això ha estat una constant en el que han estat les lleis, parlo en àmbits mediambientals com de sanejament, com les lleis de residus, com també, el cas que ens ocupa, de la legislació amb relació als sorolls.

Vostè ho recorden. I aquesta fou una llei –parlo ara de la Llei catalana– aprovada amb un ampli consens d'aquesta cambra, una llei que, val a dir-ho, ja va ser, també, recorreguda en dos dels seus articles, la Llei catalana, per part del Govern central, recorreguda al Tribunal Constitucional.

Ara el que plantejem és, un cop feta la legislació catalana, ens trobem una vegada més, i això no és una casualitat, sinó que respon –ho entenem nosaltres, des de la perspectiva del Grup de Convergència i Unió– a una estratègia, a una constant que hem pogut observar, també en l'àmbit mediambiental, de legislar des del Govern central per tal de..., o aprofitar la legislació des del Govern central transposant directives per tal, doncs, d'arrabassar algunes de les competències, o part de les competències, que per Estatut i per legislació d'aquest mateix Parlament tenim en l'àmbit de Catalunya.

Per tant, en la Llei del soroll, i tindrem ocasió al llarg d'aquest Ple de debatre amb relació a diferents textos legals, en la Llei del soroll es dona la trista doble paradoxa que, per un costat, el Govern central ha portat al Constitucional la Llei que va fer aquesta cambra amb un suport unànim, amb un suport de la totalitat dels grups d'aquesta cambra, i, després, amb posterioritat a aquesta Llei catalana, es legisla des del Parlament espanyol i s'aprofita novament, doncs, per arrabassar-nos, per posar-nos en qüestió algunes de les competències.

Val a dir que el Grup de Convergència i Unió, vist com quedava el text legal, ja, doncs, en el seu moment va plantejar en aquest Ple, en aquesta cambra, i ho va a tenir a bé, i ho han fet amb posterioritat altres grups d'aquesta cambra, la necessitat de demanar un dictamen al Consell Consultiu previ, en qualsevol cas, a

poder interposar aquest recurs d'inconstitucionalitat davant del Tribunal Constitucional per defensar el que és la nostra competència. I el Dictamen, i vostès el tenen a la seva disposició, és prou clar, és prou nítid: hi ha una clara agressió, una clara laminació de les competències que té la Generalitat de Catalunya en matèria de la Llei del soroll.

Permetin-me, però, que expliqui una mica quin ha estat el procés de la legislació en matèria de soroll. No, no..., no entraré en el fons de la necessitat, que varem compartir amb tots els grups d'aquesta cambra, de legislar amb relació a un dels temes mediambientals que preocupa més a la ciutadania; però, permetin-me que els recordi que en la legislació del soroll aquest Parlament va ser absolutament pioner.

Començava la intervenció dient que moltes vegades ens avançàvem a l'Estat en transposar directives comunitàries, en la Llei del soroll ens vam avançar, fins i tot, a la mateixa Directiva comunitària. La Llei del soroll que va aprovar aquesta cambra va ser aprovada amb anterioritat a la Directiva europea que regulava o que marcava les directrius de com havia de ser la regulació del soroll.

I, fixin-se quina paradoxa, que resulta que la nostra Llei, la Llei que vam aprovar, hi insisteixo, amb un ampli consens en aquesta cambra, està d'acord amb la Directiva i resulta que no està d'acord amb el que és la legislació o amb la transposició d'aquesta que s'ha fet en l'àmbit de l'Estat espanyol. Paradoxes de la vida. Ens avancem a una directiva per primera vegada a la història, legislant en una matèria que afecta directament la ciutadania en el camp mediambiental, el soroll; amb posterioritat a la nostra legislació, a la Llei d'aquest Parlament, es fa una directiva comunitària que no contradiu en res la Llei catalana i, paradoxes de la vida, resulta que quan el Govern central transposa a l'ordenament estatal aquesta Directiva, resulta que ho fa, doncs, contrapasant-la a la Llei catalana.

Aquestes són les raons per les quals pensem, des del Grup de Convergència i Unió, i crec que compartim aquest criteri amb una part important dels grups d'aquesta cambra, que cal interposar aquest recurs d'inconstitucionalitat per tal de defensar allò que és de la nostra competència.

El nostre posicionament és coherent amb quina ha estat la trajectòria de l'anterior Govern de la Generalitat i, que s'expressava també a través de les cambres, d'aquesta o de les Corts Generals, a través dels grups de Convergència i Unió ja, en el seu moment –i aquí varem coincidir amb el Grup Socialista, amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, i crec, si no vaig errat, amb el Partit Nacionalista Basc–, en fer una esmena a la totalitat, argumentada sobre dos grans pilars: per un costat, aquesta laminació competencial que hi havia, que és la que ara ens ocupa, i, per un altre costat –i no és objecte de debat en aquesta cambra, ni toca avui fer aquest debat–, per qüestions pressupostàries. Aquesta era una llei, l'espanyola, que no venia suficientment dotada.

En qualsevol cas, coherents amb quin va ser el nostre posicionament a les Corts Generals amb relació a la

tramitació d'aquesta Llei, que va començar amb una clara voluntat de diàleg amb el Govern central, i així ho varem manifestar en les comissions i en els plens, ens varen forçar, en no ser acceptada cap de les nostres esmenes, a plantejar, en qualsevol cas, aquesta esmena a la totalitat. Malgrat la presentació d'aquesta, doncs, una vegada més, i així s'ha expressat, malauradament, i aquest Ple, hi insisteixo, tindrà ocasió de veure-ho en molts altres àmbits, més enllà del mediambiental, una vegada més, també en el cas mediambiental, el Govern de l'Estat, el Grup Parlamentari, en aquest cas, Popular, va fer l'opció d'ometre, de no fer cap cas de les competències o de les esmenes que pretenien, no pretenien altra cosa que defensar la competència del Govern de la Generalitat amb relació al soroll. I també, i aquest no és pas un tema menor, aquelles competències que estan en mans dels ajuntaments, i que aquesta cambra, hi insisteixo d'una manera molt unànime, doncs, va legislar respecte a això i va ser molt respectuosa amb quines competències estan en mans dels ajuntaments.

Entenem que la Llei del soroll, estatal, doncs, incompleix flagrantment o en alguns aspectes..., i tenen el Dictamen, en el qual jo no em referiré, tenen el Dictamen del Consell Consultiu i tenen l'articulat en què, doncs, hi ha aquesta presumpte inconstitucionalitat. I, per coherència amb quina ha estat la trajectòria del Grup de Convergència i Unió, expressada, hi insisteixo, en el debat parlamentari a les Corts, i perquè no es va fer cas de cap de les esmenes, i crec que coincidim amb altres grups d'aquesta cambra, doncs, sotmetriem a consideració d'aquesta la necessitat, a parer nostre, de portar aquesta Llei al Constitucional.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre diputada senyora Teresa Carrera.

La Sra. Carrera i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, el ponent anterior, el senyor Espadaler, ja s'ha explicat a bastament sobre les incidències hagudes amb relació a la legislació sobre el soroll i sobre la contaminació acústica a nivell europeu, a nivell autonòmic i a nivell estatal.

No vull repetir-me, doncs, i només dir que el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi és partidari, també, de la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 37/2003, del soroll, en base a les conclusions del Dictamen del Consell Consultiu, que es va comunicar a la Presidència, em sembla, el passat 30 de gener.

Bé. Fonamentalment, el Consell Consultiu considera que la disposició final primera de la Llei estatal és inconstitucional perquè fa una atribució de competències a l'Administració general de l'Estat amb relació a la contaminació acústica que hauria de procedir directament de la Constitució o dels estatuts d'autonomia o de

les lleis orgàniques. Diu que no s'aprecia cap raó per alterar la doctrina establerta pel Tribunal Constitucional, en el sentit que en situació de normalitat les facultats executives o de gestió en matèria de medi ambient han de correspondre a les comunitats autònomes i no a l'Estat, d'acord amb el repartiment de competències en aquesta matèria.

També perquè el Consell Consultiu considera inconstitucional aquesta Llei per les remissions injustificades al desenvolupament reglamentari de l'Estat que no troben justificació ni pel seu contingut tècnic, ni pel seu caràcter conjuntural, i considera que la Llei estatal podria haver fet, també, les mateixes concrecions tècniques que fa tant la Directiva europea com la Llei catalana en els vuit annexos que l'acompanyen.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Xavier Vendrell, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem davant d'una llei que regula la prevenció i vigilància i la reducció de la contaminació acústica i que es basa en la transposició de la Directiva 2002/49 de la Comunitat Europea sobre avaluació i gestió del soroll ambiental, però que va més enllà del soroll i que vol promoure la millora de la qualitat acústica de l'entorn. Basa el seu dret d'existir en els articles 148 i 149 de la Constitució espanyola sobre competències sectorials que poc tenen a veure amb la protecció del medi acústic.

En aquest sentit, defensem la interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat per tres motius bàsicament: el primer, perquè ens diu, la Llei, que està per protegir la salut, mentre que el Dictamen avalua..., resol que la protecció de la salut està incardinada en la protecció del medi ambient; per tant, en tant que medi ambient les competències estan repartides entre l'Estat i les autonomies.

En segon lloc, perquè ho basa en el fet que comporta bases de planificació econòmica, que diuen que competien a l'Estat. Per tant, segons aquest element, qualsevol llei que legisléssim des del Parlament de Catalunya i que tingués repercussions de bases econòmiques, podria ser subsumida per part de l'Estat i, per tant, retallades les competències en aquest Parlament.

I, en tercer lloc, perquè diu que afecten infraestructures que van per a més d'una comunitat autònoma. Al final, el Partit Popular ens dirà que com que per portar els nostres fills a l'escola passem per una carretera que travessa més d'una comunitat autònoma la competència d'Ensenyament també ha de ser exclusiva de l'Estat. Aquesta és la filosofia en què es fonamenten aquests tres punts, són els que filosòficament fonamenten la voluntat d'invasió de competències per part del Partit Popular.

En definitiva, i des de la nostra òptica, no hi ha justificació per atribuir l'objecte legislatiu a les infraestructures de competència estatal, ja que l'objectiu de la Llei no és la millora d'aquestes, sinó la protecció del medi acústic.

I, en segon lloc, perquè el medi ambient és transversal, és a dir, es projecta sobre altres aspectes sectorials i no a l'inrevés; per tant, aquests aspectes sectorials no poden ser la raó de basar el marc competencial de la Llei i, per tant, justificar-ne l'existència.

Així, doncs, considerem que és inconstitucional la disposició final primera de la Llei en la mesura que declara aplicables l'article 4.2 i 4.3 i les disposicions addicionals segona i tercera, els títols competencials habilitats per l'Estat en l'article 149, punt 1, punt 13, punt 20, punt 21 i punt 24, que són els que fan referència..., el punt 13, a l'activitat econòmica; el punt 20, a marina mercant; el punt 21, a ferrocarrils i comunicacions terrestres, i el punt 24, a obres d'interès general. Per tot allò que hem dit: perquè entenem que no són aquestes obres, aquestes infraestructures que queden superposades a la problemàtica ambiental, sinó que la problemàtica ambiental és transversal, i, per tant, no pot ser presa en consideració des d'una llei de competència estatal i de base estatal.

Així mateix considerem que és inconstitucional la disposició final primera, també, perquè declara bàsics els articles 10.2, 12.1, 12.3, 13.a i 15.3, i la disposició addicional setena que, en general, remet al Govern espanyol fixar criteris sobre mesurament de soroll, valors límits d'immissió i emissió de sons, mètodes d'avaluació, mapes de contaminació acústica.

El fet és que la Llei no pot remetre al Govern tot això, ja que és obligació de la Llei determinar aquests criteris sempre que sigui possible, i és possible perquè és el que han fet la Directiva europea i la Llei catalana de la matèria, la Llei catalana del soroll.

La realització dels mapes de contaminació acústica és una competència fàcilment assignable a les comunitats autònomes. En això també es considera inconstitucional aquesta Llei.

Així, doncs, invasió de competències autonòmiques i determinacions que ja estableix la Llei catalana per analogia a la Directiva, són motius per donar suport a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat. Ja se sap quina ha estat la filosofia i la forma de governar del Partit Popular. Voldrien deixar-nos sense cap competència.

Hem vist com en aquesta legislatura anterior i el poquet que portem d'aquesta han estat aprovats en aquest Parlament vuit interposicions de recursos d'inconstitucionalitat; quatre han estat rebutjats amb vots del Partit Popular i Convergència i Unió; quatre seran aprovades avui; dues al proper Ple i dues al següent. Per tant, vint intents d'invasió de competències per part del Govern del Partit Popular. Celebrem que avui sembla que Convergència ha descobert, Convergència i Unió ha descobert quin és i quins són els paràmetres de funcionament del Partit Popular.

Esperem que la conformació del Govern de l'Estat, després del proper 14 de març, no depengui de Convergència i Unió.

gència i Unió, perquè sinó tornarem a tenir més submissió al Partit Popular. Confiem que es pugui conformar un govern de progrés que faci marxa enrere a la involució i que faci un salt, que pugui afavorir un salt en favor de les llibertats i la recuperació de competències per part del Govern del nostre país.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, la illustre diputada, senyor Bet Font.

La Sra. Font i Montanyà

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, és evident que el soroll és un problema ambiental preocupant, per això, de fet, en l'anterior legislatura aquí en aquesta cambra hi va haver una gran unanimitat a l'hora de fer una llei, una llei prou ambiciosa i novedosa i que, com ja s'ha dit, doncs, s'avançava a moltes altres legislacions existents. I de fet, sobre la base que reconeixem que el soroll és un problema i que el objectiu que s'han de plantejar els governs és evitar i reduir els danys que aquesta contaminació acústica pot provocar en la salut de les persones, en el medi ambient i, fins i tot, en els béns, doncs, és lògic que un govern, el Govern central en aquest cas, es plantegi fer una llei de soroll. I en aquest cas, a més a més, el que fa és transposar una directiva europea sobre l'avaluació i gestió del soroll ambiental. Fins aquí res a dir.

És acceptable que hi hagi una llei estatal que el que faci és buscar els fonaments en els quals, doncs, es puguin basar les diverses normatives en matèria de soroll que es generin en altres administracions, però el que no pot ser és el que ha passat en aquests moments que, com malauradament també passa amb altres lleis, el Govern de l'Estat, el Govern del PP, ha aprofitat aquesta elaboració d'aquesta llei, aquesta transposició d'aquesta directiva per trepitjar o per envair competències.

La llei de l'Estat el que fa en diversos punts és recollir aspectes que són competència de la mateixa Generalitat, en aquest cas de la Generalitat de Catalunya, en matèria de medi ambient. Unes competències que, com ja s'ha dit també, estaven recollides en la llei de soroll catalana, que vàrem aprovar a l'anterior legislatura i que, per tant, en base a això és pel que el nostre Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, doncs, decidim donar suport o tirar endavant el recurs d'inconstitucionalitat.

Breument, perquè ja s'ha anat enumerant, especificaré una miqueta on és aquesta invasió de competències que fa el Govern central. En concret, hi ha una disposició final, la disposició final primera, que declara aplicables o bàsics alguns dels articles de la llei que envaeixen competències. Per exemple, a l'article 4 hi ha dos punts, dos apartats, el 2 i el 3, que tenen a veure amb determinades infraestructures viàries, ferroviàries, aeroportuàries i ports per a les quals l'Administració de l'Estat diu que vol tenir competències exclusives que, per tant, nosaltres entenem que no li pertocuen. L'Estat no té perquè intervenir en la mesura que planteja la llei en

l'elaboració dels mapes de soroll, en la delimitació de les zones de servitud acústica i d'altres aspectes relacionats amb aquestes infraestructures, amb aquests equipsaments.

També és conflictiu un altre apartat, un apartat de l'article 10, l'apartat 2, en concret, que en el moment de fixar-se en aquestes infraestructures el que planteja és com es determinaran els criteris tècnics per mesurar o calcular el soroll. Això no té perquè fer-ho l'Estat. Com tampoc té perquè fer l'Estat: fixar els valors límits d'immissió i d'emissions sonores amb relació a diferents situacions i agents contaminats, que és el que pretén en els apartats 1 i 3 de l'article 12, perquè això, doncs, també ens toca a nosaltres, ens toca al nostre Govern.

I a la lletra a de l'article 13, doncs, també el mateix. Pretén regular els mètodes d'avaluació, quan no entenem que hagi de ser competència de l'Estat.

En tots els casos –com deia–, doncs, la llei catalana no és que ho oblidí, ja ho tenim, no és que no vulguem fer aquests passos, és que els farem, precisament, ben ajustats a la directiva europea.

I, finalment, a l'article 15, a l'apartat 3, voldria dir textualment el que diu el Consell Consultiu, perquè penso que millors paraules que aquestes no les sabia trobar. Diu: «No es troba justificació perquè hagi de ser el Govern i no les comunitats autònomes qui determini el tipus de mapes de contaminació acústica, el contingut mínim de cadascun d'ells, el seu format i les formes de presentació al públic.» És a dir, jo crec que queda clar, doncs. Hi han prou raons per tirar endavant el recurs d'inconstitucionalitat i el nostre vot serà en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. Pot haver-hi un torn en contra. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'illustre senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, en representació del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, tinc la responsabilitat de posicionar el nostre Grup en referència a la constitucionalitat o no de la llei 37/2003, anomenada del soroll.

Un que és nou per aquests passadissos, nobles passadissos, en fer-me càrrec de posicionar el Grup Parlamentari davant de la proposta d'interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta llei de l'Estat volia conèixer quins eren els aspectes que aixecaven les suspicàcies d'inconstitucionalitat als grups proposants; m'he trobat amb la sorpresa que, contràriament al que disposa el Reglament d'aquesta cambra en el seu article 142.1, en la sol·licitud del Dictamen corresponent al Consell Consultiu, no s'especifiquen quins són els articles de la llei que es pretén impugnar.

Òbviament, aquesta circumstància impossibilita avaluar el grau d'adequació de la resolució del Consell Consultiu a les pretensions dels grups proposants. En

aquest sentit, doncs, coincidim amb la preocupació mostrada pels membres del Consell Consultiu a aquest respecte, i que s'ha expressat al president del Parlament, el qual a la vegada ha traslladat als grups parlamentaris.

Estic convençut, estem convençuts que en el Govern de l'Estat, a la Moncloa, al Congrés dels Diputats, ni tan sols a la seu del Partit Popular, al carrer de Gènova, no hi ha cap habitació fosca on es reuneixin els legisladors per veure quins apartats, quins articles es poden anar introduint en les lleis per vulnerar específicament les competències del Parlament de Catalunya. Estem convençuts, per tant, que d'estratègia res de res.

S'ha dit també que el Parlament de Catalunya s'avança a la legislació estatal, però també ho fa a la legislació europea amb la Llei sobre la contaminació acústica. I és cert, s'hi avança, però també és cert que la Llei catalana s'adequa a la Directiva europea perquè s'utilitza, i així s'expressa en l'exposició de motius, s'utilitza el projecte de directiva europea, que es tramita de forma quasi paral·lela, ja que la Directiva europea és de 25 de juny, mentre que la Llei catalana és de 28 de juny. I per cert, Llei catalana que va ser realitzada també a instàncies del Grup Parlamentari del Partit Popular en aquesta cambra, fruit d'una moció.

Entrant ja en matèria, de l'anàlisi detallat del Dictamen del Consell Consultiu es desprèn la possible inconstitucionalitat de la disposició addicional primera per dos motius ben diferents. En primer lloc, per tal com aquesta declara aplicables dos articles i dues disposicions addicionals, entre d'altres, títols competencials habilitants per a l'Estat establerts a la Constitució espanyola. És a dir, que justifica la competència estatal per dictar els articles i les disposicions addicionals corresponents. I en segon lloc, per tal com en declara implícitament bàsics diversos –cinc articles, en concret i una disposició addicional–, i ho fa en el sentit que cal entendre, que en considerar-se bàsics correspon la seva competència a l'Estat.

Pel que fa a la primera de les qüestions plantejades, es discuteix bàsicament sobre l'article 4.2, que fa referència a les infraestructures viàries, aeroportuàries i portuàries de competència estatal, i el punt 3, que alludeix a les obres d'interès públic de competència estatal.

També es discuteix la disposició addicional segona: servituds acústiques d'infraestructures estatals, i la disposició addicional tercera: aeroports i equipaments vinculats als sistemes de navegació i transport aeri, i es qüestiona el fonament competencial que estableix la Constitució que, en el seu article 149, atorga la competència exclusiva a l'Estat sobre ports d'interès general, aeroports d'interès general, també ferrocarrils i transports terrestres que circulin dins dels territoris de més d'una comunitat autònoma i també d'obres públiques d'interès general o que la realització de les quals afecti més d'una comunitat autònoma.

I en aquest sentit, el Tribunal Constitucional ja s'ha pronunciat en la sentència 13/98, perfectament aplicable al cas que ens ocupa, on entén que l'Estat exerceix les seves pròpies competències, substantiva sobre l'obra, la instal·lació o l'activitat quan mitjançant accions executives preveu, minimitza o corregeix la conta-

minació acústica causada per les esmentades actuacions. Entenem, per tant, la constitucionalitat dels articles esmentats, així com també de les disposicions addicionals qüestionades en el Dictamen del Consell Consultiu.

Pel que fa a la segona qüestió plantejada, el dubte es presenta en la remissió reglamentària de determinats aspectes de caràcter tècnic. I en aquest sentit cal dir que la col·laboració normativa entre llei i reglament, en matèria bàsica, està admesa constitucionalment per a determinats supòsits que, per raons d'ordre tècnic o conjuntural, així ho aconsellin, com es recull en força sentències també del Tribunal Constitucional.

La inclusió o no de normes tècniques en una llei és, doncs, una qüestió de pura tècnica legislativa, sense transcendència constitucional. Entenem, fins i tot, que a la vista del contingut de la corresponent normativa reglamentària es pugui interposar el corresponent recurs en el cas que les seves disposicions no puguin considerar-se bàsiques. Per tots aquests motius, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya entenem que no hi ha arguments suficients per interposar recurs d'inconstitucionalitat a la Llei 37/2003, del soroll.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Procedirem a la votació. Podem fer la votació conjunta de les dues propostes presentades?

Per acordar d'interposar el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 37/2003, del 17 de novembre, del soroll, cal la majoria absoluta. Per tant, seixanta-vuit diputats i diputades o més.

Fem la votació conjuntament.

Comença la votació. *(Pausa.)*

Ha estat aprovada la proposta per 101 vots a favor, 13 en contra.

Queda, per tant, assolida la majoria absoluta i s'acorda interposar el recurs d'inconstitucionalitat.

Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 38/2003, del 17 de novembre, general de subvencions (tram. 212-00003/07)

El segon punt de l'ordre del dia són les propostes de la resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 38/2003, del 17 de novembre, general de subvencions. Presentada per una cinquena part dels diputats, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. El debat es regeix, igualment, pel articles 141 i 142 del Reglament. Els grups que han presentat les propostes poden prendre la paraula per defensar-les. Té la paraula

l'il·lustre diputat senyor Antoni Castellà, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Castellà i Clavé

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, surto a aquesta tribuna, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per tal de defensar el nostre posicionament favorable a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat a la Llei de l'Estat 38/2003, del 17 de novembre, general de subvencions. Les conclusions del Dictamen del Consell Consultiu així ho avalen, però per a nosaltres, per al Grup de Convergència i Unió, això no és una sorpresa.

I, a més, voldria fer una referència a un diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula, en l'últim punt. Dir-li, senyor Vendrell, que des del grup de Convergència i Unió sempre hem estat susceptibles i sempre hem estat amatents a qualsevol llei de l'Estat que laminés les competències de la Generalitat, i, per tant, segur que vostè sí que té memòria i pot repassar les vegades que hem presentat recursos, i, a més, dir-li que vostè també deu saber que els punts de l'ordre del dia que avui estem debatent, tots quatre, són a instàncies del Grup de Convergència i Unió, també. Per tant, jo crec que està sobradament demostrat en la nostra gestió de tots aquests anys estar amatents i sensibles a tot allò que pot afectar el que és la nostra capacitat d'autogovern.

Deia, per tant, que no és una sorpresa per a nosaltres. El nostre Grup Parlamentari a Madrid ja va presentar en el seu moment, en el moment de la tramitació d'aquest Projecte, una esmena a la totalitat, i tampoc és sorprenent que en aquest Ple discutim la interposició de quatre recursos d'inconstitucionalitat. Això, per nosaltres, és la conseqüència d'una activitat legislativa frenètica de l'últim any de govern del Partit Popular, amb l'objectiu clar de recuperar competències autonòmiques cap a l'Estat. És l'obsessió del Partit Popular, d'intentar, en el nostre cas, escapar la capacitat d'autogovern de la Generalitat de Catalunya.

En el cas del Projecte de llei general de subvencions, les conclusions del Dictamen, deia abans, són evidents. Si repassem el Projecte, gran part de l'articulat que es declara bàsic afecta matèries que la Generalitat de Catalunya ja ha regulat o pot regular en un futur sobre la base de les seves competències, així com també la potestat autoorganitzativa de les corporacions locals, dels ajuntaments.

El sotmetiment d'aquesta activitat, que a la vista de la redacció del Projecte inclou la determinació o aprovació de plans específics en què cal concretar la política de subvencions d'una comunitat autònoma, implica també sotmetre aquesta Administració a un control que pensem absolutament inacceptable des de la perspectiva de la seva potestat d'autogovern.

En aquest sentit, com indica el Dictamen, hi han sentències... Existeix, de fet, jurisprudència del Tribunal Constitucional: les sentències 13/92, de 6 de febrer, i la 79/92, de 28 de maig, que han deixat clarament definit el parer pel que fa a les subvencions i, per tant, que avalen la interposició d'aquest recurs.

Des d'un altre punt de vista, pensem, i així ho apunta el Dictamen, que el Projecte de llei retalla també substancialment el lliure exercici de l'activitat de foment. Així mateix, interfereix en la normativa del Govern de la Generalitat i en la potestat autoorganitzativa de les corporacions locals. De fet, senyors i senyores diputats, si obliguem els ajuntaments a sotmetre's als procediments que contempla aquest Projecte de llei, al final resultarà una càrrega excessiva per a l'Administració, i ens podem arribar a trobar en la situació ridícula que pugui ser més carregós el procediment que l'import de la mateixa subvenció. Per tant, considerem que no té sentit sotmetre a caràcter bàsic una norma que pel que fa al procediment que abans esmentava ja està contemplat en una norma bàsica, com és la Llei 30/1992, de 26 de novembre, del règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú.

En resum, senyor president, des del Grup de Convergència i Unió entenem que l'aprovació d'aquest Projecte de llei, en el seu moment de pressa i corrents i sense cap tipus de diàleg, respon llastimosament a l'estratègia del Govern del Partit Popular d'encetar un procés d'involució autonòmica amb una bateria de lleis en aquest sentit, que ens recorda aquells temps tristos i lamentables de les majories absolutes del Partit Socialista Obrer Espanyol que varen desembocar en la nefasta legislació de la LOAPA i en què finalment el Tribunal Constitucional va posar ordre davant aquell intent barroer d'escapar la capacitat de govern de Catalunya.

Senyors i senyores diputades, davant d'aquest tipus de legislació del tot innecessària un té, com deia l'evidència, que l'objectiu real del Govern del Partit Popular és buidar, laminar, envair i erosionar al màxim la capacitat d'autogovern de la Generalitat de Catalunya i tornar a l'Espanya uniforme dels anys vuitanta. Estem, senyor president, davant d'un procés d'involució autonòmica en què l'Estat, a través de lleis bàsiques, recupera competències que no són seves i que estan en mans de les comunitats autònomes.

És per tot això, senyors i senyores diputades, que el Grup de Convergència i Unió creu del tot necessari, i així ho posa a debat, la necessitat d'interposar el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei general de subvencions.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Carbonell, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Carbonell i Sebarroja

Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi presentem aquesta Proposta de resolució amb la intenció de procedir a la interposició d'un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat general de subvencions, Llei 38/2003, del 17 de novembre.

Al nostre Grup pensem, i així també els grups que sustenten el Govern, que aquesta Llei general de subvenci-

ons el que pretén, ni més ni menys, és evitar que les comunitats autònomes, i concretament la Generalitat de Catalunya, puguin utilitzar, d'acord amb les seves competències, una eina fonamental, com són les subvencions.

Jo només els vull fer esment que en recents pressupostos, el prorrogat també, senyor conseller, doncs, nosaltres estem jugant amb uns percentatges molt importants del pressupost; estem parlant de subvencions directes a famílies i institucions sense ànim de lucre, del 7 per cent d'aquest pressupost, sense comptar les subvencions que ens vénen dels fons europeus, i, lògicament, aquesta cambra aprova el pressupost, i, per tant, l'executa i és la responsable de la manera de fer-ho davant de la cambra i davant dels ciutadans.

No té cap sentit que es vulgui fer una llei a corre-cuita que utilitzi, una vegada més, la Constitució i l'article 149 en contra de l'autogovern de Catalunya, en contra de les competències de les comunitats autònomes i en contra de les competències de l'Administració local. Jo els vull recordar que a l'article 149, tantes vegades citat, parlem sempre de la competència de l'ordenació general de l'economia. Això és veritat, però ja està bé d'utilitzar aquest paràgraf, aquest concepte, per laminar, per evitar que les comunitats autònomes siguin responsables dels seus pressupostos i de les seves execucions.

Per aquesta raó, nosaltres diem, i d'acord amb el que el Consell Consultiu de la Generalitat ens proposa..., presentar aquest recurs contra tres paràgrafs i tres apartats. La jurisprudència del Tribunal Constitucional, com molt bé cita el Consell Consultiu, és determinant i clarificador sobre aquest aspecte. Ho repeteixo: és una llei que lamina i es posa en contra de la nostra capacitat de poder instrumentalitzar un tema tan important com les subvencions. Fins i tot, es posa en les actuacions i subvencions provinents dels fons europeus, utilitzant també l'excusa d'anar en contra, també, de la mateixa ordre competencial que tenim.

Per tant, senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi proposa que aquesta Proposta de resolució s'aprovi i interposem aquest recurs d'inconstitucionalitat en base a aquests elements que els comento, jurídics i polítics, que són clars, per intentar evitar que ens segueixin laminant aquesta capacitat d'autogovern.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridaó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Ridaó i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, s'ha dit repetidament per part dels qui m'han precedit que l'objecte del Dictamen del Consell Consultiu sobre la Llei 38/2003, del 17 de novembre, general de subvencions és l'examen, com no, de la possible afectació de l'ordre constitucional i estatutari derivada de la promulgació d'una llei que, teòricament, tenia com a propò-

sit —només cal veure el mateix preàmbul de la norma— regular, disciplinar, l'activitat de foment, l'activitat subvencional, de l'Estat, amb subjecció als principis d'igualtat, als principis de transparència, d'interdicció, també, de l'arbitrarietat dels poders públics. Si vostès ho prefereixen, en romans palatí, per intentar eradicar el descontrol, promoure l'eficàcia i també millorar la publicitat, també, de les subvencions, però una llei que, més enllà d'aquesta intenció, més enllà del pla teòric, en la pràctica ha servit per ampliar, d'una banda, les atribucions de l'Estat, però també, de retruc, també, per retallar les competències, atribucions i capacitats no només de les comunitats autònomes, sinó també dels ens locals.

No en va, estem davant d'una llei que incideix en un aspecte que en podríem dir autènticament troncal, com és el de la despesa pública, perquè vostès saben perfectament, com a legisladors, que un dels principals fonaments, sinó un dels més importants, del conjunt de les polítiques públiques de tot govern és la capacitat primer administrativa de gestió de la pròpia despesa, però també, en segon lloc, política, també, de definir les prioritats en la despesa.

Per això aquesta Llei és tan important, i per això als qui sovint, des d'aquesta cambra i extramurs també d'aquest Parlament, s'omplen la boca dient que Espanya és un dels països més descentralitzats del món, una mena de *flatus vocis*, que deien els escolàstics, que ressona en les parets d'aquest hemicicle, als qui sovint, es deu recordar, demanen des d'aquesta tribuna sense cap mena de rubor que es posin exemples de com es retalla l'autogovern i de com es fa involució autonòmica, doncs, molt bé, a tots ells el Consell Consultiu els ha servit en safata un dictamen que incideix en una qüestió clàssica, en un tema recurrent, que, per cert, ha estat tractat amb motiu del Dictamen anterior, com és l'abús i l'expansió d'una qüestió tan important com és les competències transversals contingudes en l'article 149.1.13 de la Constitució, com vostès saben les que tenen incidència en matèries més enllà del que pròpiament en constitueix l'objecte.

L'exemple més tòpic, el més conegut, el de l'article 149.1.13. És a dir, el que atorga a l'Estat l'establiment de les bases i la coordinació de la planificació de l'activitat econòmica general, un precepte que ha servit sovint perquè l'Estat interpreti que té una habilitació omnímoda per exercir, diguem-ne, poder generals, poders més enllà del que li és propi en l'àmbit de la direcció de la política econòmica, en l'àmbit de la fixació de les directrius o de l'ordenació dels sectors econòmics, i en un àmbit, també, si vostès volen, menor, una mica prosaica, però que té molta importància, que és l'àmbit de l'activitat de foment o l'activitat subvencional. I aquí s'ha de dir que el Tribunal Constitucional més d'una vegada ha dit que aquesta hermenèutica per part del Govern de l'Estat..., que aquesta competència estatal s'ha exercit de forma abusiva i de forma expansiva.

I això és rellevant, perquè l'abús de la competència transversal en l'activitat econòmica ha portat l'Estat, abans d'aquesta Llei, ha portat l'Estat a desplegar una activitat subvencional que es projecta sobre sectors sobre què l'Estat no té competència pròpia. Estem par-

l'ant de l'àmbit de la cultura, estem parlant de l'àmbit de l'esport, i tot això, a pesar que, ho repeteixo, el Tribunal Constitucional en una sentència molt important, la Sentència 13/1992, ha vingut a assenyalar que la regla general ha de ser la regulació i la gestió autonòmica de les subvencions.

No cal dir que aquesta Llei, per tant, fa cas omís d'aquesta doctrina del Tribunal Constitucional, però no cal dir tampoc que aquesta és una llei que té una clara, meridiana, intencionalitat política, jo diria que té una càrrega de mala fe política implícita.

Dic això, perquè el Govern de l'Estat amb aquesta Llei pot continuar gratuïtament comprant voluntats, no només de les entitats, sinó d'altres administracions, a canvi d'una generosa activitat de foment, que contrasta, per cert, i molt, amb les depauperades arques d'algunes administracions públiques, per exemple, de molts municipis que es veuen obligats en la pràctica a anar a pidolar, fins i tot, a la porta d'algun ministeri.

En segon lloc, perquè aquesta dinàmica alimenta una concepció, no només intervencionista, sinó una dinàmica clarament centralista i que retalla el nostre autogovern. Perquè és sabut que el repartiment de poders fiscals i el control de l'Estat en la distribució de recursos financers serveix de forma clara per limitar la capacitat legislativa i la capacitat executiva de qualsevol govern autonòmic.

En tercer lloc, perquè de passada s'introdueix una poderosa ombra de dubte sobre la capacitat de legislar i gestionar per part de les comunitats autònomes. No en va el senyor Montoro, «a la saó», com diria aquell ministre d'Hisenda quan es va discutir aquest Projecte de Llei, va insistir, de forma insistent, durant el debat en el control i la transparència de les comunitats autònomes, com si, per cert, l'Estat no tingués res a veure amb això, com si a l'Estat no li calgués cap control. Li vull recordar el cas del lli, vull recordar, ara i aquí, el cas, també, de l'escàndol del FORCEM.

I, en quart lloc, últim, i no per això menys important, motiu de mala fe, perquè aquesta és una llei, i abans no ho ha advertit o no ho ha dit cap dels oradors que m'ha precedit, aquesta és una llei que aprofita que el Pisuerga passa per Valladolid i, amb el pretext de la incorporació de l'Estat espanyol a la Unió Europea, s'altera també de forma substancial el sistema de distribució competencial contingut a l'article 149 de la Constitució, de forma que tots els ajuts –tots– de la Unió Europea queden recentralitzats a Madrid, queden en mans de la Intervenció General de l'Estat.

I és per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana és favorable a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 38/2003, general de subvencions.

Gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, seguidament, l'il·lustre diputat senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, moltes coses ja s'han dit sobre aquest recurs d'inconstitucionalitat, però, malgrat tot, voldria fer tres o quatre flaixos sobre aquest aspecte, no? A part que ja s'ha explicat que regula d'una manera completa i detallada el règim jurídic de les subvencions i dels ajuts públics de les diverses administracions públiques, és curiós –només puc dir aquest adjectiu–, és curiós que el Consell Consultiu trobi paradoxal que aquesta regulació no s'hagi abordat fins aquest moment, no? Fins aquest moment, fins al 2003, que es va aprovar aquesta Llei, doncs, no existia una llei que regulés veritablement de quina manera i amb quins criteris s'haurien de fer aquests ajuts públics de les diverses administracions públiques, no?, i donar la sensació que tot el sistema estava més sotmès a la discrecionalitat que res més. Un toc d'atenció que em sembla que estaria bé que ho poguessin dir públicament aquí, a la cambra, un toc d'atenció dedicada a totes les cambres legislatives, evidentment. I evidentment, també, que els governs tampoc deuen haver impulsat excessivament que es pugui tirar endavant una llei d'aquest tipus, perquè potser no els interessava massa.

Bé, de totes maneres, allò que no és novetat, allò que no és novetat en aquesta Llei és que retalla competències de les comunitats autònomes. Ja s'han donat xifres de quina és l'activitat del Partit Popular en tot aquest tema: que no fa cas del principi constitucional que diu que l'Estat, doncs, no pot incidir en la gestió de les subvencions que recauen sobre matèries concretes, que són de competència normativa total o parcial o competència exclusiva de les comunitats autònomes. Això sembla una obvietat. Això ho entén absolutament tothom excepte el Partit Popular, que continua, doncs, utilitzant les lleis per retallar el poder autonòmic, i això és sistemàtic. De fet, no costaria res, a més a més, de reconèixer-ho, que no passa res. Aquesta és una tendència política, és una actitud política i punt, i ja està, i que tothom sàpiga, doncs, què pretén el Partit Popular. I sobretot ara que s'acosta el 14 de març encara està bé recordar-ho a tothom, fins i tot als que abans creien, doncs, que el Partit Popular feia coses molt interessants, perquè li donaven suport, si més no al senyor Aznar.

També, amb l'excusa de regular les subvencions –això, ho ha dit, el senyor Ridao, de la Unió Europea–, doncs, aprofita per retallar les competències autonòmiques. Això també ho farà amb la propera que discutirem, també, del sector ferroviari. Passa que la novetat en aquesta llei, que ho explica i ho diu, l'Informe consultiu, és que ja no n'hi ha prou de retallar competències, sinó que, a més a més, conculca drets, aquesta llei, que això ja passa de mida; sobretot el dret a la tutela judicial efectiva, ho deixa molt clar, doncs, quan la mateixa Llei denega o retira una subvenció si el subjecte està condemnat per sentència ferma, encara que no fixi l'abast de la condemna. Això no importa al legislador del Partit Popular i, evidentment, doncs, tira endavant aquesta situació. Aquí es conculca el dret a la tutela judicial efectiva.

Però allò que és més greu és que el Consell Consultiu parla, en l'apartat 3 de l'article 13, diu que aquest article és arbitrari i desproporcionat i que va en contra de les lliber-

tats individuals. Ja els faré memòria, és una repetició d'aquella nefasta idea d'associació, doncs, reguladora del dret d'associació, que el mateix Consultiu ja va declarar que era inconstitucional, i que fa referència, aquest article, que es prohibeix la percepció d'ajuts públics. Diu, ho llegiré perquè és més fàcil i, a més, en castellà sembla que s'entén més, no?, diu: «Cuando alguno de los integrantes de sus órganos de representación o cualquier otro miembro activo...» –se'n recorden d'aquesta frase que deia «o cualquier miembro activo»?– «haya sido condenado por sentencia firme o por pertenecer y actuación al servicio y colaboración con banda armada, en tanto no haya cumplido completamente la condena, si no hubiese rechazado públicamente los fines...», etcètera.

O sigui que fins i tot aquí engloben..., hi engloben totes les persones, doncs, de qualsevol altre membre actiu que pugui formar part d'aquests tipus d'associacions, o sigui –llegeixo el Consultiu–: «Per expressar-ho més clarament...» –diu el Consell Consultiu– «qualsevol associació –qualsevol associació–, una organització no-governamental, una associació de veïns, una associació amb fins religiosos, un club esportiu, una organització ecologista de defensa dels drets humans, etcètera, perdrà de forma imperativa l'ajuda pública, de qualsevol tipus que estigui gaudint, quan algú, qualsevol del seus membres actius» –algunes d'aquestes associacions poden comptar amb centenars o milers d'associats– «resulti condemnat pels esmentats delictes, i no podrà accedir-hi fins que no s'hagi complert completament la condemna.»

Diuen –i ho llegeixo textualment: «No seria exagerat qualificar aquesta norma com a arbitrària i desproporcionada i, per tant, vedada per l'article 9.3 de la Constitució.» Senzillament és la transposició d'aquella nefasta Llei d'associacions, també, ara aquí, que aprofiten, doncs, també, posar-la en aquesta Llei de subvencions.

Bé, en definitiva, nosaltres demanem el vot afirmatiu de la cambra perquè puguem interposar un recurs d'inconstitucionalitat a aquesta Llei general de subvencions per la qüestió típica, que anirem repetint avui i al proper Ple i en un següent Ple, perquè retalla i vulnera les competències de les comunitats autònomes, però jo cridaria l'atenció de les senyores diputades i els senyors diputats perquè, a més a més –a més a més–, aquesta Llei, doncs, conculca i vulnera drets individuals, i això, encara, evidentment, és més greu o en tot cas igual de greu que conculcar drets col·lectius, com fa en aquest cas.

En definitiva, des del nostre punt de vista, un altre pas del Partit Popular cap a l'estat centralitzat, cap a l'estat uniformitzat i, sobretot, cap a un estat en què cada vegada perden, els seus ciutadans, més llibertats individuals. Què volen més? Com perquè votem tots plegats, afirmatius, fins i tot el Partit Popular de Catalunya, en aquest cas.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Boada. Pot haver-hi un torn en contra... (Pausa.) Pel Grup Popular té, doncs, la paraula la senyora García.

La Sra. García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un cop més ens trobem davant una iniciativa que el que pretén és qüestionar el dret de les Corts Generals a regular l'exercici de les competències al poder legislatiu espanyol; qüestions que afecten allò que la jurisprudència anomena llei de bases.

No entraré a exposar la doctrina del Tribunal Constitucional sobre aquesta matèria. Vull assenyalar que la presentació sistemàtica de recursos que qüestionen les potestats legislatives de les Corts Generals, en base a doctrines que han estat i són minoritàries en la tradició del nostre Tribunal Constitucional, només serveix per confirmar una vegada més la plena legitimitat jurídic constitucional de l'acció legislativa del Govern de l'Estat.

Vostès tenen tot el dret, diré més, tota la responsabilitat de presentar aquest recurs si en consciència consideren que actuen en defensa de l'ordenament estatutari i constitucional, però els aconsello que a l'hora d'elaborar aquests recursos es fixin en la doctrina consolidada del Tribunal Constitucional. Presentar recursos amb fonaments jurídics que han estat rebutjats prèviament, és una actitud molt atrevida i m'atreviria a dir que quasi temerària.

Vostès presenten aquest recurs en base a percepcions psicològiques i no a arguments jurídics sustentats en l'única doctrina que val a l'hora d'interpretar la Constitució, que és la doctrina del Tribunal Constitucional. Per això, en línia amb aquesta doctrina i amb els arguments presentats en el vot particular, que no repetiré i als quals em remeto, votarem en contra d'aquesta iniciativa.

Malgrat això, m'agradaria i em permetran que faci tres reflexions. La primera és que, en recórrer la Llei, vostès estan acceptant les regles del joc constitucional, cosa que ja és un avanç per a Esquerra Republicana.

La segona... (*remor de veus*), la segona és que ens donen una nova oportunitat, i estan en el seu dret de demostrar que nosaltres tenim raó i vostès no. El Tribunal Constitucional tornarà a confirmar la plena constitucionalitat d'aquesta Llei i vostès hauran d'assumir el veredict.

I la tercera reflexió, un comentari sobre el contingut material de la Llei. Ja seria hora que algú de vostès es plantegi, si és necessari o no, fer quelcom per tal de millorar el control econòmic, financer, legal i d'eficiència i eficàcia de les subvencions públiques.

Jo crec que els ciutadans ens exigeixen que siguem més curosos a l'hora d'utilitzar els diners públics. No recordaré aquí alguns exemples que demostrin que en el passat s'han donat a Catalunya situacions, com a mínim, insatisfactòries. M'agradaria que, a més de criticar allò que fa el Partit Popular, vostès ofereixin solucions concretes de com abordar aquesta problemàtica des del poder legislatiu català, per exemple, adoptant mesures per tal d'enfortir la nostra Sindicatura de Comptes i millorant la qualitat de la intervenció i les auditories en les administracions públiques. I fins ara, l'únic que sabem és que han creat una comissió d'ex-

perts que suposadament ha de controlar el treball de supervisió de la Intervenció General de la Generalitat, cosa que té poc encaix en la regulació jurídica de la funció interventora.

No entraré en més concrecions. Només apunto que haurien de ser modestos, treballar més i parlar menys. (*Remor de veus.*) I sobretot... (*remor de veus*), i sobretot plantejar alternatives...

El president

Si us plau, senyores diputades, senyors diputats...

(*Pausa.*)

La Sra. García i Rodríguez

I sobretot plantejar alternatives, en lloc de limitar-se a dir «no» a tot el que proposa el Partit Popular.

Per tot l'anteriorment exposat i en aplicació de la Constitució de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, quant a distribució de competències i, en concret, la doctrina del Tribunal Constitucional sobre matèries i competències de legislació i execució, considerem que els preceptes invocats en el present recurs són constitucionals i, per tant, no procedeix el plantejament d'aquest recurs.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

Per acordar de posar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 38/2003, del 17 de novembre, general de subvencions, cal la majoria absoluta. Vistes les intervencions que hi ha hagut sembla plantejable poder fer les dues propostes, votar les dues propostes conjuntament. D'acord?

(*Pausa.*)

Per tant, comencem la votació.

(*Remor de veus.*)

S'anulla la votació. La tornarem a repetir seguidament.

Comença la votació.

La proposta ha estat aprovada per 116 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció.

Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 39/2003, del 17 de novembre, del sector ferroviari (tram. 212-00004/07)

Passem al punt tercer de l'ordre del dia, que és el debat i votació de les propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 39/2003... (*Remor de veus. Pausa.*) Debat i votació de les propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Es-

tat 39/2003, del 17 de novembre, del sector ferroviari, presentada per més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. El debat es regirà pels articles 141 i 142 del Reglament.

Els grups que han presentat les propostes poden prendre la paraula per defensar-les. Té la paraula, en primer lloc, l'il·lustre diputat senyor Josep Rull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, presentem el recurs d'inconstitucionalitat contra aquesta Llei ferroviària. Bàsicament, a nosaltres ens agradaria plantejar aquesta intervenció en dos termes diferents. Un, reflexionant sobre l'oportunitat que hem perdut, que ha perdut el conjunt de l'Estat espanyol, que ha perdut Catalunya, amb l'aprovació d'aquesta Llei en els termes en què està plantejada aquesta Llei, no utilitzant tots els mecanismes que permetrien que Catalunya tingués més autogovern. I en segon terme, també, explicar per què fonamentem aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Saben que hi ha tot un seguit de normes europees, de directives europees, que exigeixen, que plantegen la separació, per una banda, de les activitats d'administració de la infraestructura ferroviària, i per altra banda, de les activitats d'explotació dels serveis, amb un objectiu, amb un objectiu clar, que ha assumit el conjunt de la Unió Europea, que és la progressiva obertura del transport ferroviari a la competència.

I des d'aquesta perspectiva se separen, d'acord amb el marc constitucional, d'acord amb el marc estatutari, infraestructura i gestió dels serveis. Des d'aquesta perspectiva, l'actual Estatut, l'actual Constitució, és taxatiu, és contundent; diu que Catalunya, la Generalitat de Catalunya, té competència exclusiva sobre les vies de la seva pròpia titularitat i té, pot tenir competència executiva si el mateix transport es realitza sobre vies de titularitat estatal. Si la Llei hagués volgut, si s'hagués volgut plantejar amb una sensibilitat descentralitzadora, promotora dels governs de les comunitats autònomes, aquesta divisió entre infraestructura i gestió dels serveis hauria estat extraordinàriament útil.

Però, escoltin, no només no s'ha fet això, sinó que s'ha plantejat una llei –i aquesta és la base del recurs d'inconstitucionalitat que plantegem d'impulsar– que limita; no només no ens dóna més autogovern, sinó que limita l'autogovern que en aquests moments ja té Catalunya i que està reconegut per l'Estatut i per la mateixa Constitució.

Quines idees? Escolti, això serà un reguitzell de repeticions: els mateixos arguments, les mateixes tècniques legislatives que en d'altres recursos d'inconstitucionalitat que avui mateix aquesta cambra ha plantejat. Els sona el concepte expansiu de l'interès general? Els sona l'ordenació general de l'economia? Els sonen tots aquests arguments? Doncs, són els mateixos que, en aquest cas, una llei aprovada amb majoria absoluta pel Partit Popular ha tirat endavant.

Però aquí hi ha un element que agreuja aquesta situació, que és que hi ha una doctrina del Tribunal Constitucional molt potent en aquesta matèria també, que és la Sentència 118/1996, que és una sentència que feia referència a una altra llei, una llei que sembla que hagi servit com a referent, com a càlcul per haver fet aquesta: la Llei Borrell, la Llei d'ordenació del transport terrestre. Aquella Llei pretenia exactament el mateix; utilitzava un concepte que és la idea aquesta, d'integració de transport, d'integració de totes les xarxes. I, escolti, el senyor Borrell, el PSOE, l'any 87 va fer aquesta Llei, i l'any 96, a instàncies de recursos d'inconstitucionalitat de l'anterior Govern de Catalunya, d'aquest Parlament, doncs, es van revocar aspectes molt fonamentals de la Llei.

De la Sentència 18/1996, bàsicament se'n poden dependre dues coses. La primera: configuració del criteri territorial com a essencial en el sistema de distribució de competències en matèria de transport terrestre, que bàsicament vol dir que en aquelles línies que bàsicament siguin intracomunitàries, dins de Catalunya mateix, en tindrà la competència plena la Generalitat de Catalunya. I segon: reforçament de la posició de les comunitats autònomes en relació amb els transports ferroviaris que puguin ser qualificats d'intracomunitaris.

Escolti, això és com un *déjà-vu*, això és la mateixa història que es va repetint. Perquè, en definitiva –i aquesta és la percepció que té Convergència i Unió–, el model d'Estat que ha defensat històricament el PSOE en relació amb les infraestructures i el model que defensa el Partit Popular són exactament el mateix en relació amb aquesta concepció de traslladar competències o no-competències a les comunitats autònomes.

Diu: «Home, però és que això sorprèn a l'Estat espanyol, que és un estat autonòmic.» Els francesos, que és un estat jacobí, que és un estat extraordinàriament centralista, han passat per davant d'aquesta concepció que tenen PP i PSOE. França, el 2000, justament aprova una llei, la Llei de solidaritat i renovació urbana, que preveu, que de fet regionalitza el transport ferroviari, que és el que nosaltres en diríem «rodalies» i en diríem «regional». L'experiència de determinades regions pilot en les quals s'ha aplicat de manera preferent aquesta Llei ha estat clara: la gestió propera a l'usuari ha augmentat l'oferta de serveis i els ciutadans hi han respost contundentment. El creixement del trànsit ferroviari és doble en aquestes regions franceses, a França, a l'Estat francès, on s'ha utilitzat aquesta mateixa filosofia.

Per tant, escoltin, senyores i senyors diputats, nosaltres som molt coherents a l'hora de presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat, i ho hem fet en tot moment i en totes les circumstàncies: quan qui governava a Madrid era el PSOE, amb majoria absoluta, i ara que qui governa a Madrid és el PP, amb majoria absoluta. El nostre model de gestió ferroviària sempre ha estat exactament el mateix; de fet, nosaltres ja vam ser pioners, en molts aspectes, a plantejar-ho.

Hi ha una diferència, si em permeten ser una mica agosarat i provocador, no?, que és que en el seu moment el PSOE va preferir tancar determinades línies a Catalunya, abans que traspassar-les a la Generalitat de Cata-

lunya. I, si no, escoltin, la gent de Lleida sap perfectament de què estem parlant, no? Per tant, potser aquesta és una certa diferència. En qualsevol cas, home, ens sentim satisfets que hi hagi altres grups parlamentaris d'aquesta cambra, i especialment el PSC - Ciutadans pel Canvi, doncs, que ara, en aquests moments, vulguin fer un plantejament diferent. Potser hauria estat interessant –i no sé qui intervindrà, qui serà l'illustre o la illustre diputada o diputat que intervindrà en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi– que la mateixa intervenció, el mateix to, el mateix sentit, els haguessin emprat a l'hora de posicionar-se, a l'hora de defensar aquesta Llei en el Congrés de Diputats. I tennim una mica la sensació que aleshores el discurs de més autogovern, de descentralització, d'utilitzar el sentit comú que reforça la utilització del transport ferroviari, va ser el mateix el del PP que el del PSOE.

En tot cas, senyor president, senyores i senyors diputats, presentem aquest recurs d'inconstitucionalitat des de la força de la coherència d'aquells que no han canviat mai la seva posició, fos quina fos la majoria a nivell de l'Estat espanyol, fos quina fos la paternitat de determinades lleis, i concretament aquestes lleis que fan referència al ferrocarril.

Moltes gràcies, doncs.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'illustre diputat senyor Roberto Labandera, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, el tema dels recursos d'inconstitucionalitat, d'aquestes quatre lleis del Govern de l'Estat, és evident que està escalfant en aquests moments l'hemicicle, malgrat que siguem pocs en aquests moments. Primer, perquè hem sentit una diputada del Partit Popular, evidentment, molt joveneta, eh? –molt joveneta–, que segurament no sap que per tenir estatut a Catalunya, i tenir constitució i estatut a Catalunya, es va haver de treballar moltíssim; jo crec que els seus companys del Partit Popular, que tenen almenys alguns mesos més que ella i saben que hi ha hagut en aquest país una transició i què significa la defensa de les llibertats i de les institucions de Catalunya, li haurien, almenys, de donar algunes indicacions, per no sentir aquests discursos d'aquesta manera.

Però, a més a més, jo voldria començar també, senyor president, felicitant el Grup de Convergència i Unió, que en aquesta ocasió se suma a aquests recursos d'inconstitucionalitat i que, després dels resultats del 16 de novembre, ha descobert i ha despertat d'un somni d'«entreguisme» al Partit Popular, per canviar-lo, realment, en defensa de les competències de l'Estatut d'autonomia i les competències del Govern de la Generalitat. Perquè tots recordareu en aquesta cambra com el Grup de Convergència i Unió, pressionat pel Partit Popular, condicionat pel Partit Popular, doncs, es va negar a donar suport al recurs d'inconstitucionalitat de la Llei del sòl. I tots sabem que això sí lesionava també com-

petències, no només en matèria urbanística, sinó també competències molt serioses del Govern de la Generalitat.

Senyor Rull, doncs, li ho recordo, tots tenim memòria, hi ha hemeroteques, i podríem continuar amb un reguitzell d'exemples que vostè segurament, doncs, que té memòria i a més a més és un diputat que s'estudia i *se curra* els temes, ràpidament ho recordaria conjuntament amb mi.

En tot cas, estem ara, senyor president, davant d'aquest recurs d'inconstitucionalitat. Ja s'han abocat alguns elements en relació amb les raons que el Consell Consultiu dóna per justificar la preocupació i la necessitat que hem manifestat els grups que revisi la redacció d'alguns articles d'aquesta Llei que afecten l'Estatut de Catalunya. Nosaltres votarem a favor de les propostes de resolució per interposar aquest recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 39/2003, del 17 de novembre, del sector ferroviari per tres raons bàsiques.

La primera, la fem bàsicament per..., un cop hem vist el Dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat. La segona, senyor president, en suport i per coherència amb l'acció del Govern i amb l'acord del 20 de gener del 2004, del Consell Executiu, d'interposició del recurs d'inconstitucionalitat. I la tercera –i aquí sí que em repetiré amb relació al que han dit alguns companys i companyes d'altres grups amb relació als altres punts–, ho fem en la línia política de legítima defensa de la competència del Govern de la Generalitat i d'aquest Parlament davant una política permanent i capciosa d'invasió competencial per part del Govern del Partit Popular. Perquè, si comencem a mirar els elements argumentals que han fet servir els grups que donem suport al Govern i el Grup de Convergència i Unió, trobaríem un fil conductor, que és aquesta reiterada, tossuda, diria jo, actitud centralista, centralitzadora i d'inculcació de les competències dels estatuts d'autonomia.

La Llei s'empara, senyor president, en l'article 149, punt 1, punt 13, punt 14, punt 21 i punt 24, per fer referència al que dictamina en aquesta i per defensar les competències que s'atorguen a l'Estat de forma exclusiva, segons ells, en matèria no només de gestió de les infraestructures, sinó també d'explotació dels serveis de transport ferroviari. I el Consell Consultiu desgrana d'una forma clara, exactament, que no es pot aprofitar el 149 per treure les competències, per fer aquesta expansió de competències, no es pot utilitzar el 149 amb l'article que sigui per poder, doncs, treure competències a les comunitats autònomes.

Però sobretot hi hauria dos aspectes importants: un és el 149, punt 21, que parla justament, entra en contradicció..., sí, se'l cita, però entra en contradicció la cita o l'empara de la Llei amb relació a les competències en matèria d'execució de la legislació en matèria d'ordenació de transport de mercaderies i viatgers que tinguin llur origen i destinació dins el territori de les comunitats autònomes, com ho diu l'article 11.9 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

El bloc de constitucionalitat en les diverses sentències, i que han generat doctrina, del Tribunal Constitucional

aplica aquell criteri territorial que en aquest cas el que vol el Govern de l'Estat és oblidar-lo o aparcar-lo en benefici d'aquesta centralització legislativa.

I el criteri territorial que marca les sentències, diverses sentències, del Tribunal Constitucional i el mateix Estatut diu que corresponen a la Generalitat les potestats legislatives, les reglamentàries, les executives, inclosa la inspecció, respecte de tots els supòsits del transport de viatgers l'itinerari del qual es desenvolupi íntegrament en l'àmbit territorial de Catalunya.

Però jo, senyor president, em referiré també a un altre punt que també recull, o se'n va, o se'n demana l'empara d'aquest article 149, en relació amb el tema de l'interès general. I l'article 149, tant en el punt 1.14 com en el punt 1.21, parla de l'interès general, en obres públiques d'interès general, fa referència a aeroports d'interès general, fa referència a ports d'interès general, però en cap moment es parla que la xarxa ferroviària sigui d'interès general. Per tant, es fa un recurs que no té empara tampoc en aquest article 149.

A aquesta Llei, segons el Dictamen del Consell Consultiu i també l'acord del Govern de Catalunya, trobaríem quinze articles inconstitucionals i una disposició addicional que també tindria aquesta característica. A més a més d'aquest caràcter..., per l'interès general, que diuen..., el Govern podrà dictaminar l'interès general d'un determinat tros de la xarxa viària. Podrien dir, per exemple, que la línia entre Martorell i Piera i de Piera a Igualada és d'interès general i se la podrien quedar. Directament el que estem dient és això. El que ve a dir la Llei és exactament això, eh? El que passa, que evidentment, doncs, aquí hi hauria una contradicció flagrant amb el tema estatutari o amb el tema constitucional, perquè l'article 4.2 assenyalava que el Ministeri de Foment acordarà la inclusió de les noves infraestructures en la xarxa d'interès general per raons d'interès general i aquest criteri és absolutament indeterminat i tampoc és precís. Si la infraestructura discorre íntegrament en el territori dins de la comunitat autònoma, també es podrien quedar aquest tros, com jo deia abans, o aquesta part de la xarxa, que evidentment significaria una conculcació de les competències de l'Estatut d'autonomia.

Un altre tema important és el tema del resultat econòmic d'una explotació. Si el resultat econòmic d'una explotació és deficitari, diu la Llei, el Consell de Ministres podrà clausurar-la, prèviament consultarà el Govern de la comunitat autònoma. Si el Govern decideix mantenir-la, l'haurà de pagar, però no tindrà capacitat d'ordenament. I, per tant, doncs, aquí també nosaltres trobem que, en aquest article 11.1, coincidim amb el Dictamen del Consell Consultiu que és clarament inconstitucional.

Un altre punt, que és el punt 16 número 3 punt 3, és el que la Llei adjudica o arroga al Ministeri de Foment la capacitat del límit d'edificació. Això contravé, no només les competències del Govern de la Generalitat, sinó fins i tot aquelles competències d'urbanisme que són pròpies de l'Administració local.

Un altre tema important, l'article 28, que regula l'estatut de l'administrador d'infraestructures ferroviàries, però no es contempla la participació en els seus òrgans

dels representants de les comunitats autònomes. I aquí es fa un oblit patent del que mana l'article 53 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya sobre la participació de les comunitats autònomes en aquest tipus d'organismes.

I després, del 33 al 53, doncs, el que ja li tornen a negar és la capacitat..., és a dir, el Ministeri de Foment és l'únic competent per a l'atorgament de les llicències i la participació en el procés d'adjudicació de la capacitat d'infraestructures i nega aquesta capacitat a les comunitats autònomes fins i tot en aquelles parts de la xarxa que sigui de la seva competència exclusiva.

I l'article 57, doncs, que fa referència al tema de la matèria de la seguretat industrial, i el que veiem clarament en aquest tema és que mentre l'Estat té, continua tenint, la competència normativa en matèria de seguretat industrial, les competències executives estan absolutament traspasades a les comunitats autònomes, i, per tant, tant pel que fa a l'homologació de serveis i materials, com als aspectes de formació, correspondrien exclusivament a la competència de la comunitat autònoma.

Senyor president, i amb això finalitzo, nosaltres creiem que aquest intent que fa aquesta Llei, evidentment per adaptar la normativa europea de l'any 2001, diverses normatives europees, aquest intent de reordenament del sistema de transport ferroviari a l'Estat espanyol vulnera clarament no només l'ordre constitucional, sinó també l'ordre estatutari, i que, torno a repetir, forma part d'una política de recuperació de competències per part del Govern central que conculca el que són i el que ha estat fins ara l'evolució de les competències de les comunitats autònomes, en el nostre cas de la comunitat autònoma de Catalunya i de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

I també dir una cosa important. En aquest Dictamen del Consell Consultiu, i en parlarem segurament d'aquí a uns mesos, hi ha base jurídica suficient i competencial suficient no només perquè es faci una llei ferroviària de Catalunya, que el Govern ja l'ha anunciada, sinó pel caràcter i l'amplitud de les competències d'aquesta futura llei, i llavors tornarem, companys i companyes, diputats i diputades, a parlar-ne, d'aquest tema, i espero que no fent tanta història sobre què havia passat, senyor Rull, l'any 87, amb sentència del 96, sinó mirant cap al futur, que és el que ens toca –que és el que ens toca–, que és el que ens toca als diputats i diputades d'aquesta cambra perquè les coses de Catalunya funcionin bé.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'excel·lentíssim senyor Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president, li demano la paraula perquè hi ha hagut un al·lusió directa a un diputat del meu Grup Parlamentari, quan ni tan sols havia intervingut en el debat. Si em permet mig segon...

El president

Però, que la demana vostè o...?

El Sr. Sirera i Bellés

La demano com a portaveu adjunt del meu Grup Parlamentari, en representació del Grup del Partit Popular.

El president

Trenta segons.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies. Només dir-li, senyor Labandera, que, per fer desqualificacions o per tractar de construir arguments, el que vostè no pot fer i no ha de fer és tractar amb menyspreu cap diputat simplement pel fet que sigui jove. Jo crec que tots els diputats d'aquest Parlament tenim el mateix dret, la mateixa respectabilitat per part de tots els grups parlamentaris, i jo li demanaria que en el futur, per tractar de treure de davant arguments, no desqualifiqui els diputats per la seva edat.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor Labandera, trenta segons.

El Sr. Labandera Ganachipi

Senyor Sirera, en tot cas vostè ha entès absolutament com ha volgut les meves paraules. Jo, al que feia referència exclusivament és al fet que en la intervenció de la diputada hi ha elements que s'han recordat periòdicament en aquest Parlament i que crec que vostè, que representa un partit democràtic, hauria de donar les instruccions necessàries, senyor Sirera, perquè determinades coses no es diguessin des d'aquest faristol. Ara, jo no en parlo en contra..., al contrari, eh?, al contrari, hi ha molts joves en aquest hemicicle que saben també el que ha significat la lluita per les llibertats, per la recuperació de les llibertats de Catalunya i pels drets constitucionals i estatutaris.

El president

Senyor Sirera, ho acabem?

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, senyor president, ho acabem ja, però jo no puc tolar, i em perdonarà el diputat, que, simplement perquè un diputat d'aquest Grup Parlamentari, o de qualsevol grup parlamentari, no hagi estat en la lluita antifranquista, vostè pugui deixar anar –deixar anar– que no sap el que és lluitar per la llibertat i per la democràcia.

El president

Gràcies, senyors diputats. Té la paraula seguidament l'excel·lentíssim diputat senyor Carles Bonet, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Bonet i Revés

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, bé, els dirigents del Partit Popular diuen que això de la involució autonòmica és

un invent, això és un invent, que ens agrada fer el «ma-soca», i que això no existeix. Però jo crec que aquestos recursos i aquestes lleis que ha fet el Partit Popular en tota aquesta legislatura demostren de manera fefaent, de manera jurídica, que efectivament, *de haberlo haylo*, una autèntica involució autonòmica en la legislació de l'Estat, no?

Per tant, aquí el que estem fent no és tots contra el PP, sinó que ens estem defensant de tot el PP contra Catalunya i contra la capacitat legislativa del Parlament de Catalunya, eh? (*Remor de veus.*) Això és el que estem fent. No tots contra el PP, sinó que és el PP el que va contra aquest Parlament i contra aquesta capacitat legislativa de la Generalitat.

En aquesta legislatura de majoria absoluta del PP, al final resultarà que, si les previsions es compleixen, més de vint lleis es portaran o s'hauran tractat de portar al Tribunal Constitucional, vuit s'han aprovat en aquesta legislatura, quatre es van rebutjar, avui en veiem quatre, n'hi ha dos pendants i unes altres dos endavant.

I sempre l'argumentació és la mateixa. És a dir, hi ha una invasió clara de competències, per activa i per passiva. Hi ha un desconeixement clar de les sentències del Tribunal Constitucional; *erre que erre* el Tribunal Constitucional estableix una jurisprudència i se l'ignora, o es fa una llei de manera de burlar..., com la qüestió de les beques, per exemple. En definitiva, doncs, creiem que estem aquí demostrant, s'està aquí en aquest primer Ple, que això que hi ha una involució per part del Partit Popular, doncs, és una veritat fefaent, una veritat jurídica.

Deia, doncs, que la legislatura passada s'han aprovat vuit recursos aquí, quatre no, i jo crec que si hi hagués hagut més sentit comú aquestos quatre també s'hagueren interposat. Per exemple, un, la Llei orgànica d'universitats, que si s'hagués tingut sentit comú aquí, doncs, s'hauria plantejat recurs d'inconstitucionalitat. I, en canvi, resulta que, amb la Llei catalana d'universitats, es veu que el Govern del PP ha tingut sentit comú i ha plantejat un recurs contra el Govern de Catalunya, contra la Generalitat.

Per tant, estem, doncs, en una etapa d'un nacionalisme administratiu del Partit Popular, un nacionalisme administratiu que ha tingut dos *briosos corceles*, amb la senyora Pilar del Castillo en l'ordre moral i el senyor Álvarez-Cascos en l'ordre infraestructural.

I, en aquest sentit, aquesta Llei, jo no sóc un jurista, ni he llegit molt sobre el tema, però ahir me la llegia i, la veritat, la conclusió és: quina barra, quina barra!; «quina barra» perquè és que els adjectius que, en fi, em venien a la ment, potser alguns no eren políticament correctes, no? De fet, és una «nova planta» ferroviària, és una llei que és absolutament *deslleial*, deslleial amb la Constitució, amb el sentit de la Constitució. Per tant, això del patriotisme constitucional, doncs, deu ser el patriotisme de Cascorro, però no és el patriotisme jurídic que..., en fi, que en ciència política es té en compte. I en definitiva, doncs, és un aquelarre centralista, tots els articles que hi ha; no contempla la distribució de competències... I no només això, i això és quina barra, sinó que es tractava de transposar una directiva comu-

nitària a la legislació de l'Estat, i, per tant, a la legislació de l'Estat hi ha també les comunitats autònomes; doncs, no només això, sinó que s'ha transposat de manera centralista, ignorant que hi havia comunitats autònomes, sinó que s'ha aprofitat per legislar i per anar endarrere i per bloquejar possibles interpretacions de coses que sempre han estat dubtoses sobre, per exemple, si, de Rodalies, havia de ser la Generalitat qui en tingués la competència o no.

Rodalies Renfe sempre ha estat aquella qüestió, doncs, poc aclarida sobre de qui depenia la competència, perquè és un servei que neix i mor a la mateixa comunitat autònoma, és a dir, un servei intracomunitari, i, per tant, doncs, en el cas anterior, abans d'aquestes normatives europees, quedava fosc, perquè el servei anava sobre una infraestructura de titularitat estatal. I, aleshores, com que hi havia aquesta inconfusió entre infraestructura i el servei que va damunt de la infraestructura, aleshores, amb excepcions que s'havien fet a l'Estatut d'autonomia de Catalunya, quedava que en principi això era competència de l'Estat. Però ara, a la llum d'aquesta normativa europea que tracta de discernir el que és infraestructura del que és servei damunt d'aquesta infraestructura quedava claríssim de manera fefaent, de manera meridiana, que Renfe rodalies hauria de ser atribuït a les comunitats autònomes. Però, heus ací que, avançant-se a aquesta interpretació, és a dir, de manera preventivament, jurídicament, doncs, han bloquejat amb aquesta Llei aquesta possibilitat que les comunitats autònomes, i en aquest cas la Generalitat, s'empari del servei de Renfe rodalies, que, per cert, és un autèntic desastre, eh?, perquè està col·lapsat i és múltiple..., és motiu de múltiples intervencions, en fi, en els organismes pertinents, en el Senat, en el meu cas, en el Congrés de Diputats, a veure si es fa alguna cosa perquè el servei està realment col·lapsat i cada dia va pitjor, no?

Com deia, doncs, aquesta Llei es basa en un mecanisme automàtic, un mecanisme que el Partit Popular en aquests últims anys ha fet funcionar de manera «automàticament», no?, com deia el Cruyff. És a dir, una normativa comunitària que s'ha de transposar i en transposar-la s'oblida que hi ha comunitats autònomes i, a més a més, s'aprofita per legislar i anar «a por las patatas», no?, com deia l'Azaña, a tractar de recuperar tot el possible que es pugui recuperar.

Per tant, aquesta Llei, com molt expressa en molts dels punts de vista el Consell Consultiu, realment conculca les competències de la Generalitat, i, com deia abans, desconeix sentències del Tribunal Constitucional. I això realment és molt greu, arrogar-se al patriotisme constitucional, arrogar-se a la lleialtat constitucional no s'adiu després en les lleis que fan, perquè són deslleialment constitucionals aquestes lleis, perquè ignoren sentències del Tribunal Constitucional, les ignoren de manera artera, de manera, jo crec, amb molta fatxenderia, amb molta barra, no?

En aquest sentit, doncs, per exemple, no?, entre els fonaments de dret el nostre Consell Consultiu diu, parla de la Llei d'ordenació del transport terrestre en la qual, doncs, diu que l'Estat: «no puede incidir sobre la ordenación de los transportes intracomunitarios cuando

se halla habilitado para hacerlo por títulos distintos al transporte». Això també s'ha ignorat.

S'usa la idea d'interès general, una altra vegada l'interès general! Què és l'interès general? Deu ser l'interès general de l'Estat, l'Estat hi som tots. No, interès general és de l'Estat, per tant, és del Govern central, per tant, no hi ha res per a les comunitats autònomes. Per tant, en aquest sentit, doncs, creiem que és una llei supercentralista.

Una altra vegada, doncs, els fonaments jurídics no s'escolten, els fonaments jurídics de les sentències del Tribunal Constitucional que «en el ejercicio de dicha competencia» –diu– «no resulten vaciadas de contenido o limitadas irracionalmente las correspondientes competencias autonómicas», s'empra això.

Després, un motiu de..., quina barra, no? Fins i tot aquesta Llei preveu incorporar com a competència de l'Estat aquelles xarxes o aquells serveis de caràcter autònom intracomunitari que tinguin algun contacte o alguna possibilitat de contacte amb una via d'interès general. És a dir, aquí s'utilitza la transitiva: si teniu..., en fi, una xarxa de la Generalitat, de Ferrocarrils de la Generalitat. Ai si connecta amb algun element de la xarxa d'interès general!, perquè aleshores resultarà que tota la xarxa de la Generalitat també serà arrogada per l'Estat, per aquest sorprenent ús de la propietat transitiva.

Una altra qüestió ja és, per exemple, en una de les conclusions o, en fi, de les conseqüències que es poden desprendre és, per exemple, el ferrocarril famós de la Pobla de Segur. Segons això l'Estat el pot clausurar, però la comunitat autònoma té dret a pagar, si el vol, sinó el clausuren, eh? És a dir, el que deixen a la comunitat autònoma és que la pagui, però no li arroga la titularitat, malgrat que la pagui. Realment d'això ja se'n diu d'una manera que no repetiré aquí per no tindre un llenguatge una mica, doncs, poc adient, no?

Urbanisme, ja ho hem parlat abans amb els meus predecessors, després que hi ha hagut..., el senyor Álvarez Cascos ha tingut un ensurt al Constitucional amb la Llei del sòl, eh?, d'urbanisme, ara aquí, una altra vegada s'utilitza a partir d'una llei que no ve per aquí, bé, un eixamplament d'afectacions d'urbanisme que afecten ajuntaments i la comunitat autònoma i a tothom, no?

Després, també, empreses públiques, la Llei no contempla que en els gestors d'infraestructures hi hagi representants de les comunitats autònomes, per tant això conculca clarament uns preceptes del nostre Estatut. No sé si ho conculca perquè, de fet, aquí els representants de la Generalitat en les empreses públiques sempre ha estat allò del secret a veus, no ha estat una cosa que s'usi de manera, en fi, de manera molt transparent i molt debatuda en aquest Parlament.

En fi, en resum, per no cansar-los tant, eh? Jo crec que estem davant d'una llei que podríem dir que és un cànon de com el PP en aquesta legislatura ha utilitzat les transposicions comunitàries per primer desconèixer l'estructura de l'Estat, fonamentada en Estat i governs autònoms, sinó que no només desconeix sinó que ho utilitza per recuperar i bloquejar possibles noves situacions que, a la llum de la interpretació de les sentèn-

cies constitucionals, podrien donar les competències a les comunitats autònomes, com, per exemple, el servei de rodalies Renfe, que estic convençut que serà una de les demandes de traspàs que aquest nou Govern de Catalunya demanarà d'una vegada, sobretot perquè millori el servei, sobretot perquè s'hi interconnecti amb tota la xarxa de transport, i sobretot perquè és una manera d'oferir millor servei al ciutadà.

Per tot això, senyores diputades, senyors diputats, senyor president, el Grup d'Esquerra Republicana donarà suport a aquest recurs d'inconstitucionalitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, seguidament, el diputat d'Iniciativa per Catalunya Verds, senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. No m'estendré excessivament tampoc en aquest tema perquè els diputats que m'han precedit, doncs, ja han explicat a bastament, i seria fins i tot repetitiu la majoria de les coses que jo podria dir. Però, en tot cas, sí que s'ha vist que a mesura que anem fent recursos d'inconstitucionalitat i els anirem aprovant, també, van sortint altres temes que potser també caldria posar sobre la taula, no?, sobretot quan el senyor Rull parlava de coherència, no?

Té raó que vostès tenen coherència ferroviària, però no sé si d'altres, perquè quan estaven parlant tant de l'actitud negativa del PSOE sobre aquest tema, que comparteixo, o l'actitud del Partit Popular sobre aquest mateix tema, que comparteixo, mentrestant, vostès, Convergència i Unió, a Madrid, donaven suport durant sis anys a aquest Govern del PSOE i vuit anys a aquest Govern del PP. Coherència ferroviària, sí, però coherència de l'altra en falta una mica, però, en tot cas, que cada un cregui (*remor de veus*), digui el que creu convenient sobre el que és coherència. I ja com que ha fet tant esment d'aquesta coherència, home, m'ha semblat, doncs, que parléssim tots plegats de coherència. Bé per la coherència ferroviària, per l'altra, doncs, em sembla que no massa en aquests casos. (*Remor de veus.*)

Bé, de totes maneres, ens trobem amb una interpretació altra vegada restrictiva de la Constitució per retallar competències de les comunitats autònomes, no? La senyora García deia anteriorment que sembla que anem sistemàticament en contra de les propostes o lleis que fa el Partit Popular. No, estem fent els informes del Consell Consultiu. Ho diu el Consell Consultiu això, el Consell Consultiu, no ho diuen els partits polítics concrets; els partits polítics només fem això (*remor de veus*), ho dic, sí, home, ho demanem perquè nosaltres no tenim competències sobre això i com que hi ha una entitat, una institució autònoma, independent, com és el Consell Consultiu, diu, perquè hi entén i perquè és jurista reputat, ens diuen que això és inconstitucional. Escolti, perdonin, però què vol que hi fem si el Consell Consultiu diu que és inconstitucional i que vostès, a Madrid, doncs, legislen tan malament com saben, so-

bretot pel que fa referència a la retallada de les competències de les comunitats autònomes.

Miri, i el que vostès fan és posar la Constitució al servei dels interessos partidistes, dels interessos del Partit Popular, que tenen com a nord –i és ben legítim– la centralització i la constitució d'un estat uniforme, i sistemàticament es va expressant a cada una de les lleis. És que semblarà que nosaltres això ho fem expressament! El Consell Consultiu, llei rere llei, doncs, està posant tot un seguit d'articles que són inconstitucionals. En aquest cas sembla que hi ha tretze o quinze articles d'aquesta Llei.

Escolti, no ens diguin a vegades que utilitzen aquesta consigna, sobretot des de Madrid, no? –aquí també se'ls va empeltant tot això, no?– que alguns alguns partits polítics ens volem carregar la Constitució, no?, i sistemàticament van repetint això i mentrestant vostès són els del patriotisme i la resta som una colla de degenerats que el que volem fer és carregar-nos la Constitució. (*Rialles.*)

Escolti, el que nosaltres volem fer és reformar aquesta Constitució. Sap què és el que ens volem carregar, senyors del Partit Popular? És l'ús partidista que en fan vostès, de la Constitució! Això també és el que ens volem carregar políticament –políticament, ens ho volem carregar–, no pateixin, políticament ens ho volem carregar, que és com s'han de fer les coses, políticament, almenys aquí. Aquesta és la discussió. Vull dir que no ens vinguin a dir que pateixen, que sistemàticament anem en contra, no, a veure si ara resultarà que es faran les víctimes, no? Ja veig el senyor Aznar fent-se la víctima... Bé, en fi, a mi em sembla que aquesta no és la veritat, en tot cas siguin conseqüents amb el que està passant, no? (*Remor de veus.*)

Perquè, sap la, la..., home, hi ha una cosa, senyora García, que a mi m'ha molestat una mica, estic segur que potser a la resta de diputats o diputades és possible que també els hagi molestat, i amb tot els respectes jo miraria que afirmacions com les que acaba de fer o que ha fet anteriorment, home, no les fes, o sigui, que vull dir aquí, des d'aquesta tribuna, dirigint-se a totes les persones que hi han aquí dir-los que haurien de treballar més i parlar menys, això, en el Parlament, queda fatal, queda fatal. Ja sé que vostè devia voler dir alguna altra cosa, però, sobretot, no utilitzi aquestes frases, és possible que perquè fa poc temps que està aquí i això potser no ho ha notat que hi havia una altra manera de fer, però això no pot dir-ho, no pot dir-ho aquí perquè evidentment aquí hi ha molta gent que treballa molt i, fins i tot, li diria una altra cosa, li donaria un consell, fins i tot, i això dirigint-me no només a vostè, senyora García, sinó a la resta, no? Nosaltres fins i tot voldríem que el Partit Popular treballés menys contra algunes comunitats autònomes i dialogués més, parlés més amb altres comunitats autònomes; fins i tot això li ho deixo com un consell, que poden agafar tots plegats i s'estalviaria de fer aquestes frases, home, que no han estat bé! Però, en tot cas, no passa res, s'explica, es diu i de ben segur que vostè no volia deixar malament aquesta cambrà, sinó que ha estat una frase potser desafortunada.

Només volia acabar amb una qüestió, bé, dos qüestions, ara hi pensava, senyora Montserrat, també, senyora

Montserrat, pensava una cosa. És clar, amb aquesta Llei del sector ferroviari, que després, vol dir que l'ens d'infraestructures ferroviàries que varem votar i que el Partit Popular també va votar aquí, la fulmina totalment, perquè li treu la majoria de competències en aquest aspecte. Bé, potser és una contradicció que tots en patim, però, en tot cas, aquesta és una situació que no queda massa clara.

Vull acabar amb una cosa i vull acabar amb una cosa positiva, perquè no es digui que només parlo de coses que siguin negatives. Sap?, jo crec que ara més que mai i amb aquesta Llei –i em penso que també ja s'ha dit, em penso que el senyor Bonet ho ha dit també– es demostra que cal reformar i enfortir l'Estatut de Catalunya en aquest aspecte, per tenir moltes més competències en aquest sector i, a més a més, per deixar clares moltes d'aquestes competències pel que fa referència en aquest cas exclusiu al sector ferroviari.

O sigui, ha de quedar molt clara la potestat del Govern de Catalunya, la potestat de la Generalitat sobre la gestió de les línies ferroviàries i intracomunitàries i que sigui la Generalitat l'autoritat única en la concessió de llicències per circular sobre la xarxa intracomunitària de la seva comunitat autònoma, que això no queda bé perquè això són directives europees que quan es va fer l'Estatut no existien, ara a l'Estatut d'autonomia també hauríem de col·locar aquestes qüestions, que són molt quotidianes, eh?, no són d'essència, sinó són coses que afecten els ciutadans i que seria un element importantíssim. El senyor Rull ho deia, que hi havia experiències a Europa que deien com més t'acostes als poders públics, doncs, evidentment, més propers al ciutadà, millor funciona, en aquest cas tot, però a més a més també la xarxa ferroviària. En això estaríem completament d'acord, no?

Això són elements que s'haurien de tenir en compte, i, a mi, em sembla, doncs, que aquesta discussió, que ja encetarem i que ja encetem demà mateix sobre la reforma de l'Estatut, jo crec que seria un element també a tenir en compte i una demostració que aquesta característica, aquesta cosa que és molt quotidiana, doncs, també poguéssim reflectir-se en aquesta reforma de l'Estatut, i de ben segur que totes les forces polítiques d'aquest Parlament, doncs, s'hi posaran a treballar per aconseguir, doncs, evidentment, aquesta reforma.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*) Senyor Josep Rull, demana la paraula?

El Sr. Rull i Andreu

Senyor president, sí, demano la paraula per al·lusions del senyor Boada, eh? Ha fet referència a aquest portaveu, i, a més, ho ha fet en uns termes clarament contradictoris. Per tant, al·lusions i contradiccions.

El president

En tot cas, per contradiccions li dono la paraula un minut.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Escolti, bàsicament ha parlat de la coherència. Escolti, coherència: u, el nostre Grup Parlamentari és dels pocs que presenta text alternatiu; dos, coherència votant-hi en contra; tercer, vostè em parla de coherència quan el conseller de Medi Ambient i Habitatge ha dit que ell, com a conseller de Medi Ambient, no pot defensar el mateix que defensa com a Iniciativa? Escolti, mai no haurà sentit cap conseller de Convergència i Unió que s'hagi expressat en aquests termes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Pot haver-hi un torn en contra? Doncs per manifestar la seva posició té la paraula, pel Grup Popular, l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president, il·lustres diputats i diputades. Bé, senyor Boada, com a prèvia, jo trobo que és lícit que vostè vulgui modificar la Constitució, però crec, realment, que amb un únic diputat a Madrid ho tindrà certament difícil. Gràcies, president.

En aquesta intervenció ens pertoca analitzar el Dictamen del Consell Consultiu sobre la possibilitat d'interposar recurs al Tribunal Constitucional contra la Llei de l'Estat 39/2003, del sector ferroviari. I, per cert, com a incís: hauríem d'acostumar-nos que quan es demani un informe al Consell Consultiu sobre alguna llei fer-ho amb relació a articles concrets i no de forma genèrica, com ha demanat el mateix Consell Consultiu.

El nostre Grup defensarà la constitucionalitat de la Llei en base a cinc criteris bàsics: el criteri territorial, el de règim de comunicacions, el de l'interès general, el de l'execució directa i el del mateix objecte de la Llei.

Amb relació al criteri territorial, el Tribunal Constitucional s'ha pronunciat de forma molt clara amb la Sentència 132/1998, de 18 de juny, que recollia alhora la Sentència 65/1998, de 18 de març, en què concreta que el territori no és l'únic criteri exclusiu per a la delimitació de competències en carreteres, i, per tant, aplicant l'analogia, de ferrocarrils, ja que totes dues matèries provenen del que regula l'article 149.1.21 de la Constitució espanyola.

Sobre el criteri de règim de comunicacions, el Tribunal Constitucional s'hi ha pronunciat també amb la mateixa Sentència, la 132/1998, en el seu fonament jurídic setè, apartat *b.c*, que especifica que un itinerari d'interès general..., ni la Constitució espanyola ni l'Estatut d'autonomia obliguen a considerar les carreteres comunitats independents, sinó que s'ha de veure com una imatge en xarxa, i, per tant, qualsevol carretera pot ser incorporada a la xarxa de carreteres de l'Estat pel seu interès general. A més a més, en el fonament jurídic 3.c diu que, paral·lelament a les diferents decisions que pot prendre en el seu territori cada comunitat autònoma en planificar la xarxa, per l'existència de necessitats i interessos generals es pot integrar de forma eventual part d'aquesta xarxa d'àmbit intracomunitari a una altra

d'àmbit més ampli, que seria la xarxa del règim general comú de comunicacions de l'Estat.

El tercer criteri, el de l'interès general, és força important, ja que a la vista de la Sentència 65/1998, de 18 de març, que diu textualment que «no hi ha cap mena de dubte que resulta conforme a l'ordre constitucional i estatutari de competències en matèria de carreteres una distribució que vingui a reconèixer la competència exclusiva de les comunitats autònomes sobre totes les carreteres que passin o transcorrin pel seu territori, superant el criteri rígid de la integritat d'itinerari, a excepció...» —a excepció— «de les integrades a la xarxa de carreteres de l'Estat per raons d'interès general»... Per tant, queda clar que el concepte d'interès general és complementari al criteri territorial, i, per tant, la delimitació competencial ha de vindre donada per la concurrència de tots dos criteris. A més a més, la definició de l'interès general d'una obra ferroviària correspon a l'Estat. Amb caràcter excepcional poden ser declarats d'interès general ferrocarrils d'itinerari íntegrament autòndic, ja que en matèria ferroviària estan dins de la competència de l'Estat no solament els ferrocarrils, és a dir, la línia i els serveis que circulin pel territori de més d'una comunitat autònoma, sinó excepcionalment els que circulin pel territori d'una de sola si s'aprecia en aquests interès general. L'única limitació que el Tribunal Constitucional ha posat per salvaguardar la competència autonòmica és que la integració de la xarxa nacional integrada de línies i serveis que circulin íntegrament per una comunitat autònoma s'efectuï no unilateralment, sinó amb l'informe previ de la comunitat autònoma, tant si es tracta de línies de nou establiment com de línies ja establertes.

Quart criteri, el de l'execució directa, criteri bàsic d'aplicació de la Llei. Ens ve donat per l'article 11.9 de l'Estatut d'autonomia, que atribueix a la Generalitat la competència en l'ordenació del transport de mercaderies i viatgers que tinguin llur origen i destinació dins el territori de la comunitat autònoma, malgrat que circulin damunt les estructures de titularitat estatal a què es refereix el número 21 de l'apartat 1 de l'article 149 de la Constitució —però ull!, que aquest aspecte no s'ha citat en cap de les intervencions anteriors—, sens perjudici de l'execució directa que es reservi l'Estat. Jo crec que és un punt fonamental que nosaltres mateixos, en el nostre propi Estatut, reconeixem la potestat de l'Estat d'execució directa. En aquest article no es delimita que la intervenció pública de l'Estat sigui en la fórmula jurídica de gestió directa, sinó d'execució directa, i s'hi reafirma que mentre l'Estat es reservi aquesta execució la titularitat és exclusiva seva, independentment de les formes de gestió que s'utilitzin.

Quint i últim criteri, no menys important. Malgrat el que diu el Dictamen, és el mateix article 1 de la Llei que delimita l'objecte de la Llei, en el qual el legislador descarta en el seu redactat regular les línies que siguin intracomunitàries, que serien competència autonòmica si no s'ha fet la reserva d'execució o estigui inclosa en la xarxa general per interès general, aspecte que ens servirà de base per no estimar les pretensions d'inconstitucionalitat d'alguns articles.

Bé, entrant a valorar d'una forma ràpida el perquè dels diferents articles en litigi i tenint com a base de la nos-

tra intervenció els criteris anteriors, hem de dir que amb relació a l'article 2.a i 4.1, que diu que correspon a l'Estat garantir el sistema comú de transports ferroviaris en tot el territori de l'Estat i quines línies integren la xarxa ferroviària d'interès general, hem de dir que el legislador no es pronuncia en la forma del seu establiment. Per tant, relacionat amb l'exposició anterior de l'objecte de la Llei, l'article és del tot constitucional.

Als articles 4.2, 4.3 i la disposició addicional novena, en què es detalla qui decideix les línies que formen part de la xarxa ferroviària, se'n fonamenta la constitucionalitat en base al criteri recurrent de l'interès general.

L'article 11 es creu que pot ser inconstitucional perquè en assumir una administració autonòmica o una entitat local el finançament d'una línia ferroviària altament deficitària, hauria la Llei de regular automàticament que passés a ser transferida a la comunitat autònoma. Si tenim en compte el criteri d'execució directa abans esmentat, l'Estat no té l'obligació de regular aquest automatisme de transferència. A més, el mateix Dictamen no valora que l'article 11, que fa referència a l'article 4.3 de la Llei, ja estableix aquesta possibilitat.

L'article 28 de la Llei, que encomana l'aprovació de l'Estatut de l'administradora d'infraestructures ferroviàries al Consell de Ministres a iniciativa del Ministeri de Foment i a proposta conjunta d'administracions públiques i d'Hisenda..., aquest administrador d'infraestructures serà un dels gestors del sistema ferroviari a qui s'encarregarà de realitzar el control tècnic i d'eficàcia de les línies. El mateix Dictamen, que no s'ha citat, fa referència a la Sentència 118/1996, de 27 de juny, del Tribunal Constitucional, davant la impugnació de l'article 187.1 de la LOT, que deia clarament que no era d'aplicació l'article 53 de l'Estatut d'autonomia, sinó que la intervenció de la Generalitat en les empreses públiques s'ha de regular d'acord amb les lleis de l'Estat, i que en matèria de control tècnic i eficàcia era al Ministeri d'aquell moment de Transports, Turisme i Comunicacions a qui corresponia, amb l'exclusió de la intervenció de les comunitats autònomes, com és el cas del GIF català, que en cap moment l'Estat hi ha recorregut.

Amb relació als articles 44.1, punt 2, 49, 50 i 51, que fan referència a l'obtenció, control, suspensió o revocació de les llicències d'empreses ferroviàries, hem de dir que partim de la base que es refereixen exclusivament a línies ferroviàries incloses dintre de la xarxa ferroviària d'interès general i, per tant, de competència estatal, sigui del Ministeri de Foment o de l'administrador d'infraestructures ferroviàries ADIF. El Dictamen torna a reiterar que si es tracta de trajectes que afecten diferents comunitats autònomes, no hi ha cap problema, però si es tracta de trajectes intracomunitaris d'interès general, sí que hauria de ser la Generalitat qui ho tramités. Dèiem de recordar una altra vegada que enraonem de trajectes de què l'Estat té l'execució directa i no pas només la gestió, i, per tant, és el competent únic per gestionar-ne les llicències.

Els articles 53 i 54, en què es detalla qui finança les línies deficitàries i la regulació de les licitacions desertes de línies a la xarxa ferroviària d'interès general, torno a reiterar d'interès general, l'important a ressaltar és

que si la declaració d'interès públic és sol·licitada per l'Estat, és ell qui assumeix el cost, i si és la comunitat autònoma o l'entitat local qui ho demana, per tant, és l'interessat directe, és ella qui ha d'assumir el cost, tot basat, una altra vegada, en el criteri recurrent de l'execució directa de l'Estat. Ara bé, també es fa esment, que no s'ha dit aquí, a l'hemicicle, que el Ministeri de Foment pot assignar convenis per finançar el cost del servei.

L'article 81.1.f el que regula no és inconstitucional en base al criteri recurrent d'execució directa. Per tant, ha de ser el Ministeri qui atorgui les autoritzacions de prestació de serveis ferroviaris i l'establiment de règim d'ajudes.

Per finalitzar, l'article 81.1.b, en què el Ministeri de Foment pot marcar les regles bàsiques del mercat ferroviari, em remeto a l'explicació de l'article 2 de la Llei, tot relacionat amb l'article 149.1.13 de la Constitució espanyola, que determina que l'Estat és el competent en les bases i coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica, criteri posat en dubte per anteriors parlamentaris.

Per tant, el nostre Grup no creu que sigui motiu d'inconstitucionalitat la Llei del sector ferroviari.

Moltes gràcies, senyor president, diputats i diputades.

El president

Gràcies, senyor diputat. Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Per acordar interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 39/2003, del 17 de novembre, del sector ferroviari... Perdó. (Pausa.) Sí, cal la majoria absoluta de seixanta-vuit diputats o més.

Comença la votació.

(Pausa llarga.)

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat aprovat per 117 vots a favor, 15 en contra i cap abstenció.

Propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 41/2003, de 18 de novembre, de protecció patrimonial de persones amb discapacitat i de modificació del Codi civil, de la Llei d'enjudiciament civil i de la normativa tributària amb aquesta finalitat (tram. 212-00005/07)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de les propostes de resolució per a la interposició de recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 41/2003, 18 de novembre, de protecció patrimonial de persones amb discapacitat, i de modificació del Codi Civil, de la Llei d'enjudiciament civil i de la normativa tributària amb aquesta finalitat. Presentat per més d'una cinquena part dels diputats del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya

Verds - Esquerra Alternativa, el debat es regirà pels articles 141 i 142 del Reglament.

Els grups que han presentat les propostes poden prendre la paraula per defensar-les. Té la paraula l'honorable diputada senyora Núria de Gispert, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament, senyores diputades i senyors diputats. El Grup Parlamentari de Convergència i Unió, a instància de més d'una cinquena part dels seus diputats, va acordar sol·licitar al Consell Consultiu el Dictamen previ a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat davant el Tribunal Constitucional amb relació a la Llei de l'Estat 41/2003, de protecció patrimonial de les persones amb discapacitat, de modificació del Codi civil, de modificació de la Llei d'enjudiciament civil i de la normativa tributària corresponent.

El Consell Consultiu va emetre Dictamen, entrat en aquesta cambra el 27 de gener, considerant que l'article 1.2 de l'esmentada Llei és inconstitucional, entenent que aquest article impedeix de forma no justificada l'actuació del legislador autonòmic en matèria de dret civil, sense que sigui tampoc possible una interpretació de la Llei de conformitat amb la Constitució.

Per tant, avui confirmem el que diu el Dictamen del Consell Consultiu, una confirmació que el Grup de Convergència i Unió ja preveia. És així que el meu Grup defensa la inconstitucionalitat d'aquesta Llei i demana el vot favorable a la interposició del recurs davant del Tribunal Constitucional.

Però anem per parts. La Llei 41/2003 té els seus antecedents més immediats en sengles iniciatives parlamentàries que el Grup de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats va presentar la tardor del 2001, on es plantejava la necessitat d'adaptar la normativa civil i processal a nivell de l'Estat, preveient la creació d'un patrimoni jurídic protegit per a les persones amb discapacitat, tot defensant les competències de les comunitats autònomes en aquesta matèria. Es tractava de dotar el nostre ordenament jurídic d'un nou instrument per tranquil·litzar les famílies que tenen en el seu si persones discapacitades i que patien la preocupació pel futur d'aquestes quan els seus pares o els seus familiars més directes ja no estiguessin en condicions de garantir-los el seu suport i el seu recolzament. D'aquests antecedents ve la Llei 41/2003.

Aquesta Llei contempla, doncs, aquesta possibilitat i la regula, però va, fins i tot, més enllà: incorpora altres modificacions en matèria successòria i una nova institució, l'autotutela, regulada l'any 1996 per aquest Parlament, cosa que ens satisfà atès que és una mostra més que el desenvolupament que del dret civil català ha impulsat el Govern català en els darrers vint-i-tres anys ha anat pel bon camí, el de la modernització d'un dels trets essencials del nostre país: la modernització del dret civil català i l'adaptació d'aquest dret a la realitat catalana d'avui.

Aquesta Llei, però, introdueix, a més, reformes en matèria tributària i en matèria processal, i és aquí on rau el

problema plantejat. En la tramitació del Projecte de Llei Convergència i Unió va plantejar un bloc d'esmenes, una part de les quals pretenia deixar clar que el Projecte s'adaptava al marc competencial establert tant a la Constitució espanyola com als estatuts, que reconeixen la competència exclusiva dels corresponents parlaments en l'àmbit del dret civil, i que quedés clar, així mateix, el caràcter preferent del dret civil català, tal com s'expressa a l'article 26.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, on s'afirma que, en matèria de competència exclusiva de la Generalitat, el dret civil català és aplicable al seu territori amb preferència a qualsevol altre.

És necessari i era necessari que aquesta consideració constés amb totes les seves conseqüències per tal de donar un caràcter supletori i permetre... –i subratllo permetre–, permetre la plena aplicació de les previsions de la Llei en l'àmbit de les conseqüències fiscals que la Llei atribueix a les figures regulades.

Aquell bloc d'esmenes només va ser contemplat en part, cosa que va obligar al meu Grup al Congrés a votar en contra de la Llei i a sol·licitar, des d'aquest Parlament, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'esmentat Dictamen al Consell Consultiu.

La Llei 41/2003, en el seu capítol I, regula el patrimoni protegit de les persones amb discapacitat. És clar que l'Estat té competències en matèria civil, però el que també és clar és que existeix una concurrència competencial pel que fa a les comunitats autònomes que, com Catalunya, tenen competències en matèria de dret civil. I en aquests supòsits el dret de l'Estat actua com a supletori del dret autonòmic, tal com es diu en el Dictamen del Consell Consultiu i per mandat dels articles 149.3 de la Constitució espanyola i 26 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Per tant, el legislador estatal és competent per regular aquesta nova institució jurídica, i a Catalunya aquests preceptes, regulats en el capítol I, tindran caràcter supletori. El que es planteja, i així s'expressa encertadament en el Dictamen, és si aquesta regulació, connectada amb la reforma de normes tributàries establerta en el capítol III de la Llei, que atorga avantatges fiscals, respecta o no la concurrència amb la competència autonòmica sobre la mateixa matèria. I el que queda clar és que no la respecta.

En la Llei, en la Llei 41/2003 el legislador estatal utilitza dos títols competencials propis: legislació civil i hisenda general. I el que fa és regular la institució jurídica, d'una banda, i, de l'altra, preveure uns avantatges fiscals que només pot atorgar el legislador estatal, perquè només ell, en aquest cas, és el competent. La conclusió és que les comunitats autònomes amb competències en matèria civil, com Catalunya, no podran legislar sobre el mateix instrument, gaudint dels mateixos avantatges fiscals, ja que el legislador estatal els ha vinculat a la institució creada per ell.

Aquesta regulació per al legislador estatal és eminentment civil, però de forma instrumental incorpora unes modificacions de la hisenda general sobre les quals només és competent l'Estat. I és sobre aquest aspecte on el legislador català queda a mig camí: pot regular els aspectes civils, però no els aspectes fiscals, ja que la

Llei 41/2003, en la seva regulació, impedeix que el legislador autonòmic ho pugui fer.

Segons el Dictamen del Consell Consultiu l'Estat n'ha utilitzat la competència en matèria d'hisenda general obstaculitzant l'exercici de les competències autonòmiques, ja que la Llei catalana que regulés de forma diferenciada el patrimoni protegit hauria de poder gaudir dels avantatges fiscals propis dels tributs estatals. I, atès que aquests beneficis s'estableixen de manera unívoca per al patrimoni protegit que regula la Llei de l'Estat, això no seria possible.

En definitiva, el Dictamen del Consell Consultiu, aprovat per unanimitat dels seus membres, considera inconstitucional l'article 1.2 de la Llei 41/2003, article al qual ja vam presentar una esmena el nostre Grup Parlamentari al Congrés dels Diputats i que no va ser acceptada, proposant, fins i tot, el Consell Consultiu, un redactat diferent que permetria respectar l'exercici de la competència autonòmica en matèria civil i el gaudiement, al mateix temps, dels beneficis fiscals establerts a la Llei.

Per tot això, el meu Grup sol·licita el vot favorable a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 41/2003, de protecció patrimonial de les persones amb discapacitat, confirmant el que diu el Consell Consultiu en el seu Dictamen sol·licitat pel nostre Grup.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable diputada. Té seguidament la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Llei que veiem ara, el recurs d'inconstitucionalitat, és atípica en el sentit que, en realitat, per protegir el patrimoni de les persones amb discapacitat el que fa és modificar el Codi civil, la Llei d'enjudiciament civil i la normativa tributària.

I també, respecte als tres recursos que hem vist anteriorment, també té unes característiques diferents perquè en realitat no entra tant en el mateix contingut de la Llei, en el sentit de qüestionar si és o no és positiva globalment –i ja avanço que, des del nostre punt de vista, per al conjunt de l'Estat és una llei enormement positiva perquè introdueix elements que no existien anteriorment–, però el que es planteja, com ja s'ha dit i suposo que diran també els grups que intervindran a continuació, el que es planteja fonamentalment és un problema de concurrència de competències en un article en concret, l'article 1.2, on hi ha una ambigüitat respecte del caràcter supletori pel que fa al dret civil català. I, lògicament, és en aquest sentit que ja avanço, com és lògic i normal i com poden suposar, que nosaltres hi votarem afirmativament.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Deia que aquesta és una llei que en termes globals ha estat nova i ha estat positiva en el conjunt de l'Estat, no

tant a Catalunya –també ho assenyalava, ara, la senyora de Gispert–, en el sentit que probablement l'element, la figura més positiva i més nova que s'hi va introduir, com era la regulació de l'autotutela, estava incorporada ja en el Codi civil català, en l'article 172, amb una llei de l'any 98.

Per tant, aquesta innovació no és total pel que fa a casa nostra, però sí que és important perquè consisteix en el fet que la persona que ja preveu que pot quedar discapacitada com a conseqüència d'una malaltia degenerativa pot crear el seu propi patrimoni amb la finalitat, lògicament, d'autotutelar-se en el futur. Això, per tant, dóna peu a una modificació de l'article 757.1 de la Llei d'enjudiciament civil, de manera que el mateix incapacitat o incapacitada ja pugui promoure aquesta incapacitat de cara al futur.

Probablement haurem de reconèixer que..., en la línia en què això és un element positiu pel que fa també a la normativa tributària que s'aplica a aquest fet de l'autotutela, sí que hem de reconèixer que probablement podríem haver introduït ja aquest element quan es va aprovar aquí, en el seu moment, en el Codi civil, perquè hi ha figures que per molt que estiguin contemplades a la Llei, si després no tenen una aplicació econòmica o tributària, doncs, naturalment queden coixes.

És en aquest sentit que dic que la Llei és positiva. El Grup Socialista ja va dir en el moment que es va discutir aquesta Llei que hi havia també alguns elements negatius; per exemple, i molt breument, en ressaltaria alguns: el Ministeri Fiscal té un paper preponderant en aquesta qüestió, però, en canvi, no se'l dota de més capacitats i de més mitjans a través de la normativa, i, per tant, mentre aquests no hi siguin és dubtós que el Ministeri Fiscal pugui portar a terme totes les tasques que se li encomana que faci en aquest articulat.

Un altre element, per exemple, és que la Memòria econòmica de la Llei no precisa quin és, en concret, l'abast d'aquests incentius fiscals que s'hi incorporen. I tots sabem, i ho hem dit repetidament, que en la mesura que no hi ha un detall de l'abast d'aquestes millores fiscals i d'aquests incentius en realitat aquest element queda coix perquè s'incorpora només nominalment.

Pel que fa a l'IRPF i a la Llei de societats, hi ha alguns aspectes tècnics que també s'han criticat per part d'alguns grups, concretament, algunes correccions tècniques que no es van fer en el moment d'aprovar la Llei i que alguns grups havien defensat en el Congrés i en el Senat.

I, finalment, també, per part del Grup Socialista, en el moment que es va prendre en consideració la Llei –i entenem que és un error que no s'hi incorporés en el seu moment– hi havia una proposta d'incorporar una esmena en un sentit que, al nostre entendre, era moderna i era progressista, perquè a les persones que poguessin instar aquesta declaració d'incapacitat se'ls apliqués el mateix que diu l'article 16.1.b de la Llei d'arrendaments urbans, de l'any 94, en el sentit que el cònjuge o la persona que hagués estat convivint amb el presumpte incapaç, de forma permanent i en anàloga relació d'afectivitat a la del cònjuge, amb independència –fins i tot es diu allà– de l'orientació sexual durant almenys

els dos anys immediatament anteriors, poguéssim promoure la declaració d'incapacitat.

Per tant, el que es demanava en aquesta norma és que també s'apliqués en aquesta Llei aquest article, que sí que es va incorporar en el seu moment en la Llei d'arrendaments urbans.

Per tant, com deia, hi ha una sospita fonamentada, i a més a més corroborada en aquest cas pel mateix Consell Consultiu, que l'article 1.2 d'aquesta Llei 41/2003, en aquest apartat en concret i no tant en el conjunt de la Llei ni en el seu esperit, que, com dic, creiem que és positiu, introdueix un element d'ambigüitat respecte al caràcter supletori que té la Llei davant del dret civil, en el nostre cas català, però probablement, també, d'alguna altra comunitat autònoma.

Això es fa, a més a més, amb una contradicció entenem que bastant flagrant perquè en el tràmit de la Llei a la Comissió de Política Social y Empleo es va acceptar que hi hagués, en l'exposició de motius, un paràgraf que sí que introduïa l'element aquest, que deia: «...sin perjuicio de las disposiciones que pudieran haberse aprobado en las comunidades autónomas con derecho civil propio, las cuales tienen aplicación preferente de acuerdo con el artículo 149.1.8 de la Constitución, siéndoles de aplicación esta Ley con carácter supletorio.» No deixa de ser contradictori que en algun moment s'hagi acceptat en la introducció, en l'exposició de motius, que això s'admetia, i en canvi que no ho faci així l'articulat de la Llei, amb la qual cosa això després planteja els dubtes que quatre grups d'aquesta cambra han considerat que són més que simplement dubtes i que, per tant, entenem que cal presentar-ho davant del Tribunal Constitucional, perquè sigui aquest alt organisme qui decideixi si hi ha o no una invasió de competències de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, com queda dit, el nostre Grup –lògicament, no podia ser d'una altra manera– votarà afirmativament la presentació d'aquest recurs d'inconstitucionalitat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Masllorens. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja s'ha dit que discutim sobre el Dictamen del Consell Consultiu amb relació a la Llei 41/2003, de 18 de novembre, de protecció patrimonial de les persones amb discapacitat, i que modifica tant el Codi civil com la Llei d'enjudiciament civil, i també alguna normativa tributària amb aquesta mateixa finalitat.

D'entrada vull significar –i espero fer-ho amb poques paraules, abans que algun altre diputat m'acusi de parlar massa i de treballar poc– que el nostre Grup Parlamentari, des d'una perspectiva, des d'un punt de vista estrictament social, és plenament conscient i fins i tot comparteix l'abast i l'interès que té aquesta Llei, i que no deixa de ser, d'altra banda, un instrument interessant, fins i tot un instrument ja contemplat en l'ordena-

ment jurídic anglosaxó, i fins i tot a Alemanya, d'ajuda a les persones amb discapacitat, que, com vostès saben, són persones sovint excloses del mercat de treball, de la formació, etcètera. I, per tant, som conscients que la Llei, de forma fins i tot ben intencionada, es dirigeix, es dirigeix a una part d'aquest col·lectiu, a una part, per desgràcia no a tot, perquè és aquell que eufemísticament en diríem que gaudeix de més possibilitats, aquell que per raó del seu patrimoni pot tenir accés a una vida més digna i a una vida més plena, amb la formació i amb la protecció d'una massa patrimonial que, de forma finalista, es configura, per tant, com un patrimoni que ha de servir únicament per subvenir al que serien les necessitats més vitals i, per tant, a la mateixa procura existencial d'aquestes persones.

Per tant, dit això, i feta aquesta reserva expressa –com feia abans el senyor Masllorens; no fos cas que també algun altre diputat s'apliqués a una certa demagogia des d'aquesta tribuna–, com comprendran, les nostres objeccions no van per aquí. Les nostres objeccions estan en una altra banda.

Anem a pams. En primer lloc, estem parlant d'una llei civil, una qüestió que, com sempre, és delicada, atès el règim de concurrència competencial existent, i que, tot i que, com s'ha dit repetidament, queda clara la prevalença del dret civil català –ho diu el mateix preàmbul de la Llei estatal– o, el que és igual, el caràcter supletori de la legislació de l'Estat en aquesta matèria, és evident que, en aplicació del títol competencial que té la Generalitat en matèria de conservació, modificació i desenvolupament del nostre dret civil, contingut com a mandat, no només a la Constitució, sinó a l'Estatut i a la mateixa disposició final quarta de la Compilació del dret civil de Catalunya, és evident que el dret civil de Catalunya, en tot cas, és competència estrictament de la Generalitat de Catalunya.

Un dret civil que, com hem dit moltes vegades, el dret civil català, constitueix, a més, un sistema jurídic que s'autointegra, és a dir, que fa que fins i tot la supletorietat de l'Estat, del dret civil espanyol, allò que abans en deien «el dret comú», hagi de ser de segon grau. Vull dir amb això que no només hi hagi de tenir entrada, doncs, en cas que hi hagi una llacuna molt ostensible, en cas d'un supòsit diguem-ne que d'absència de regulació després d'haver-se recorregut a tots els possibles elements d'integració possible dintre del dret autonòmic.

I, en segon lloc, estem davant no només d'una llei civil –i de la seva derivada processal, perquè també es modifica la Llei d'enjudiciament civil–, sinó que també estem davant d'una llei eminentment tributària, una llei que concedeix, com s'ha dit també, un espectre, un quadre d'avantatges fiscals als discapacitats, a les persones físiques, i també jurídiques, que fan algun tipus d'aportació a aquesta massa patrimonial protegida, que podria condicionar –i aquí està el dubte poderós i raonable d'inconstitucionalitat– una futura legislació d'aquest Parlament de Catalunya en ús de la seva competència en aquesta matèria, perquè, evidentment, ja no podia preveure els mateixos avantatges que la Llei estatal atorga.

És a dir, el dubte raonable, en aquest cas, que porta el nostre Grup Parlamentari a demanar que els grups parlamentaris votin favorablement la interposició d'aquest recurs d'inconstitucionalitat cavalca sobre el fet, no tant de l'ambigüitat –que també– de la mateixa norma pel que fa a la competència plena d'aquest Parlament en matèria de dret civil, sinó sobretot sobre el fet que l'Estat ha utilitzat la seva competència en matèria d'hisenda general obstaculitzant l'exercici de les competències autonòmiques en aquesta matèria. Perquè res no impedia –algú ho ha dit abans, ho ha insinuat–, fins i tot, que el mateix legislador estatal hagués previst algun tipus d'avantatge, d'exempció de benefici fiscal sobre els impostos estatals; és una solució constitucionalment i legalment possible. Però no arribar, com ha fet la Llei, a reduir l'habilitació de les comunitats autònomes –i la nostra també– a declarar exempcions fins i tot en alguns impostos cedits, singularment l'impost de transmissions i l'impost sobre el patrimoni. Perquè, si bé és veritat –també ho ha dit algú abans– que hi ha una indubtable capacitat normativa de l'Estat per regular no sols sobre els seus propis tributs, sinó també sobre el marc general de tot el sistema tributari –això ho ha dit el mateix Tribunal Constitucional–, el que succeeix i el que succeirà malauradament de forma inexorable si no prospera aquest recurs davant el Tribunal Constitucional, és que si mai aquest Parlament pretén que aquests mateixos beneficis, aquests o altres beneficis fiscals s'apliquessin a una institució idèntica o similar aprovada per aquest mateix Parlament, amb una llei d'aquest Parlament, s'estaria fent una interpretació analògica de la Llei estatal, analogia que, com vostès saben, està totalment prohibida, no únicament en el marc del dret penal, sinó també en el marc del dret tributari, i per tant, d'aquí que coincidim en allò que s'ha expressat, d'aquí que coincidim també amb el criteri expressat pel mateix Dictamen del Consell Consultiu, en el sentit que l'article 1.2 d'aquesta Llei és inconstitucional.

Gràcies, senyor president, Senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ridao. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. En la meua intervenció, de fet, reiteraré alguns dels arguments que s'han donat prèviament, perquè ens trobem que hem de presentar un recurs d'inconstitucionalitat a un article de la Llei 41/2003, que va aprovar el Congrés de Diputats, a partir de la proposta del Partit Popular, que regula la protecció patrimonial de les persones amb discapacitat. I en aquest cas vull deixar molt clar, d'entrada, que ens trobem amb una situació que no són les qüestions de contingut les que estem discutint –això ja s'ha dit abans, però evidentment ho vull reiterar. Estem d'acord, evidentment, que cal regular la protecció patrimonial de les persones amb discapacitat, i que cal afavorir el manteniment del patrimoni d'aquestes persones mitjançant tota una sèrie de mesures, entre elles mesures fiscals, i per tant no és en el caràcter substantiu de la Llei que

nosaltres estem interposant aquest recurs d'inconstitucionalitat, com passa en altres ocasions. En aquesta mateixa sessió d'avui hem vist altres recursos que sí, a més a més de vulnerar les competències de la Generalitat de Catalunya en matèria legislativa, a més a més hi havien uns problemes de contingut substantiu respecte a allò que s'estava regulant. Per tant, no és aquest el cas.

Sí, en canvi, comprovem una vegada més que hi ha una invasió de competències de la Generalitat de Catalunya pel que fa referència al cas que estem tractant ara. En aquest cas, a partir justament de la competència normativa que té l'Estat en matèria tributària, i, per tant, volent donar tota una sèrie d'avantatges fiscals en el cas de les persones que tenen patrimoni, les persones amb discapacitat, el que es fa, de fet, és –a partir, hi insisteixo, d'aquesta competència normativa que té l'Estat– regular la institució mateixa de patrimoni protegit, modificant el Codi civil, modificant la Llei d'enjudiciament civil, i modificant la mateixa normativa tributària. I això, justament, és aquesta regulació de la institució del patrimoni a protegir el que impedeix la possibilitat que aquest Parlament pugui legislar en base a les seves competències. I ho dic d'aquesta manera terminant, perquè és així també que el Consell Consultiu, en el seu informe, ho estableix. És a dir, i lleigeixo literalment una part de l'informe del Consell Consultiu, que assenyalava... Diu: «Entenem que en vincular-se el patrimoni protegit a uns avantatges fiscals, i regulant-se aquesta institució de forma completa pel legislador estatal, que remet a la seva pròpia capacitat normativa per al desenvolupament de la institució, s'impedeix, de fet, que aquesta institució pugui ser regulada de forma diversa pel legislador autonòmic. Per tant, efectivament, s'està traient la capacitat normativa d'aquest Parlament.»

Per tant, nosaltres votarem a favor que s'interposi recurs d'inconstitucionalitat. I una vegada més volem constatar aquesta actitud del Partit Popular que, de vegades poquet a poquet, de vegades de forma..., podríem dir, amb elements de més alçada i de més importància, amb presses, perquè no para de legislar, i sense pauses, ens està laminant les nostres capacitats normatives, i evidentment, nosaltres no podem estar d'acord amb aquest plantejament polític que és molt contrari a la defensa de l'autogovern de Catalunya i a l'ampliació de les seves competències.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas d'Argemir. Anem a trucar per avisar a la votació... (*Veus de fons.*) Perdó, hi havia un torn en contra per part del Grup Popular. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho. Ho sento.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustres senyores i senyors diputats... Home, ja sé que hi ha una obsessió respecte al Partit Popular, però no pas per deixar-lo sense el torn de paraula en aquest sentit...

El vicepresident primer

Li asseguro que no, senyora Sánchez-Camacho, més aviat al contrari. Fixi's que trucant el timbre per equívocació, vostè tindrà més audiència. (*Rialles.*)

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Molt bé, moltíssimes gràcies, li agraeixo molt aquesta audiència que crec que és necessària en aquest cas. Moltes gràcies, senyor president.

Aquest Grup Parlamentari està aquí en representació contra la proposta de resolució que es presenta pel recurs d'inconstitucionalitat de la Llei 41/2003. Han dit els il·lustres diputats que han intervingut prèviament –i no en aquesta sessió sinó en sessions anteriors– l'obsessió del Partit Popular per això que vostès denominen la involució autonòmica. Doncs bé, els diria des d'aquesta tribuna que l'obsessió del Partit Popular és la de complir aquelles promeses electorals, la de complir aquelles propostes de Govern que el Partit Popular du a terme. I ho fem amb aquesta Llei.

La Llei 41/2003 és una llei de protecció del patrimoni de les persones amb discapacitat. És una llei que modifica el Codi civil, que modifica també la Llei d'enjudiciament civil, i que modifica les disposicions tributàries, en aquest cas, de la renda de les persones físiques, l'impost de societats i també el de patrimoni i transmissions jurídiques i patrimonials. Doncs molt bé, aquesta Llei s'ha fet en benefici de les persones amb discapacitat, no solament a Espanya, sinó també dels discapacitats aquí a Catalunya. Aquesta Llei el que fa és afectar un patrimoni especialment protegit perquè aquestes persones discapacitades puguin tindre uns avantatges especialment quan es produeix una successió, és a dir, quan es moren els supervivents, que són els que la majoria de les vegades estan donant suport i cobertura econòmica a les persones amb discapacitat.

Ha parlat algun diputat, i en aquest cas el senyor Ridao, de les dificultats de les persones discapacitades en la seva inserció laboral –i és cert–, i també de les dificultats de les persones amb discapacitat després que els supervivents moren i es queden en una situació precària. Doncs bé, el Partit Popular va prometre que faria un estatut del patrimoni del discapacitat. L'hem fet. Hem afectat un patrimoni que beneficiarà les necessitats vitals del discapacitat.

Em plau molt, senyor Masllorens, que vostè hagi celebrat que aquesta Llei és positiva, perquè és positiva, i m'agradaria que aquesta cambra i aquests diputats haguessin reconegut de forma majoritària que aquesta Llei beneficia les persones amb discapacitat a Catalunya.

És evident que tot el Dictamen 252 que presenta i que sol·licita aquest recurs d'inconstitucionalitat reconeix –i aquí, senyor Boada, ara que no hi és, però sí Iniciativa per Catalunya– els títols competencials de l'Estat en dictar aquesta Llei. Mirin, senyores i senyors diputats, és una llei que regula una institució de dret civil. Com a tal, l'article 141.1.8 recull la competència exclusiva de l'Estat en la legislació civil, i, amb caràcter supletori, recull també la legislació civil quan hi han drets civils forals i especials de les comunitats autònomes.

Això es recull també a l'exposició de motius d'aquesta Llei.

I diu molt clarament el Dictamen del Consell Consultiu –diu molt clarament el Dictamen del Consell Consultiu– que aquesta norma, aquesta Llei estatal, es fa en virtut del títol competencial que recull l'article 149.1.8, l'article 149.3 i també l'article 26 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

És així, senyora de Gispert, que és evident que aquesta competència, aquest títol competencial, el té la legislació estatal per fer aquesta Llei, amb la qual cosa aquí no s'ha d'interposar ni procediria interposar recurs d'inconstitucionalitat.

Anem al segon aspecte, a l'àmbit processal, al segon capítol. L'àmbit processal, que és també competència, segons l'article 149.1.6, competència de l'Estat, i competència de les comunitats autònomes en desenvolupament del dret de cadascuna d'elles, tampoc està envaït, i també respecta la competència, i també es diu que aquesta Llei és competent. Amb la qual cosa, em sorprèn que els il·lustres diputats no ho hagin esmentat en el seu torn d'intervencions.

Tercer títol competencial, el que es refereix a les normes tributàries. Evidentment l'article 149.1.6 reconeix aquesta competència en matèria tributària. Per què? Perquè també l'article 133.1 reconeix la potestat originària de l'Estat a legislar en matèria d'hisenda general, com ho reconeix l'article 149.1.14.

És a dir, senyors diputats, hem vist que aquesta Llei, aquesta Llei i aquest Dictamen, reconeix que aquesta Llei s'ha fet d'acord amb la Constitució. I jo voldria saber per què els il·lustres diputats i diputades volen interposar aquest recurs d'inconstitucionalitat. Doncs, mirin, senyors diputats, a mi m'agradaria que es digués als catalans per què un patrimoni que ara estarà beneficiat, que es beneficiarà d'uns avantatges fiscals en matèria del patrimoni dels discapacitats, per què aquest patrimoni, que estarà beneficiat, es recorre per part del seu Parlament, aquesta norma. Doncs, miri, perquè sembla que hi ha una «concurrència material», diuen vostès.

En primer lloc, no hi ha normativa específica que reguli el patrimoni dels discapacitats a Catalunya. És ben cert que el Govern anterior no la va treure, senyora de Gispert, amb la qual cosa, en el cas que es tragués, el dret civil seria supletori, i no s'envairia cap competència.

Segona qüestió. Si hi han avantatges fiscals, són beneficiaris per als ciutadans. És ben cert que aquests avantatges fiscals, que són competència de l'Estat, en aquests tributs de l'Estat, si s'apliqués de manera supletòria, la Llei estatal seria beneficiària per als ciutadans. Aleshores, on es produeix aquesta concurrència material? En el supòsit que la Generalitat de Catalunya volgués legislar sobre el patrimoni protegit dels discapacitats, llavors es produiria aquesta concurrència material? Els estem dient, als ciutadans de Catalunya, que estem presentant avui un recurs d'inconstitucionalitat contra una possible concurrència que es donés si es legislés en matèria d'afectació del patrimoni pel dret civil català? És això, el que els estem dient? Per què no els expliquem que aquesta Llei, en el cas que hi hagués una normativa ci-

vil catalana..., s'aplicaria de forma prioritària?, s'aplicaria de forma supletòria a la catalana i, en aquest cas, es produirien els avantatges fiscals perquè sempre seria supletòria la legislació de l'Estat. Això és el que succeeix, que en tot cas els ciutadans es beneficiaran d'aquests avantatges fiscals.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo els pregaria, i en aquest cas a Esquerra Republicana..., home, quan diuen que sistemàticament el Partit Popular està demostrant aquesta involució, home, li diria dues coses –dues coses. En primer lloc, no els diré jo que han de treballar més, però sí que els diria que han de governar més. Clar que Esquerra Republicana ha perdut la capacitat de sorprendre aquests il·lustres diputats i el país... Però sí que han de governar més. I els diria una segona cosa: amb aquesta involució que vostès diuen, el major nombre de recursos d'inconstitucionalitat es van presentar contra el Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol, crec que partit amb què vostès ara estan governant a Catalunya.

I segona cosa, al Partit dels Socialistes i al Govern tripartit: ens agradaria que governessin i que legislessin sobre aquesta activitat, sobre el dret civil català, però que expliquessin sobretot per què es presenta un recurs d'aquestes característiques quan tots els intervinents han reconegut el caràcter positiu d'aquesta Llei, han reconegut que aquesta Llei beneficia els discapacitats. Jo els demanaria que, si us plau, governessin; que, si us

plau, si han de legislar sobre dret civil català, expliquin també als catalans que seria prioritari el dret civil d'aquest país i també tindríem els avantatges fiscals que els recull la Llei estatal.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Ara sí, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Per acordar d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de l'Estat 41/2003, de 18 de novembre, de protecció patrimonial de persones amb discapacitat i de modificació del Codi civil, de la Llei d'enjudiciament civil i de la Normativa tributària amb aquesta finalitat, cal la majoria absoluta, és a dir, seixanta-vuit diputats i diputades o més.

Comença la votació.

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat aprovat per 116 vots a favor, 15 vots en contra i cap abstenció. La majoria absoluta, doncs, ha estat obtinguda.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts d'una i dos minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 7

La sessió s'obre a tres quarts d'una i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de Relacions Institucionals i Participació, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera d'Interior, el conseller d'Economia i Finances i la consellera de Benestar i Família.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Necrologia per l'expresident M. H. Sr. Joan Reventós i Carner (tram. 401-00001/07). Junta de Portaveus. Substanciació.

2. Composició de les meses de les Comissions. Comissió Permanent de Legislatura per als Drets de les Dones. Comissió Permanent de Legislatura sobre Cooperació i Solidaritat. Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea. Comissió Permanent de Legislatura per a la Societat de la Informació. Comunicació al Ple de l'elecció de la Mesa de la Comissió.

3. Report de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 243-00004/07). Mesa de la Diputació Permanent. Substanciació.

4. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de la Situació de les Polítiques de Joventut a Catalunya (tram. 252-00005/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

5. Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre Immigració (tram. 252-00006/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

6. Designació de dos membres del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00001/07). Grups parlamentaris. Designació.

7. Designació de cinc membres del Consell Superior de Cooperació. (tram. 284-00003/07). Grups parlamentaris. Designació.

8. Designació del vicepresident de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00004/07). Grups parlamentaris. Designació.

9. Designació de dos vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00005/07). Grups parlamentaris. Designació.

10. Designació de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 284-00006/07). Grups parlamentaris. Designació.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a l'acció de govern (tram. 300-00092/07). Sra. M. Dolors Nadal i Aymerich, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la situació de les llistes d'espera de sanitat (tram. 300-00071/07). Sra. Carme Valls i Llobet, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política industrial a Catalunya i, en especial, a les deslocalitzacions (tram. 300-00097/07). Sr. Jordi Miralles i Conte, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Substanciació pel procediment d'urgència.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre el desplegament del seu programa pel que fa al Departament de Governació i Administració Pública (tram. 300-00098/07). Sra. Teresa Aragonès i Perales, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre les causes i les conseqüències de la crisi que va patir el mes de gener del 2004 i del cessament del conseller en cap, H. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira (tram. 300-00099/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació pel procediment d'urgència.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures dirigida a assolir una correcta vertebració del territori i el millorament de la mobilitat ciutadana (tram. 300-00009/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre els complements a les pensions de viduitat (tram. 300-00018/07). Sr. Josep Lluís Cleries i Gonzàlez, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió; d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Alteració de l'ordre del dia

De conformitat amb l'article 62 del Reglament del Parlament, i per raons de cortesia institucional, s'ha convingut que la necrologia de l'expresident Joan Reventós es farà avui a les cinc de la tarda, després de substanciar les preguntes.

Composició de les meses de les comissions

El punt número 2 de l'ordre del dia és comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions; d'acord amb l'article 37.2 del Reglament, demano a la secretària primera de la Mesa que ho llegeixi.

La secretària primera

«Comissió Permanent de Legislatura per als Drets de les Dones: presidenta, honorable senyora Irene Rigau i Oliver; vicepresidenta, il·lustre senyora Flora Vilalta Sospedra; secretària, il·lustre senyora Dolors Clavell Nadal.

«Comissió Permanent de Legislatura sobre Cooperació i Solidaritat: presidenta, il·lustre senyora Carme Porta i Abad; vicepresident, il·lustre senyor Rafael López i Rueda; secretari, il·lustre senyor Joan Sabaté i Borràs.

«Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea: president, il·lustre senyor Josep Maria Carbonell i Abelló; vicepresidenta, il·lustre senyora Josefina Cambra i Giné; secretària, il·lustre senyora Dolors Camats i Luis.

»Comissió Permanent de Legislatura per a la Societat de la Informació: president, honorable senyor Antoni Fernández i Teixidó; vicepresidenta, il·lustre senyora Eva García i Rodríguez; secretari, il·lustríssim senyor Pere Vigo i Sallent.»

El president

El tercer punt de l'ordre del dia és el Report de la Diputació Permanent al Ple del Parlament.

Report de la Diputació Permanent al Ple del Parlament (tram. 243-00004/07)

Per tal de donar compliment a l'article 54.1 del Reglament, demano a la secretària segona que llegeixi el Report de la Diputació Permanent.

La secretària segona

Gràcies, senyor president.

«La Mesa de la Diputació Permanent, d'acord amb el que estableix l'article 54 del Reglament, dóna compte dels assumptes tractats per la Diputació Permanent en el període intermedi entre el primer i el segon període de sessions.

»En la sessió número 2, tinguda el dia 30 de gener de 2004, d'acord amb l'article 53 del Reglament del Parlament, es va convocar la Diputació Permanent per a debatre la sol·licitud de compareixença del conseller Josep-Lluís Carod-Rovira davant la Diputació Permanent perquè informés sobre una iniciativa personal de principis de gener que ha tingut repercussions polítiques importants i la sol·licitud de compareixença del president de la Generalitat davant la Diputació Permanent perquè informés dels canvis del Govern anunciats i sobre la situació política actual.

»Es van aprovar la compareixença del president de la Generalitat davant la Diputació Permanent perquè informés dels canvis del Govern anunciats i sobre la situació política actual i la compareixença del conseller Josep-Lluís Carod-Rovira davant la Diputació Permanent perquè informés sobre una iniciativa personal de principis de gener que ha tingut repercussions polítiques importants. Les compareixences es van fer el mateix dia, després que s'aprovés l'ampliació de l'ordre del dia de la sessió.

»Palau del Parlament, 3 de febrer de 2004.»

El president

El quart punt de l'ordre del dia és debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de la Situació de les Polítiques de Joventut de Catalunya.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió d'Estudi de la Situació de les Polítiques de Joventut a Catalunya (tram. 252-00005/07)

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Batalla.

El Sr. Batalla i Siscart

Gràcies, senyor president. Senyors i senyores diputats, permetin-me, abans de res, dir que és un honor dirigir-me per primera vegada al Parlament, des d'aquesta tribuna, que representa la sobirania política de Catalunya. Com a diputat de Convergència i Unió i de la Joventut Nacionalista de Catalunya, per tant, com a diputat nacionalista, em comprometo a treballar amb il·lusió, amb empena, amb rigor i dignitat per la llibertat nacional de Catalunya i pel progrés social de tots els catalans i les catalanes.

Avui presentem des de Convergència i Unió la Proposta de resolució per la qual pretenem crear la Comissió d'Estudi de la Situació de les Polítiques de Joventut a Catalunya, una comissió que ja va existir la passada legislatura i a la qual creiem que cal donar una nova empena, i en això creiem que també coincidim amb la resta del grups parlamentaris d'aquesta cambra; una comissió que a més a més dóna resposta a la voluntat i a la necessitat que ens ha fet arribar la gent del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya per impulsar les polítiques de joventut i el control parlamentari de les polítiques que exerceix el Govern de Catalunya.

Amb quina finalitat? Doncs, amb dues finalitats molt clares. En primer lloc, una finalitat analítica, per tal d'acostar el coneixement de la realitat juvenil, de les problemàtiques juvenils, a la cambra catalana, als grups parlamentaris, amb les compareixences d'agents que treballen en l'àmbit de les polítiques juvenils.

I en segon lloc, també, amb una finalitat de control i impuls de l'acció del Govern de la Generalitat, per assegurar l'efectivitat de les polítiques de joventut i també per assegurar la transversalitat d'aquestes polítiques; una transversalitat, sigui dit de passada, que potser es pot posar en qüestió amb la ubicació, amb la nova ubicació, de la Secretaria General de Joventut en un departament sectorial, en el Departament d'Ensenyament. És per això que també és important, en aquest sentit, la tasca de control i de seguiment de l'acció del Govern en aquest àmbit, des d'aquesta Comissió.

Un sentit que té, aquesta Comissió, de donar resposta, de donar resposta als reptes, a les necessitats de la gent jove. Reptes com l'ocupació, lluitar contra la precarietat juvenil –laboral, s'entén–; reptes, també, com el de l'habitatge, l'accés a l'habitatge per part de la gent jove, en la formació, en la participació democràtica, en l'equilibri territorial. Reptes importants, per tant, que s'han de bastir en aquesta Comissió.

Creiem que tot això justifica la creació de la Comissió, una comissió que pretenem també que sigui una comissió mixta, i, per tant, que parteixi ja de la seva transversalitat des del moment de la seva creació, amb la participació activa del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i amb la participació també activa de les entitats municipalistes del nostre país: l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, a través del Fòrum de Joves Regidors, i també de la Federació de Municipis de Catalunya.

Per tant, creiem que tot això justifica la creació d'aquesta Comissió, que esperem que gaudeixi, des de la seva aprovació i també en els seus treballs, del con-

sens que hem estat capaços de generar en la darrera legislatura en les qüestions referides a la definició del marc de les polítiques de joventut.

Aquesta és, doncs, la intenció del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i també de les joventuts que participen en el projecte, la Unió de Joves i la Joventut Nacionalista de Catalunya, per presentar aquesta Proposta de resolució.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Els grups poden posicionar-se, o podem passar directament a la votació? (*Veus de fons.*) Podem passar directament a la votació? (*Pausa.*) Bé. No hem cridat a votació, per tant...

(*Veus de fons. Pausa llarga.*)

Senyores diputades, senyors diputats, atès que hi ha hagut petició per part d'algun grup parlamentari d'intervenir, els comunico que farem la votació i després hi haurà explicació de vot en aquest punt concret. I els avanço i els demano també, que si hi ha d'haver intervencions en el proper punt de l'ordre del dia, que és una comissió d'estudi, també s'anuncii prèviament, perquè, si no, aquesta presidència no pot ordenar el debat com cal i com vostès es mereixen.

Per tant, iniciem la votació.

La proposta ha quedat aprovada per la unanimitat dels presents: 129 vots a favor.

Els grups que vulguin demanar intervenció per explicar el vot, si us plau, que ho facin ara. Té la paraula la senyora Dolors Camats, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Simplement, nosaltres hem votat a favor de la creació d'aquesta Comissió, com no podria ser d'una altra manera. El que ens ha agradat és que des del Grup de Convergència i Unió s'apeli al consens a l'hora de treballar en aquesta Comissió.

Ens hauria agradat també que el consens hagués estat també a l'hora de crear-la, perquè, com molt bé ha dit el senyor Batalla, era tradició en aquesta casa que els temes de joventut es tractaven entre tots els grups, es presentaven unànimement, i reforçava no només el paper de consens en aquestes polítiques, sinó també el paper de consens de cara a la feina que feia el veritable impulsor d'aquesta Comissió que és el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que ja es va posar en contacte amb tots els grups i ens va demanar que això fos així.

Per tant, hi hem votat a favor, i només aquesta observació.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Rafael López, del Grup Popular.

El Sr. López i Rueda

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, només dir que nosaltres hem votat a favor d'aquesta proposició. Nosaltres pensem que s'ha de seguir amb allò que portàvem en la passada legislatura, sobretot que en polítiques de joventut ha de primar el consens. Per això, com deia la senyora Camats, a nosaltres ens ha sorprès una mica que aquesta iniciativa anés impulsada només per un grup, perquè vull recordar que en la passada legislatura qui va proposar la creació d'aquesta Comissió va ser el Grup Popular, però no només la va proposar, sinó que va oferir als altres grups perquè s'hi sumessin i perquè es pogués presentar per absoluta unanimitat de tots els grups, perquè enteníem nosaltres que aquesta era la voluntat del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que era qui havia de portar realment les iniciatives en polítiques de joventut.

Però també vull fer una breu reflexió sobre el que nosaltres creiem que ha de ser la tasca d'aquesta Comissió durant els propers quatre anys. Nosaltres pensem que, fins ara, la Comissió d'Estudis sobre la Política de la Joventut a Catalunya només ha fet una tasca, que és convidar a fer compareixences. Nosaltres pensem que hem d'aprofundir en aquesta tasca, que nosaltres el que hem d'intentar és que la Comissió sigui un veritable observatori de la joventut de Catalunya. I no només això, sinó que, a més, ha de complir els principis de transversalitat, però també el d'interinstitucionalitat. Perquè pensem que a tot Catalunya s'estan portant a terme, avui en dia, plans de joventut, des de l'àmbit municipalista, des de l'àmbit de la Diputació de Barcelona, etcètera, que hem de ser capaços de, també, debatre-ho des del Parlament de Catalunya i des de la Comissió de Joventut.

Per tant, nosaltres votarem que sí amb convicció, però també farem un sí amb molta illusió. Perquè, senyor Labandera, al nostre Grup si alguna cosa hi tenim, i, si d'alguna cosa nosaltres ens sentim orgullosos, és que al nostre Grup li sobra joventut.

Moltes gràcies.

(*Remor de veus.*)

El president

El senyor Uriel Bertran, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana...

El Sr. Bertran Arrué

Bé. En la línia que apuntava la senyora Dolors Camats, el diputat de Convergència i Unió no s'hauria d'apuntar el «tanto» d'aquesta Comissió, hauríem de donar-li tots els mèrits a qui els té, que és el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, qui demana als diferents grups parlamentaris que creïn aquesta Comissió d'Estudi sobre les Polítiques de Joventut. I, per tant, crec que d'aquesta manera s'hauria hagut de fer amb el consens de tots els grups parlamentaris, que, de ben segur, doncs, s'han trobat amb la votació que acabem de fer.

D'altra banda, és important que garantim l'atenció d'aquest Parlament a la situació de les polítiques de

joventut, i per això és important, també, el canvi de nom que s'ha donat a aquesta Comissió..., de passar de Comissió d'Estudi de la Situació de la Joventut a Comissió d'Estudi de les Polítiques de Joventut.

Per tant, doncs, donem una doble atenció a aquestes polítiques de joventut que són l'eix central de l'emancipació dels joves. I, per tant, doncs, l'explicació del vot favorable d'Esquerra Republicana en el sentit de trobar un contingut polític i una anàlisi política de la situació de les polítiques de joventut, però també remarcar que ha estat un mèrit del Consell Nacional allò que ens ha portat a la creació d'aquesta Comissió.

Gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula el senyor Juanma Jaime, del Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Jaime Ortega

Gràcies, senyor president. Em sumo a les paraules de la resta de portaveus dels grups parlamentaris de la cambra. Comentar-li que la creació de la Comissió de la Joventut ha estat un mèrit del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Simplement, sumar-me a la voluntat de treballar per solucionar els problemes d'emancipació de la gent jove del nostre país, però també que aquesta Comissió serveixi de seguiment del Govern per desenvolupar el Pla nacional de joventut.

Res més, i explicar el nostre vot afirmatiu.

El president

Moltes gràcies.

Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre Immigració (tram. 252-00006/07)

Passem, doncs, al cinquè punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre Immigració. Té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí per defensar-ne...

El Sr. Pelegrí i Aixut

Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, mirin, voldria recordar l'antecedent d'avui del text de la Proposta que es proposa aprovar avui sobre la creació de la Comissió d'Estudi sobre la Política d'Immigració de Catalunya, que va ser el 15 de març de l'any 2000 quan, per unanimitat i a proposta de l'aleshores president del Parlament, el senyor Joan Rigol, es va fer la proposta de creació d'aquesta Comissió d'Estudi sobre la Política d'Immigració a Catalunya; una comissió legislativa permanent, que crec que a l'inici de, també, aquesta legislatura hauria de donar-se de manera positiva en aquest Parlament.

Va ser una iniciativa que..., en el seu dia, els parlamentaris que van parlar i que van intervenir en posició

d'aquesta Proposta van lloar aquesta iniciativa perquè es creia que aleshores tenia un sentit fer aquesta Comissió, crear aquesta Comissió i que els grups parlamentaris, els diferents grups parlamentaris, poguessin intervenir i aportar tot allò que fóssim capaços per millorar aquest tema en el nostre país.

Crec que nosaltres, la iniciativa que hem tingut de presentar, i que crec i espero comptar amb el suport entusiasta, si és possible, i la unanimitat d'aquesta proposta de tots els grups parlamentaris, volem repetir aquesta iniciativa per dos motius fonamentals: un primer motiu és la necessitat que hi ha en el nostre país d'afrontar el tema de la immigració. És una realitat del nostre país, i els parlamentaris, els grups parlamentaris, el Parlament de Catalunya, no en poden defugir. Per tant, aquesta és una primera raó que considero molt necessària des del punt de vista de la Proposta que s'ha fet des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

I, en segon lloc, el segon objectiu, és perquè els resultats positius que es van derivar d'aquesta Comissió crec que ens han d'animar a seguir treballant en aquest mateix sentit: la participació dels experts, la participació dels professionals, la participació dels afectats de les estructures administratives, socials, públiques, cíviques amb relació a la immigració fan necessari que tinguem ben present aquest motiu i aquest element.

Voldria recordar, també, algunes de les intervencions que es van produir en aquest tema el dia 15 de març de l'any 2000, quan es posava a votació la creació d'aquesta Comissió d'Estudi sobre la Política d'Immigració de Catalunya. Aspectes com la necessitat de la normalització legal i ciutadana d'aquestes persones, que, de ben segur, per la necessitat del seu país, del seu Estat d'origen han de venir a Catalunya, on hi veuen un lloc de progrés, un lloc de prosperitat, un lloc per millorar la seva qualitat de vida, doncs, crec que també és un dels elements que hem de fer servir en aquest nou curs polític per poder tirar endavant aquesta Comissió.

Crec que també aspectes com poden ser els de la normalització cultural són evidents que necessitem que siguin presents també en les persones que formin part en el seu dia d'aquesta Comissió d'Estudi sobre la Política d'Immigració a Catalunya.

I, després, també hi ha un tercer aspecte, que és: intentar donar una visió positiva, intentar donar un sentit positiu a aquest aspecte que ens afecta tant al nostre país, i, per tant, que no sigui vist ni per la ciutadania ni per ningú com un aspecte negatiu, sinó que tots plegats puguem treure i veure quins són aquells aspectes més positius que en podem treure del fet migratori, del fet immigratori.

Per tant, totes aquestes raons ens animen al fet que avui, en aquesta sessió del Ple del Parlament, puguem aprovar, i espero, com he dit abans, per unanimitat aquesta iniciativa que ha de ser consensuada i coparticipada per tots, sense protagonisme de ningú, però sí amb el suport entusiasta, hi insisteixo, de tots plegats.

L'objectiu que en el seu dia, l'any 2000, va establir-se i va aprovar-se, que era l'objectiu fonamental d'aquesta Comissió, és compartit avui en els mateixos termes, i, per tant, el fet d'establir criteris i bases d'utilitat per a

una configuració d'una política d'immigració a Catalunya dirigida a tots els àmbits polítics —els administratius, els socioeconòmics, els cívics, els culturals i a tots plegats—, que estan i que s'inclouen en la nostra societat hi són, hi insisteixo, plenament avui.

També hi ha altres aspectes que voldria destacar d'aquesta Comissió sobre Immigració que és necessària, hi insisteixo, en el nostre país. Hi ha una feina feta pel Govern de la Generalitat de Catalunya amb relació a la immigració, i hem d'aprofitar aquesta feina feta per impulsar aquest aspecte tan necessari, hi insisteixo, avui en la nostra societat. Crec que no podem permetre'ns aquest luxe d'intentar menysprear o intentar no aprofitar la feina que s'ha fet per part del Govern, però també per part dels diferents col·lectius o associacions, entitats, persones i administracions afectades pel tema immigratori, pel flux immigratori.

I després, també, perquè és un complement d'aquesta feina que s'ha fet des del Govern. Ha de ser un complement des de la feina i la posició del legislatiu, sobre la feina que pugui fer, que l'ha feta, hi insisteixo, l'Executiu durant aquests anys i que estic segur, i espero i desitjo que pugui també continuar fent en el futur en el Govern de la Generalitat de Catalunya.

I també, després, perquè hi ha un aspecte fonamental que crec que també n'hem de ser tots conscients: ens trobem davant d'una legislatura en la qual s'ha d'afrontar un repte com és el del nou Estatut. Des del nostre Grup Parlamentari saben vostès que ens hem posicionat innombrables vegades i de manera ferma, contundent i decidida sobre que Catalunya, la Generalitat de Catalunya, els catalans hem de tenir i volem tenir competències en matèria d'immigració.

Com que he dit que és un problema social, real que hi ha avui en la nostra societat, també tenim la necessitat i l'obligació per responsabilitat de demanar competències per a Catalunya sobre immigració.

I és evident que el contingut dels treballs, els posicionaments d'aquesta Comissió, que espero que avui es pugui crear i pugui tirar endavant la seva singladura, puguin donar també elements que ens puguin acompanyar i que puguin fer possible que aquest treball en la Ponència que s'ha creat recentment i que es reunirà aquest proper dijous per començar els treballs d'aquest nou Estatut, puguin també ser ajudats i ser complementats amb la feina que estic segur que també es farà, des del punt de vista de la Comissió, dels membres d'aquesta Comissió, amb relació a la immigració.

Tothom sap i tothom coneix quins són els índexs d'immigració que tenim en molts municipis de Catalunya, i aquests molts municipis de Catalunya necessiten també que hi hagi una resposta clara, ferma, del Parlament de Catalunya.

És per aquest motiu que nosaltres hem proposat, però insisteixo que per concurs de tothom, de totes les forces polítiques, aquesta creació d'aquesta Comissió d'Estudi sobre la Política d'Immigració a Catalunya, que espero i desitjo que sigui de la unanimitat d'aquesta cambra, aquesta Proposta, que estic segur que contribuirà des del legislatiu, des del Parlament de Catalunya, a millorar i afrontar millor el futur del nostre país.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable diputat. Els grups poden posicionar-se..., es posicionen. Per tant, té la paraula el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, i té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. El nostre Grup votarà a favor de la creació d'aquesta Comissió d'Estudi. De fet, compartim alguns dels arguments, molts dels arguments, que ha donat ara mateix el senyor Pelegrí. Encara que ens ha sorprès —m'ha sorprès molt— que digui que aquesta Comissió la feina que faci sigui un *complement* de la feina que ha fet l'anterior Govern. La veritat, o ho he entès malament o no entenc per què una comissió del Parlament ha de ser un complement a cap feina feta.

Tenint en compte, a més a més, dues coses que vull ressaltar: una, que en aquest Parlament ja hi ha un precedent de feina feta, a partir de la Comissió d'Estudi que es va crear, que va elaborar un document que va ser solemnement presentat en el Ple d'aquest Parlament, i que si alguna cosa falta és que aquest document pugui ser aplicat efectivament, cosa en què l'anterior Govern es va quedar a força distància d'haver-ho fet. Per tant, avançar en aquest sentit, a partir de feina feta, em sembla positiu.

Per altra banda, evidentment, en la mesura que la immigració és un tema present a la nostra societat, que ens està condicionant el mateix model de país, i en aquest sentit, doncs, cal treballar-hi més i fer-ho bé, entenem que està molt bé que des del Parlament es pugui anar fent un seguiment d'aquesta qüestió, elaborant, per altra banda, tot el que sigui la orientació de la política del Govern, perquè puguem millorar en aquest sentit.

I jo suggeriria que, com va ser a l'anterior legislatura, sigui una comissió oberta i que no es restringeixi exclusivament als diputats i diputades, precisament perquè pugui anar incorporant tots els *inputs*, tot el que de la mateixa societat deriva amb relació a aquest tema.

Dit això, insisteixo que el nostre Grup votarà a favor d'aquesta proposta.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Pel Grup Popular, té la paraula... Senyor Pelegrí, demana la paraula per...?

El Sr. Pelegrí i Aixut

Sí, per contradiccions, perquè jo no he afirmat pas que la feina fos un...

El president

Té un minut.

El Sr. Pelegrí i Aixut

...complement, sinó que simplement he lloat la feina del Govern que s'havia fet, he lloat la feina de la Comissió que s'havia fet en la passada legislatura; crec que ha estat una feina molt bona, i crec que no hem de menysprear que en aquesta legislatura es creï aquesta Comissió per poder tirar endavant una feina que és necessària per al país.

I, per tant, no crec que hi hagi cap tipus de contradicció en les meves paraules, sinó tot al contrari, des del punt de vista de lloar la feina que s'ha fet fins ara, que ha estat molt bona, també de la mateixa Comissió i dels membres de la Comissió, i que tots plegats hauríem de treure profit de tot això.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el senyor Francesc Vendrell, del Grup Popular.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Estic una mica desorientat, perquè, entre que havíem quedat a la Junta de Portaveus que no hi hauria intervencions i que ara això sembla un debat de política general sobre el nou Govern i l'anterior Govern..., ens estem desorientant del tema.

Senyor president, només és anunciar el nostre vot favorable a la creació de la Comissió. Evidentment, el tema de la immigració és un dels reptes més importants que tenim al davant; és un repte que ens hem de prendre tots seriosament i que el marc d'una comissió ens pot permetre anar analitzant i aprofundint. Sempre hi hauran més coses a analitzar i aprofundir.

Amb tota la nostra capacitat participarem, votarem i ajudarem en els treballs d'aquesta Comissió.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula la il·lustre senyora Carme Porta, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

La Sra. Porta i Abad

Sí, moltes gràcies, senyor president. Bé, coincidir amb els grups parlamentaris que m'han precedit i anunciar-hi el nostre vot favorable.

De tota manera, nosaltres també estem una mica desorientats i desorientades, atès que aquest debat no s'havia de produir avui en aquesta cambra, atès que, precisament, era una comissió consensuada prèviament a la Junta de Portaveus. En tot cas, l'il·lustre diputat que ha presentat la proposta ha fet èmfasi en el tema que això havien de ser uns treballs de consens i sense protagonismes, cosa que la seva actitud no sembla acompanyar, però, en tot cas, nosaltres pensem que, precisament, aquesta actitud de consens és la que intentarà també el nou Govern de la Generalitat, mentre que en l'anterior legislatura tots som conscients que, mentre es desenvolupaven els treballs de la Comissió d'Estudi de la Situació de la Immigració a Catalunya i vam presentar l'Informe de la mateixa Co-

missió, dos dies després se'ns va presentar, de forma no consensuada, evidentment, i sense tenir en compte els treballs de la Comissió, el Pla d'immigració del Govern, cosa de què, evidentment, tots els membres de la Comissió, que en formàvem part, en aquell moment vam expressar les nostres queixes a l'exconseller en cap.

Nosaltres donem suport i coincidim plenament amb les raons que condueixen a aquesta Comissió Permanent de Legislatura, i pensem que hi hem de donar suport, i pensem que és un dels temes prioritaris avui a Catalunya i central, també, en la nostra política de futur. I, per tant, nosaltres, des del Parlament de Catalunya, des del consens i des de, precisament, aquesta manca de protagonisme que tots els grups parlamentaris hauríem de tenir per cedir el protagonisme, precisament, a arreglar el problema, a solucionar i a donar protagonisme a les persones que són les que posem al centre, nosaltres votarem favorablement la proposta.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula la il·lustre senyora Carme Figueras, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Figueras i Siñol

Sí, moltes gràcies, senyor president. Des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi estem d'acord amb la creació d'aquesta Comissió Permanent de Legislatura, però concebuda per vetllar sobretot per l'aplicació de l'estudi que es va fer per part de la Comissió d'Estudi que es va tenir en aquest Parlament en l'anterior legislatura; vetllar perquè aquestes mesures i aquesta aplicació siguin les millors possibles.

Però amb el que no estem d'acord, i vetllarem i estarem atents que no sigui així, és que aquesta Comissió Permanent de Legislatura es converteixi en un gueto dels temes d'immigració, i en això haurem d'anar amb compte. És a dir, els temes d'immigració creiem que han de tenir un tractament transversal, que tant la Comissió de Cultura com Ensenyament han de tractar temes d'ensenyament, com la Comissió de Política Social ha de tractar temes de política social relatius, també, a problemes de la immigració, perquè aquest és el tractament que precisament recomana la Comissió d'Estudi, en aquest sentit, feta a l'anterior legislatura.

Per tant, sí a vetllar per l'aplicació i perquè les mesures previstes es tirin endavant; no, que aquesta Comissió sigui un gueto. De la mateixa manera que no estem d'acord que hi hagin guetos en els barris, tampoc volem guetos en el Parlament de Catalunya pels temes d'immigració.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Acabat el debat, iniciarem la votació.

(Pausa llarga.)

S'inicia la votació. (*Remor de veus.*) Perdó, perdó... No va, no va. (*Veus de fons.*) El que no és fiable, en aquest

cas, és el procediment d'aprenentatge, encara. Però tot arribarà.

Iniciem la votació.

La Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió Permanent de Legislatura sobre Immigració ha estat aprovada per la unanimitat dels presents: 126 vots a favor.

Designació de dos membres del Consell Consultiu de la Generalitat (tram. 283-00001/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la designació de dos membres del Consell Consultiu de la Generalitat. En compliment de l'article 33.1.a de la Llei 1/81, del 25 de febrer, del Consell Consultiu de la Generalitat, correspon procedir a l'elecció de dos nous membres. Els membres designats cal que ho siguin per majoria de les tres cinquanten parts. Els candidats proposats són el senyor Joaquín Tornos i Mas i el senyor Jaume Vernet i Llobet.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment o bé electrònica i secreta. Els demano si la volen fer per assentiment. *(Pausa.)* Pot ser per assentiment.

Per tant, hem de constatar que el quòrum de persones és superior a noranta diputats. En aquests moments es proposa, doncs, que es faci la votació per assentiment i, a efectes de quòrum, constatem que hi ha presents 126 diputats i diputades. *(Remor de veus.)* Per tant, els... Cent vint-i-set, molt bé. Constatem que hi ha, doncs, el quòrum superior als noranta diputats i diputades, que és el que es demanava. Podem per aprovar per assentiment aquesta proposta? *(Pausa.)*

Doncs, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden designats els dos nous membres del Consell Consultiu.

Designació de cinc membres del Consell Superior de Cooperació (tram. 284-00003/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la designació de cinc membres del Consell Superior de Cooperació. En compliment de l'article 154.1 de la Llei 18/2002, de 5 de juliol, de cooperatives, sobre la composició del Consell Superior de la Cooperació, passarem a l'esmentada designació.

El secretari tercer hauria de llegir els candidats proposats.

El secretari tercer

Els candidats proposats són el senyor Jordi Ciuraneta i Riu, el senyor Josep Curto i Casadó, el senyor Joan Lou Iglesias, el senyor Jordi Via i Llop, el senyor Arcadi Vilert i Soler.

El president

Moltes gràcies.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació també pot ser per assentiment, o electrònica i secreta. Aquesta presidència proposa que la votació es faci per assentiment. Pot ser així? *(Pausa.)*

Doncs, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden designats els membres del Consell Superior de Cooperació.

Designació del vicepresident de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00004/07)

Seguidament, el punt vuitè de l'ordre del dia és la designació del vicepresident de la Junta de Museus de Catalunya. En compliment de l'article 40.2 de la Llei 17/90, de 2 de novembre, de museus, de la Junta de Museus de Catalunya, passem a l'esmentada designació. El candidat proposat és el senyor Frederic-Pau Verrié i Faget.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació també pot ser per assentiment, o electrònica i secreta. Aquesta presidència proposa que la votació es faci per assentiment. No hi ha cap objecció? *(Pausa.)*

Doncs, no havent-hi cap objecció ni oposició, queda designat el senyor Frederic-Pau Verrié com a vicepresident de la Junta de Museus de Catalunya.

Designació de dos vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00005/07)

El punt novè de l'ordre del dia és la designació de dos vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya. També en compliment de l'article 40.3 de la Llei 17/90, de 2 de novembre, de museus, de la Junta de Museus de Catalunya, passem a l'esmentada designació. Els candidats proposats són: el senyor Gabriel Alcalde i Gurt i el senyor Daniel Solé i Lladós.

La referència feta abans, que és la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, ens permet fer la votació per assentiment. Podem fer-ho així? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

No havent-hi cap objecció ni cap oposició, queden proclamats com a vocals de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya el senyor Gabriel Alcalde i el senyor Daniel Solé.

Designació de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 284-00006/07)

El punt desè de l'ordre del dia és la designació de tres vocals del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya. En compliment de l'article 14.1 de la Llei 5/2002, de 19 d'abril, de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, correspon de procedir a l'elecció de tres vocals. Els membres designats cal que ho siguin per una majoria dels dos terços. Els candidats proposats

són el senyor Enric Colet i Petit, el senyor Francesc Baltasar i Albesa i el senyor Lluís Sanz Marco.

D'acord amb la norma supletòria de l'article 81.1 del Reglament, la votació pot ser per assentiment. Hem de constatar també que hi ha el quòrum necessari, que supera els noranta diputats i diputades. Continuem sent 127 diputats; per tant, aquest quòrum està superat. Proposo també que la votació es faci per assentiment. *(Pausa.)*

Doncs, no havent-hi cap objecció ni cap oposició, quedem designats els nous membres del Consell Assessor de Protecció de Dades de Catalunya.

Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a l'acció de govern (tram. 300-00092/07)

El punt onzè és la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a l'acció de govern. La interpellació, la presenta el Grup Popular, i té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Dolors Nadal.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després de vint-i-tres anys de governs hegemònics a Catalunya, l'alternança política que es va produir a casa nostra va generar, sens dubte, tot un seguit d'expectatives que, si m'ho permeten, jo crec, personalment, que anaven, fins i tot, més enllà del que era el seu propi espai electoral.

Han passat només cinquanta-tres dies des que es va constituir el Govern, i jo, sincerament, honorable conseller, no sé com estarem quan hagin passat els anomenats cent dies de gràcia. El que sabem, el que sé avui, el que saben tots els catalans és com estem quan han passat poc més de cinquanta dies. Honorable conseller, en poques setmanes hem passat d'expectatives al fet que s'hagin complert els pitjors auguris respecte al que es podia esperar del Govern tripartit. Vostès han demostrat en poques setmanes que són incapaços de governar, i són incapaços, fins i tot, d'autogovernar-se, són incapaços de governar-se vostès mateixos d'una manera mitjanament raonable; vostès han convertit els seus problemes de cohesió interna en greus problemes per a la societat catalana; vostès han convertit en poques setmanes..., han convertit el Govern de Catalunya en un equip que té com a única finalitat, que té com a únic horitzó polític, mantenir-se en el poder sense..., la impressió que fa, honorable conseller, és sense que els importi ni poc ni gaire quin ha de ser l'exercici de les seves responsabilitats.

Jo, honorable conseller, ho dic perquè sóc d'aquelles persones que em llegeixo el DOGC, i recomanaria a tota la cambra que es llegís el DOGC i que mirés les disposicions que pren el Govern després de cada sessió de Consell Executiu. Evidentment, els DOGC s'han destinat a resoldre embolics interns, però, en qualsevol cas, sí que hi ha una novetat: el Govern ha enviat al Parlament de Catalunya una llei, aquest Govern que

porta vint-i-tres anys preparant l'alternativa a Catalunya ha enviat un projecte, projecte de llei que és la modificació de la Llei del 94, la Llei de policia de Catalunya - Mossos d'Esquadra. Bé, sap quina llei han enviat? Una llei que no és que fos el projecte de la darrera consellera del Govern de Convergència i Unió; és que han enviat el projecte Pomés, honorable conseller. Passen tant temps barallant-se que, fins i tot, el projectes de llei que envien en aquest Parlament són còpiats de l'anterior Executiu.

Jo, en qualsevol cas, senyores si senyors diputats, no vull tornar, en cap cas, a la ja controvertida, debatuda, entrevista Carod - ETA; no vull tornar a parlar de les deslleialtats manifestes que s'han posat damunt de la taula, d'irresponsabilitats o de vanitats, però el que és cert és que aquesta situació ha desfermat una crisi de govern d'una gran importància, i els ho dic sincerament: hauria estat d'una altra magnitud si no fos no perquè plovia sobre mullat, és que plovia sobre inundat, realment; ha estat una crisi que ha plogut sobre inundat en aquest Govern.

Tenim, per tant, un govern en situació d'absoluta provisionalitat, honorable conseller, perquè quan el senyor... i, a més a més, el que és més important i més greu: és una provisionalitat institucionalitzada pel mateix president de la Generalitat. Quan el senyor Carod ha de deixar el seu càrrec de conseller, cosa que, per cert, fa quan millor li convé i com millor li convé, desafiant novament el president de la Generalitat, quan quan deixa el seu càrrec diu «me'n vaig a concórrer a les eleccions generals», el president li contesta: «Jo li guardo el lloc de conseller en cap i quan acabi la contesa electoral vostè torna.» Però on s'ha vist que el Govern de Catalunya supediti la seva reorganització..., l'atribució competencial estigui supeditada, honorable conseller, a la celebració d'eleccions a Corts espanyoles?

Aquest matí s'ha reiterat, hem sentit, ens em afartat, senyor conseller, de sentir la paraula «involució autonòmica». Com se'n diu, en llenguatge del tripartit, que les funcions del Govern de Catalunya estiguin supeditades a l'acció de Corts espanyoles? Com se'n diu, d'això? «Aprofundiment de l'autogovern», se'n diu, poder, en llenguatge del tripartit, d'això?

En qualsevol cas, honorable conseller, jo crec que... Lamento molt que no hi sigui el president Maragall, avui aquí entre nosaltres, perquè el que... *(Veus de fons.)* Ho lamento, ho lamento sincerament –ho lamento sincerament–, perquè ahir mateix apareixien unes declaracions als mitjans de comunicació en què una força política integrant del Govern es permetia dir, del Govern de Catalunya, que la Conselleria en cap era d'Esquerra Republicana, era, en propietat, la deuen tenir inscrita al Registre! *(Rialles.)* La Conselleria en cap és d'Esquerra Republicana i serà Esquerra Republicana la que decideixi qui i quan tornarà a la Conselleria en cap. Però, quin sentit institucional es té del Govern de Catalunya, senyor conseller? Però, com pot permetre el Govern de Catalunya, el president de la Generalitat, una afirmació d'aquesta magnitud, que minva completament la dignitat de la institució, la dignitat de la presidència de la Generalitat? Però, com es pot per-

metre abandonar els principis, les conviccions, només per mantenir-se en el poder?

Una altra qüestió que em sembla important. Com hem quedat, senyor conseller? Tenim Conselleria en cap? No en tenim? Com ha quedat el repartiment de les competències? S'ha fet per criteris d'eficàcia, d'eficiència, de millorar el servei públic, o és allò que diu Esquerra Republicana que el que és nostre ens ho quedem? Li prego que em respongui, honorable conseller.

Estem, per tant, com dic, en una situació d'absoluta provisionalitat, d'una provisionalitat completament institucionalitzada, i jo voldria entrar, senyor conseller, en un altre capítol, voldria entrar en el capítol dels incompliments. Hi ha incompliments clars per part del seu Govern, i, clar, no ens poden demanar cent dies de gràcia, perquè el que ens estarien demanant és que actuéssim amb fe cega, amb ceguesa, hauríem d'actuar, perquè, clar, en cinquanta-tres dies vostès han incomplert compromisos de la magnitud de dir: «Tindrem un govern paritari a Catalunya.» On és la paritat, honorable conseller? Vostès es van comprometre, i, a més a més, és una cantarella que vam sentir al llarg de tota la campanya, que aquest seria el govern de la transparència. On és la transparència, honorable conseller? Si m'ho permet, després li'n posaré uns quants exemples.

Vostès s'han omplert la boca des d'aquest Parlament de parlar de rigor, de control de la despesa, especialment de la despesa corrent. Jo, sincerament, no he vist mai cap socialista arreu del món que actués amb austeritat, però el que vostès han fet... (*Forta remor de veus.*) Mai, mai, mai; posi-me'n un sol exemple, mai –mai–, senyores i senyors diputats, mai. Però el seu ha estat realment molt meritori: el primer que han fet –el primer que han fet– és crear conselleries noves, vestits a mida, que, clar, honorable conseller, jo els veia riure ara i no és per riure, eh?, perquè aquests són diners que es treuen de les butxaques de les famílies per estalviar i dels empresaris per invertir. Per tant, de rialles, en el sector esquerre, poques, honorable conseller.

Parlava de transparència. Honorable conseller, quan ens enviarà la relació del personal eventual de la Generalitat? Quan ens l'enviarà? Els assessors. Vostè coneix perfectament que hi ha una resolució de la passada legislatura, impulsada pel Partit Popular, després s'hi va sumar un altre grup parlamentari, respecte a la relació del personal eventual al servei de la Generalitat, els assessors, en definitiva, que seria enviada al Parlament. Quina era la situació? Per què no ha enviat aquesta relació d'assessors, honorable conseller?

I, clar, una altra de les mostres d'opacitat en aquest Govern ha estat tot el procés de nomenament dels diferents càrrecs dins de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que, a més a més, va desfermar un altre d'aquests repartiments de pastís que hem vist, lamentables, dintre del Govern. Escolti, i no ho diu el Grup Popular, ho diu qui es considera principal damnificat de la cosa, eh?, que, a més a més, els adverteix: «En prenem nota.» És a dir, en lloc de fer un procés d'elecció guiat pels principis de pluralitat, de transparència, de professionalitat, vostès han tornat al procediment a què ens té acostumat el senyor Maragall; el president Maragall, quan era alcalde de Barcelona i va haver de de-

signar responsables a BTV, ja ho va fer, eh? Vull dir, des d'aquest punt de vista, cap sorpresa. El que va fer va ser una cosa tan vistosa com nomenar cap d'informatius la seva cap de gabinet, i això és el que han reproduït vostès des del Govern de Catalunya en aquest moment.

En qualsevol cas, honorable conseller, dintre d'aquests anuncis tan vistosos que vostès han hagut de fer per amagar...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

...que realment estan intentant...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Nadal i Aymerich

Acabo ràpidament, senyor president...

El president

Gràcies.

La Sr. Nadal i Aymerich

...que estan intentant amagar les seves baralles, se'ns fan anuncis com, per exemple, senyor conseller: el Govern apuja les ajudes a fills, a les famílies monoparentals. Digui'm, honorable conseller, a quin DOGC està publicada l'ordre en què es recullen aquests ajuts, per exemple.

I, sobretot, honorable conseller, acabin les baralles lamentables entre consellers. Però, que no ho saben, que en el Govern les qüestions es discuteixen en seu de govern i fins que no hi ha un acord no es trasllada a la societat?

Acabin, honorable conseller, la utilització que estan fent de la primera institució de Catalunya, que és el nostre Estatut, en període electoral. És un compromís que li demanem des del Grup Popular, també. Espero la seva respostes, honorable conseller.

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller de Relacions Institucionals i Participació.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Senyores i senyors diputats, senyora diputada, moltes gràcies. Jo sé que quan s'és cap de llista davant d'unes eleccions importants és difícil no deixar de fer electoralisme en qualsevol moment, i m'ha semblat més un míting electoral que una interpellació governamental. (*Remor de veus.*) Sí, vostè ha tingut avui una intervenció de míting electoral.

Vostè ha fet una interpellació que diu literalment: «Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a l'acció de Govern.» És a dir, el Grup Popular ens demana què pensem fer, i, miri, estem fent una cosa que no ha fet mai cap govern de Convergència i Unió ni els del PP. Sap què estem fent? Doncs miri, el 26 de gener –el 26 de gener–, un mes i quatre dies després de la presa de possessió del Govern, tots els consellers i conselleres estan explicant la resposta a la seva interpellació. Sap quantes hores hem fet de debat, ja, senyora Nadal? Cinquanta. Vostè creu que en deu minuts puc explicar el que fa el Govern? El nostre Govern en deu minuts no ho pot explicar. I com tenim –i com tenim–, voluntat d'explicar-ho, tots els consellers i conselleres, s'han produït tretze compareixences, demà i demà passat se'n produiran tres més i n'hi han demanades tres més. Per cert, mai, des de 1996 en el Congrés de Diputats, el Govern ha comparegut per explicar què pensar fer, i... (*Forta remor de veus.*) No, no, no hi ha hagut... No, no, senyor Piqué, vostè hi venia poc, al Congrés de Diputats. (*Forta remor de veus.*) Hi venia molt poc, vostè treballava molt... (*Persisteix la forta remor de veus.*) Vostè treballava molt...

El president

Senyores diputades i senyors diputats...

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

...però, senyors del Partit Popular, mai en l'inici d'una legislatura...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

...mai...

El president

Honorable conseller –honorable conseller–, permeti'm un segon.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Sí.

(*Veus de fons i rialles.*)

El president

Els demano respecte a tots, si us plau. Aquesta és una interpellació, i, per tant, intentem mantenir una mica la forma. Gràcies. Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Sí, reitero, ni el 1996 ni el 2000 els ministres del Partit Popular en iniciar la legislatura van compareixer al Congrés per explicar què pensaven fer, i el Govern de Convergència i Unió, en determinades legislatures, alguns consellers, molt més tard, venien. Per exemple, a la darrera legislatura, el Govern de Convergència i Unió va prendre possessió a finals de desembre i no va compareixer fins al 16 de febrer, la primera compareixen-

ça, fins al 16 de febrer... (*Forta remor de veus*) Fins al 16 de febrer! –fins al 16 de febrer!–, dos mesos i mig, i aquest Govern va demanar l'habilitació de la darrera setmana de gener per explicar les seves compareixences. Per tant, senyores i senyors diputats, trenta-quatre dies –trenta-quatre dies– de la presa de possessió i tots els consellers explicant què pensem fer en sessions de tres i quatre hores que continuaran.

També els anuncio que quan em reclama transparència, doncs, els anuncio una altra cosa que no ha passat mai en aquest Parlament: que a la presentació del pressupost tots els consellers i conselleres vindrem a explicar el nostre projecte de pressupost. Tampoc s'ha fet mai en aquest..., ja... No veig remors, ara! Tampoc s'ha fet mai en aquest Parlament.

(*Forta remor de veus.*)

Per tant –per tant–, senyores i senyors diputats, primer propòsit de capteniment del Govern: que el Parlament català sigui el centre de la vida política. No puc explicar les cinquanta hores de compareixences, però sí que els vull dir el següent. El programa de govern del tripartit es basa en quatre eixos de l'Acord que vam signar per un govern d'esquerres i catalanista: més i millor autogovern i més qualitat democràtica; un nou impuls econòmic per a Catalunya; una Catalunya socialment avançada, i una nova política territorial i mediambiental. I amb un gran objectiu d'aquesta legislatura: aconseguir una reforma de l'Estatut i un nou finançament per a Catalunya. Aquests són els objectius del Govern català.

La senyora Nadal em diu: «Es van aixecar unes expectatives molt més enllà del seu espai electoral, i en aquests moments no existeixen.» Depèn de amb qui vostè parli. És a dir, avui a la societat catalana hi ha expectatives com hi havia abans, amb una crisi important, però sap quina és la diferència entre la crisi que hem tingut i les crisis que vostès han tingut? Que la crisi producte d'un error personal d'un membre del Govern, d'un error personal, que ell ha acceptat que ha perjudicat el Govern, què s'ha fet?, què ha fet el Govern? Doncs, miri, en trenta-sis hores solucionar-ho. (*Remor de veus.*) Trenta-sis hores solucionar la crisi. Dilluns hi havia crisi al matí, i dimarts hi havia la renúncia del senyor Carod-Rovira. Segona, s'ha solucionat assumint responsabilitats. En política la màxima responsabilitat és la renúncia. O sigui que això no s'ha fet sovint ni a Catalunya en vint-i-tres anys ni al Govern de l'Estat. No s'han assumit fàcilment responsabilitats.

Però, senyora Nadal, vostè s'equivoca en un diagnòstic, i si es continua equivocant en això, no farà una bona oposició. Quan vostè diu que el Govern està en aquests moments dividit i barallat és el principal error que vostè fa. Perquè, miri, el dia de la crisi, el dimarts famós de la crisi, els tres partits teníem un dilema: un era tirar endavant el tripartit renunciant a una persona importantíssima en el Govern o crear la crisi, i li ben asseguro –li ben asseguro– que en aquests moments el nivell de complicitat, de no baralles, de treball, d'il·lusió que té aquest Govern és immens (*remor de veus*), i si vostè creu el contrari, si vostès creuen el contrari s'equiviquen. Els ben asseguro que s'equiviquen.

I, senyora Nadal –senyora Nadal–, fixi's vostè que en una crisi difícil, no sols el senyor Carod-Rovira, el president de la Generalitat va comparèixer en la Diputació Permanent; no sé si vostès ara poden pensar si en algun altre lloc, algun altre president hauria de comparèixer per coses més greus que aquesta (*forta remor de veus*) –més greus que aquesta, més greus que aquesta. (*Aplaudiments*).

El president de la Generalitat per donar comptes de la crisi va comparèixer i el senyor Carod-Rovira va comparèixer, però per què el Govern del Partit Popular, i avui el Grup del Partit Popular, insisteix que la crisi no està tancada? Els diré per què: el Govern tripartit representa una alternativa política a la forma de governar del Govern del Partit Popular, perquè representa el trencament de la idea de confrontació que el Govern del Partit Popular vol portar amb el País Basc i que voldria que es portés a Catalunya. I a Catalunya hi ha un partit, hi ha un govern tripartit de l'esquerra i d'una força independentista que impulsen i volen no sols més autogovern per a Catalunya, sinó un altre model d'Estat per a l'Estat espanyol. Perquè el Govern de Convergència i Unió no tenia projecte d'Estat, no hi havia cap problema des del Govern central en què diria el govern de Convergència i Unió, no era un exemple el Govern de Convergència i Unió per a l'estabilitat del Govern central, i avui el Govern tripartit ha representat no sols, senyora Nadal, expectatives, il·lusions, esperances de Catalunya, sinó fora de l'Estat.

Fora de l'Estat hi ha molta gent que veu avui en el tripartit de Catalunya un exemple a seguir (*remor de veus*), i és per això que la senyora Nadal –la senyora Nadal– diu: «És que vostès ni cinquanta-tres dies.» Jo sempre recordo que, abans de prendre possessió –abans de prendre possessió–, un ministre del Partit Popular ja criticava el Govern, quan encara no havíem ni pres possessió, encara no havíem pres possessió i ja criticava. I avui, avui, senyora Nadal, el Govern del Partit Popular ataca el tripartit perquè sap que això li pot donar vots en el conjunt de l'Estat, i quan vostè diu, senyora Nadal, la supeditació de les forces polítiques o d'alguna força política del tripartit al PSOE, sap on es demostra la supeditació? En les votacions aquí avui, i aquí... (*Veus de fons*.) I tant, vostè ha parlat de la supeditació, supeditació política.

I miri, miri, en el Govern tripartit no hi ha supeditació; les supeditacions es demostraran en aquesta votació. Jo crec que avui en les votacions dels recursos d'inconstitucionalitat hi ha hagut quatre grups parlamentaris que han votat que sí, vostès han votat que no, voldria creure que no és per supeditació, però permeti'm que li digui que tinc indicis que poder és per supeditació, perquè alguns dels informes del Consell Consultiu que hi ha són brutals per presentar el recurs d'inconstitucionalitat i no pot ser que pel passadís algú digui que estan bé els informes, però que després no es voti. Per què no es vota avui? Qui està supeditat avui, en aquest Parlament?, el Govern o vostès? –el Govern o vostès? I, per tant, senyora Nadal, segur que la crisi de l'entrevista del senyor Carod-Rovira amb ETA ha perjudicat molt el Govern, sense cap mena de dubte. Fixi's si ha perjudicat que ha tatat durant una setmana les compareixen-

ces dels consellers i conselleres, però mentre hi havia la crisi els consellers i conselleres continuaven venint al Parlament a explicar què farien, i no em digui vostè que encara no han sortit coses en el DOGC, no m'ho digui, això, no m'ho digui perquè cap govern el primer mes treu coses en el DOGC. Cap govern!

El senyor Homs riu i li recomanaria –li recomanaria–, si no després li puc dir...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

...que miri les que vostès van treure en els primers seixanta dies: una. (*Aplaudiments*.) Una –una, una, una.

El president

La paraula, conseller.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Per tant, senyores i senyors diputats –senyores i senyors diputats–, senyora Nadal, aquest Govern ha tingut una crisi, aquesta crisi s'ha superat assumint responsabilitats i de forma ràpida, i si vostè vol continuar dient que el Govern es baralla, vostè sabrà el que diu, però s'equivo-

(*Aplaudiments*.)

El president

Té la paraula la senyora Dolors Nadal per fer la rèplica.

La Sra. Nadal i Aymerich

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, bé, de la seva intervenció, el primer que hem tingut la seguretat és que s'acosta Sant Valentí, eh? Vull dir aquesta cosa romàntica del Govern, tenim la garantia que el 14 de febrer és Sant Valentí, especialment en el Govern, perquè altra cosa no.

Una altra cosa, honorable conseller (*remor de veus*), vostè ja no està... Dispensi, honorable conseller, vostè ja no està assegut allà; vostè està assegut al banc del Govern, i això és una sessió de control al Govern. Honorable conseller, sóc jo la que li pregunto, i vostè m'ha de respondre. No m'ha respost. Com ha quedat la situació de la Conselleria en cap? Vostè què en sap dels decrets 296/2003 i 152/2004? Com ha quedat això? Com es llegeixen aquests decrets? Ni els ha esmentat, ni m'ha esmentat com queda la situació a la Conselleria en cap. No m'ha esmentat en cap cas què pensa fer amb els llistats d'assessors. Els pensa enviar? No els pensa enviar? Quan els tindrà el Parlament?

Vostè parlava de la credibilitat de les compareixences. Digui'm, hi insisteixo, a quin DOGC estan publicats els ajuts a les famílies? A quin DOGC?, perquè, clar, el Govern sí que ens ha il·lustrat sobre una cosa; ens ha il·lustrat sobre el fet que tenia polítiques familiars i ens ha il·lustrat sobre què vol dir la *fraternitat* de l'esquer-

ra, és la fraternitat dels germans en el seu Govern, honorable conseller (*forta remor de veus*), de col·locar germans al Govern. (*Forta remor de veus*). Aquesta és la política familiar, perquè la que anuncia la consellera Simó, aquesta, en el DOGC, no hi és, aquesta. La fraternitat de l'esquerra és la que trobem en el DOGC, és l'única que trobem.

I després hi ha una cosa que m'ha semblat especialment gruixuda, honorable conseller –m'ha semblat especialment gruixuda, honorable conseller. Quan vostè diu: «L'actuació del conseller en cap ha perjudicat el Govern.» Però quina visió té vostè, conseller? L'actuació del conseller en cap el que ha perjudicat és Catalunya. Ha perjudicat les nostres institucions d'autogovern. No poden tenir aquesta visió tan petita, tan de mantenir-se en el poder, d'un afer d'aquesta magnitud.

En qualsevol cas, senyor conseller, mai no s'havien traslladat al Govern amb la magnitud, amb la potència que s'estan traslladant ara, els problemes de les diferents forces polítiques que integren un govern i d'una manera tan negativa. Unes ingerències que estan perjudicant enormement el prestigi de les nostres institucions. En definitiva, les baralles i els enfrontaments constants mostren que el Govern es fa d'oposició a ell mateix. S'acosta Sant Valentí, però vostès segueixen tenint el desagradable costum de fer d'oposició dintre del mateix Govern. Deixin a l'oposició fer la seva feina, deixin de barallar-se i, sobretot, deixin d'acusar el Partit Popular de la seva inoperància, de la seva ineficiència, de la seva falta d'iniciativa política. Vostès governen, exerceixen, per tant, les seves responsabilitats.

El mateix Govern es fa d'oposició a ell mateix, honorable conseller; deixin d'autogovernar-se i governin Catalunya. Perquè, vostè ho sap, honorable conseller, ho sap el conseller en cap, canviïn de rumb (*veus de fons*) –perdó, el president de la Generalitat; ho sap vostè, ho sap el president de la Generalitat. Estaria bé que sapiguéssim, eh!, si hi ha conseller en cap o no, perquè el conseller de Relacions amb el Parlament sembla que no ho sap, és incapaç de contestar, no ens ho diu, eh! Vull dir que l'error és perfectament previsible.

Vostès saben, sap el Govern, sap el president de la Generalitat que vostès han de canviar de rumb pel bé de Catalunya. No es pot amenaçar les empreses, honorable conseller. No es pot fer una política com si encara estiguessin a l'oposició. Canviïn de rumb. Ho va dir el president del Grup Popular en el debat d'investidura i en els debats que s'han tingut: poden comptar amb una oposició lleial al país, amb una oposició de control al Govern però lleial al país. Canviïn de rumb i, sobretot, honorable conseller, a veure si aquesta vegada ho té una mica millor encarat això, perquè això és una sessió de control, i si no li sap greu, jo pregunto i vostè respon.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Senyora Nadal, en primer lloc dues consideracions. Jo mai no he celebrat Sant Valentí, celebri Sant Jordi (*remor de veus*), per tant, no..., mai he comprat una rosa a ningú per Sant Valentí, en canvi per Sant Jordi sempre l'he comprada, però aquest és un problema cultural de cadascú. Val. (*Forta remor de veus*.) I la segona –i la segona–precisió o consideració prèvia és que jo no cauré avui, ni tampoc el Govern, en el debat de la crispació en aquest Parlament, eh? Això ho han fet altres governs, fins i tot quan governen, fent d'oposició de l'oposició. Nosaltres no ho farem, això, i jo no ho faré aquí avui amb vostè, ni jo ni el Govern.

Miri, nosaltres tenim una majoria parlamentària molt gran. Tenim unes il·lusions i expectatives de la població importantíssimes. Som conscients que tenim una responsabilitat política –si m'ho permet– històrica importantíssima. I això no ho malmetrem, no s'equivoquin. I vostè pot dir això del DOGC, pot dir..., no s'equivoqui, perquè del conjunt de mesures que no tinc temps de destacar que hem dit que farem hi ha un altre rumb. El senyor Piqué sí que va dir al senyor Maragall que canviés el rumb al debat d'investidura, però és que encara no havíem començat. En el debat d'investidura encara no havíem començat el rumb. Vostè va dir: «Canviïn el rumb», és que no l'havíem començat.

I li contestaré tres preguntes que vostè em fa amb dues consideracions finals. Primera, què ha passat amb les competències de la Conselleria en cap? Doncs, miri, avui les competències de la Conselleria en cap estan d'acord amb allò que diu la Llei de l'estatut interior, les que vostès, les que vostès..., les que Convergència i Unió, el president va delegar en el conseller en cap estan a Presidència i la resta estan redistribuïdes com estaven abans. Si vostès m'ho permeten, avui el que hi ha és el que diu la Llei del 82 per consens. Fixi's quina resposta més clara, perquè el Decret que va fer Convergència i Unió era un decret temporal saltant-se el consens i modificant, i vostès van callar en aquells moments. No vaig sentir ningú en aquest Parlament que digués a Convergència i Unió per què es modificava per decret.

Em fa una segona pregunta que li contesto: què passa amb els eventuais? Miri, de moment han passat dues coses. Primera qüestió: el nom i el sou dels eventuais són públics; hem arribat nosaltres per fer això, abans no es feia. El nom dels eventuais són públics. Segona cosa que ha passat: una limitació dels càrrecs eventuais per departament, com a màxim vuit. Ja és segur que tindrem altres debats, hi havia departaments que en tenien tretze, catorze, quinze, amb una disminució de cinquanta càrrecs de confiança amb una important reducció de despesa en relació amb això. Per tant, si vostè em pregunta què passa amb el conseller en cap, li dic: «Miri, està passant el que diu la Llei», si vostè em pregunta què passa amb els eventuais, li dic: «Escolti, públics i disminució amb limitació per cada conseller.»

Si vostè, a més a més, em diu què passa amb la crisi, amb el país? Home!, quan jo dic que aquesta crisi fa mal al Govern, no ho banalitzo i m'ho simplifiqui. Evidentment a Catalunya, i al país, i al diàleg, i a tothom, però el que li he dit és que aquest és un error personal, que el mateix senyor Carod-Rovira diu que ha fet mal al

Govern, i per això dimiteix. I li diré quina és la diferència: un error personal en el Govern català, que no un error polític; un error d'una persona que no va informar el Govern, trenta-sis hores renúncia i dimissió política. Li diré una altra cosa: a Madrid, no error, decisió política d'entrar en una guerra —decisió política d'entrar en una guerra—, amb unes conseqüències de milers de morts que avui —ja ho estava—, però avui queda clar —queda clar— que no tenia cap justificació aquesta guerra. Ha dimitit algú? Ha comparegut algú?, ha comparegut algú? Nosaltres hem comparegut; hi ha hagut renúncia i assumptió de responsabilitats (*remor de veus*), i això ho continuarem fent, senyores i senyors diputats.

Nosaltres volem transparència i assumirem les responsabilitats que calgui, cosa que no han fet vostès en aquests vuit anys.

(*Veus de «Molt bé!». Aplaudiments.*)

(*La Sra. Nadal i Aymerich demana per parlar.*)

El president

Senyora Nadal, demana la paraula?

La Sra. Nadal i Aymerich

Sí, honorable president, per una contradicció que, a més a més, és impròpia d'un conseller de la Generalitat.

El president

Té un minut.

La Sra. Nadal i Aymerich

Miri. Decret 296/2003: es crea el Departament del Conseller en Cap. Decret 152/2004: es deroga el Decret en aquest apartat pel qual s'estableix la creació del conseller en cap.

O sigui, vostès no saben ni tan sols si compten o no compten amb el Departament, honorable conseller. No saben si compten o no compten amb el Departament.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada.

Se suspèn la sessió. A les quatre de la tarda es reprendrà.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Reprenem la sessió. Ho fem amb les preguntes a respondre oralment en el Ple.

Pregunta al president de la Generalitat sobre el capteniment del Govern amb relació a la situació política actual (tram. 317-00001/07)

La primera és la pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre el capteniment del Govern amb relació a la situació política actual. Té la paraula el senyor Josep Huguet, del Grup Parlamentari Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Huguet i Biosca

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, el nou Govern de Catalunya està posant en marxa el desplegament del programa comú pactat entre les tres forces que li donen suport, i aquesta acció ja fa dies que es percep en tots els àmbits, en molts dels àmbits de govern: reforçament de mestres a les escoles amb més població immigrada, extensió del suport a les famílies monoparentals, suport al comerç urbà en tot allò que fa a la no-liberalització dels horaris comercials, etcètera. Davant d'aquesta empenta, hem trobat una actitud de ressentiment per part del Grup de l'anterior majoria i un comportament absolutament deslleial per part del Govern de l'Estat. Les desqualificacions per part de diversos ministres del Govern espanyol, les amenaces, la voluntat de crear un clima fins i tot de por en el sector empresarial han estat constants fins i tot abans del fet que ha motivat la recent remodelació del Govern. El Partit Popular ha aprofitat les darreries de legislatura per accelerar la maquinària legislativa per aprovar un cabàs de lleis que vulneren les competències del Govern català.

Senyor Maragall, en la seva recent compareixença vostè reconeixia el paper d'Esquerra com a arquitecte principal en aquest Govern. Sàpiga que tenim voluntat de continuar sent-ho, malgrat l'ensurt recent i les disfuncions pròpies d'un govern pluripartidista. Esquerra, en la figura del conseller en cap, ha assumit un important sacrifici per garantir i estabilitzar aquest Govern, per evitar que cap distorsió externa pugui posar en risc l'objectiu número u d'aquest Govern, que és aplicar un programa pactat per quatre anys a favor de Catalunya i a favor de la seva gent.

Finalment, senyor Maragall, vostè ha marcat una voluntat d'explicar, un cop més, i en van moltes, a Espanya, què és Catalunya. Ho acceptem, però també li demanem que aquesta explicació circuli especialment entre partits i persones de tradició democràtica i progressista, han de convèncer els progressistes de l'Estat que sense tenir un model propi d'estat alternatiu al de la dreta espanyola no hi ha manera de trencar una hegemonia conservadora, sense una aliança entre aquells que defensem les llibertats nacionals, alhora que les socials i les personals, no serà possible la defensa de les llibertats i els drets de tothom arreu de l'Estat.

Senyor Maragall, en l'acord de Govern hi ha també campanyes de divulgació a dintre Catalunya a favor de l'Estatut i l'autogovern. Esperem que, òbviament, amb el suport dels grups que li donen suport les tiri endavant.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat, senyor Pasqual Maragall.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor Huguet, deixi'm anar del més general al més particular en les qüestions que vostè ha plantejat.

Estem, efectivament, en un moment crucial per al futur polític del nostre país, de Catalunya i d'Espanya. Després de vint-i-cinc anys hem de decidir si ens enroquem en la Constitució i l'Estatut que tenim o si fem un pas endavant i hi posem dins el que hem après i el que, de fet, ja hem fet o ja estem fent. Primer, l'existència mateixa de les disset autonomies... Disset sembla que és el número fatídic del senyor Aznar, és un número que el posa nerviosíssim; sempre diu, en fi, que volem fer disset de tot, li sembla que disset és un nombre malèfic, a més. Però les disset autonomies han de ser dintre de la Constitució.

Segon. La majoria d'edat d'aquestes autonomies i dels ajuntaments, que permet incloure, i jo crec avui que en la Constitució, el principi de subsidiarietat.

Tercer. La reducció de les diferències econòmiques, socials i territorials, que ha estat espectacular, que no ha deixat, de totes maneres, de transparentar l'existència de noves desigualtats, entre elles les generades per la immigració. La Constitució no en parlava pas d'això, parlava d'emigrants no pas d'immigrants.

Referent a l'Estatut i al finançament estic confiat que hi haurà un acord amplíssim i no excessivament tardaner.

I, referent al Govern català, no és fàcil fer foc nou després de vint-i-tres anys d'una foguera que s'ha anat apagant, senyor Huguet. Hi ha diferències en la coalició de Govern de l'esquerra catalana sobre el llarg termini, però no sobre el que cal fer a vuit anys vista. D'aquí a vuit anys, les diferències, n'estic segur, s'hauran esmolat. Ara ja tenim un grup conjunt al Senat i l'experiència ha estat satisfactòria. I, per descomptat, la il·lusió, la força i la determinació del Govern ens capaciten per sobreposar-nos a la deslleialtat del Govern Popular, a què vostè ha fet referència. Allò que pertocava al president del Govern espanyol en l'incident Carod - ETA era comunicar què havia succeït immediatament al representant ordinari de l'Estat a Catalunya. Ja sabem qui és. Lluny d'això, va amagar la informació, probablement durant més d'una setmana, no va alertar el president de la Generalitat, no sabem a qui va informar, però no es preocupi...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que ho sabrem.

Gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat a respondre oralment en el Ple sobre la valoració de l'actual situació política (tram. 317-00002/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre senyor Miquel Iceta i Llorens, portaveu del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre la valoració de l'actual situació política.

El Sr. Iceta i Llorens

Gràcies, president. Molt honorable senyor president de la Generalitat, ocupa vostè la presidència en virtut d'una doble legitimitat: la legitimitat que li dona haver encapçalat la força política més votada en les eleccions i la legitimitat d'haver assolit el suport d'una àmplia majoria parlamentària a partir de l'acord per un govern catalanista i d'esquerres. La seva elecció, ho han reconegut altres grups de la cambra, ha aixecat unes elevades expectatives i esperem que estarem tots plegats a l'alçada. Des d'aquest punt de vista, deixi'm dir-li que les compareixences dels consellers de la Generalitat, que s'han esdevingut fins ara en aquesta cambra, han estat a l'alçada d'aquestes expectatives, tant les seves intencions, com el tarannà que demostren fins a quin punt som capaços de fer-ho millor i diferent que fins ara. També la solidesa del Govern s'ha posat de relleu en la manera i els terminis en què s'ha resolt un problema tan important com la sortida de Josep-Lluís Carod-Rovira del Govern, però és evident que no fa ni dos mesos que el Govern que vostè presideix s'ha constituït. I és evident, també, que la dreta espanyola el considera el seu principal adversari, i per dos motius: per ser presidit per un socialista i per defensar un model de l'Espanya plural, incompatible amb una versió més autoritària, més reaccionària del que ha de ser Espanya.

Tampoc la dreta catalana sembla acostumar-se a l'alternança en el Govern, el fet d'estar en l'oposició després de vint-i-tres llargs anys d'haver governat Catalunya. Se senten propietaris de quelcom que sols pertany al poble de Catalunya i que és exercit, en cada moment, per la majoria que representa aquest poble.

És en aquest context, senyor president, que li pregunto quina és la seva valoració davant de la situació política actual.

El president

Gràcies. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Il·lustre senyor diputat, deixi'm que emmarqui molt breument la resposta a la seva pregunta en la situació política general i en el temps, també, perquè de vegades ens oblidem molt ràpidament del que passa.

Què passava fa dos anys? Fa dos anys, cimera europea aquí, a Barcelona, manifestació contra la globalització, vaga general; fa un any, o fa quasi un any, milers de ciutadans eren, érem al carrer contra la guerra d'Iraq, davant de la situació que es produïa a les costes gallegues, etcètera. Ho hem oblidat molt de pressa, tot això.

Fa sis mesos en les eleccions administratives, municipals i autonòmiques la dreta va perdre a Espanya i a Catalunya, reflectint, jo crec, l'estat d'ànim general que provenia d'aquest escenari anterior, però l'esquerra va cometre errors i els va cometre a Madrid, i els va cometre i els ha comès, també, aquí, a Catalunya. Resultat: ens acostem avui, senyor diputat, a unes eleccions que poden: u, confirmar el canvi que es pressentia mesos enrere i que pot donar també resultats, que es pot donar també en el primer país del món, una mica més endavant, o bé, segon, certificar que no estem encara en condicions d'avançar, de fer un pas endavant en l'Espanya plural i en l'Espanya social. En el segon cas, Catalunya patirà, tots patirem, Catalunya sencera patirà. En el primer cas, Catalunya anirà al davant dels pobles d'Espanya cap a l'Espanya plural, i cap al reconeixement dels drets com a base d'un patriotisme català, no ancorat, solament –dic «no, solament»–, en la història, sinó projectat cap al futur. Tots els nacionalismes sòlids s'han basat, precisament, en el reconeixement d'uns drets que han fet de la ciutadania no només una sèrie de descendents d'una nissaga que era nascuda allí, sinó moltes vegades ciutadans nouvinguts que han fet d'aquella pàtria la seva, perquè han volgut, no perquè els ha tocat.

En el primer cas, doncs, Catalunya anirà al davant dels pobles d'Espanya cap a l'Espanya plural i cap a aquest nou patriotisme. En el primer cas, quedarem fora de l'evolució contra allò que algunes de les publicacions darrerament, ho hem pogut veure, semblaven indicar, d'una Espanya econòmicament forta, i una Barcelona i una Catalunya, a més, exemple d'aquesta Espanya, paradoxalment a Europa.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor portaveu, vol repreguntar?

(*Veus de fons.*)

Gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina opinió li mereix el que disposen els articles 36.2 i 37.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i 67 de la Llei 3/1982, del Parlament, del President i del Consell Executiu (tram. 317-00003/07)

Passem, doncs, a la tercera pregunta, que formula l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué i Camps, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, sobre quina opinió li mereix el que disposen els articles 36.2 i 37.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i 67 de la Llei 3/82, del Parlament, del President i del Consell Executiu. Té la paraula el senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Estic molt content de poder tornar al concret i plantejar-li la pregunta en els termes que està presentada i que estic segur que el senyor president de la Generalitat coneix.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, senyor diputat, la veritat és..., sí, el cert és que alguna cosa he dit sobre la crisi anterior i m'agradaria que vostè especifiqués una mica més quin és exactament el seu interès.

El president

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyor president de la Generalitat, jo crec que vostè coneix perfectament l'Estatut i la Llei del Consell Executiu, i estic segur que comparteix amb mi que qui té la responsabilitat de nomenar els consellers, de cessar-los, de fixar l'acció de govern i de coordinar-lo és només el president de la Generalitat. Jo sé que vostè tenen uns acords polítics, que jo respecto, i sé molt bé també que després l'opinió pública, amb posterioritat, ha conegut que alguns d'aquests acords estaven continguts en annexos que no eren coneguts per l'opinió pública. Però, bé, en qualsevol cas jo no em posaré en la distribució entre les forces polítiques, però sí que li vull recordar que vostè és l'únic que té la responsabilitat exclusiva de nomenar i cessar els consellers, i aquests dies hem vist coses una mica estranyes. Jo sé molt bé que de la mateixa manera que vostè recordava al senyor Zapatero que li devia la Secretaria General del PSOE a vostè i al seu partit, sé molt bé que vostè deu la Presidència de la Generalitat, i el seu partit està aquí ara en el banc del Govern, a Esquerra Republicana i al senyor Carod, el sillogisme és perfecte, perquè això vol dir que el senyor Zapatero a través de vostè, doncs, deu moltes coses al senyor Carod, però això no ha de ser... No, el sillogisme és perfecte, però això no ha de ser obstacle..., fins i tot els que no entenen d'escolàstica ho poden entendre, això, no? Però, jo li diré que això no ha de ser un obstacle per mantenir la dignitat institucional de la figura del president de la Generalitat i, per tant, –i, per tant– de no acceptar determinades actituds prepotents. I deixi'm que li faci una mica la pel·lícula del que hem vist en aquests darrers temps, no?

El que vàrem veure és que un grup polític, Esquerra Republicana de Catalunya, designava els seus consellers públicament abans de la investidura del president de la Generalitat, això és així; després també hem vist que davant d'una claríssima deslleialtat, assumida per vostè com a president, i això l'honora, una deslleialtat del conseller en cap més fugaç de tota la història, i, a més a més, el més propens a les vacances, com veiem, no?, perquè és difícil trobar una persona més propensa a les vacances, doncs, primer, vostè, davant d'aques-

ta deslleialtat, li treu determinades funcions; després accepta exigències públiques de dirigents del Partit Socialista Obrer Espanyol; després el cessa com a conseller en cap, però no com a conseller...

El president

Senyor diputat, s'ha acabat el temps.

El Sr. Piqué i Camps

Doncs, li vull fer una última pregunta en deu segons: senyor president, acceptarà que torni el senyor Carod o no?, perquè és molt bo que tots ho sapiguem.

Gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Miri, vostè parla que «vostè li deu», que nosaltres devem, que uns deuen a uns altres, que uns governs es formen perquè hi ha un deute... És una visió molt comptable de la política que no té..., en fi, evidentment, sí que té a veure amb la realitat; alguna cosa hi ha, d'això. Però la política no és només això.

Diu que el conseller en cap ha sigut el més fugaç de la història. Escolti, que, d'història, només n'hi ha una altra, eh? Vull dir que és una història que s'acaba de seguida.

(Rialles.)

Vostè em penso que ha confós sofisma amb sillogisme. Però, en fi, en tot cas, deixi'm dir-li, responent a la seva pregunta molt en concret: l'article 36.3 de l'Estatut diu que el president pot delegar temporalment en el conseller –apunti-ho bé, això. Aquest article és important, i és a la llum d'aquest article que s'ha d'entendre –i dels acompanyants– que el conseller Carod va cessar per decret del dia 3 de febrer, però convé que jo li expliqui una mica què és el conseller en cap en aquest país i en les lleis actuals.

Fa tres anys, per decret del dia 17 de gener de l'any 2001, el president Pujol va interpretar l'Estatut i la Llei de forma molt singular creant aquesta figura, atribuint-li una pila de funcions: unes de caràcter sectorial –joventut, esports, immigració, etcètera– i unes altres de caràcter funcional –comunicació, afers exteriors–, i fins i tot, fins aquí competències típiques d'una conselleria, però també li van ser delegades competències legalment assignades al president i que la Llei permet delegar. Concretament, se li van delegar, per a la durada total de la legislatura –punt, aquest, interessant–, entre altres, les següents: convocar i presidir reunions del Govern i qualsevol altra funció executiva assignada per la Llei al president de la Generalitat. És a dir, si no tot, quasi tot.

Per bé que l'article 64 diu que el president –i parla de coses molt concretes– pot recuperar en qualsevol moment les competències delegades, mai no ho va fer. En cap moment...

El president

Senyor president, s'ha acabat el temps.

El president de la Generalitat

I acabo. En cap moment es va plantejar una modificació legislativa que regulés la figura del conseller en cap. I això és el més greu.

El president

Moltes gràcies.

(Remor de veus.)

Pregunta al president de la Generalitat sobre quines són les seves prioritats polítiques per a les setmanes vinents (tram. 317-00004/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre senyor Joan Boada, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, sobre quines són les seves prioritats polítiques per a les properes setmanes. Té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa està molt preocupat per la situació de les finances de la Generalitat de Catalunya. Més que res, perquè l'anterior Govern va portar a terme, des del nostre punt de vista, una política de terra cremada en els últims sis mesos de govern. Vull dir amb això que a partir de l'estiu es van acabar els diners i totes les despeses del 2003 es varen derivar cap al 2004. Per exemple, no s'han pogut pagar les persones afectades pels incendis de l'any passat; moltes subvencions a ajuntaments o entitats assignades per al 2003 també s'han derivat cap al 2004... En definitiva, el Govern anterior va seguir la pràctica d'anar desplaçant càrrega financera cap endavant.

La culminació d'aquesta pràctica és la utilització abusiva de pagar les obres amb l'anomenat «sistema alemany», deute que aflorarà d'aquí a uns anys. Hi ha hagut altres pràctiques, no?, com la d'amagar sistemàticament, també, el deute: fent-ho amb factures dipositades en els bancs, i així no surt com a deute real; les pèrdues en entitats o empreses públiques, quan n'hi havien, s'ocultaven a base d'ampliacions de capital, i així tampoc emergia el deute; els dèficits corrents s'emascaraven amb crèdits bancaris a curt termini, cosa totalment irregular.

Bé, totes aquestes activitats opaques i irregulars, des del nostre punt de vista, no s'han descobert ara: les hem estat denunciant des d'Iniciativa per Catalunya Verds durant tota la legislatura passada. I, des del nostre punt de vista, totes aquestes actuacions redueixen el marge de maniobra del seu Govern.

Senyor Maragall, la pregunta és: quines són les prioritats del Govern tenint en compte les hipoteques econòmiques i financeres que ha deixat l'anterior Govern?

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, aquest és un govern que en els seus primers cinquanta dies, malgrat totes les circumstàncies adverses, ha pres decisions, ha governat i ha informat el Parlament; jo diria que més que mai, i abans que mai. El conseller d'Economia i Finances ha explicat aquests dies, en general amb satisfacció, quina és la situació de les finances de la Generalitat i quina la situació de l'economia catalana. Sobre l'estat exacte de les finances de la Generalitat, però, deixi'm dir-li que no ens pronunciarem fins que s'acabin les auditories que hem posat en marxa i que presentarem abans del juny.

Vull recordar que aquestes auditories són obligades després de vint-i-tres anys de govern i que no pressuposen cap judici previ. Demano, per tant, paciència i rigor en els judicis.

Com a vostè, em preocupen les imatges creades els darrers temps sobre els compromisos de futur generats els darrers vint-i-quatre o trenta-sis mesos, però no som aquí per criticar el passat, ni per emetre judicis que no siguin estrictament contrastats. Som aquí per governar, i a fe que governarem. Ja ho estem fent. No hi ha canvi de prioritats, senyor diputat, no n'hi haurà, perquè les dificultats eren previsible, eren previstes i són vencibles; falta per saber l'abast total dels desajustos i, per descomptat, la forma exacta en què es van produir.

Per exemple, l'acord del conseller de PTOPI d'abans d'ahir –de Política Territorial i Obres Públiques– amb el Ministeri de Foment i l'Ajuntament de Barcelona és el que havíem previst. Resta molt poc per definir, i, per cert, els francesos han compromès finalment la seva part en el projecte del túnel en amunt. El gran error del Govern anterior, al meu entendre, va ser acceptar un finançament econòmic no revisable. Aquest és el gran error. Ja el revisarem, sobretot si l'altra part canvia.

Les compareixences dels consellers estan creant una dinàmica –i acabo, senyor president–, a la meua manera de veure, excellent. El que els anglosaxons anomenen *accountability*, «disposició a ser avaluat», permanentment, és pesat, però és la sal de la democràcia.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Sí que hi ha, de totes maneres, senyor Maragall, sí que hi ha unes qüestions contrastades, no?, sobre aquestes actuacions irregulars. Avui hem llegit a la premsa que l'anterior president de Ferrocarrils, el senyor Herce, tenia un contracte blindat de 360.000 euros, dos anys de sou, en cas de cessament, sense fer absolutament res, no? Bé, això està contrastat.

Però, en tot cas, el que sí que m'interessaria saber ara, o li demanaria –quasi seria un prec, més que una pregunta–, que els resultats d'aquesta auditoria que s'està fent i que diu vostè que el juny estarà, sí que..., si seria possible que les conclusions tècniques siguin informades aquí al Parlament, amb el lliurament d'un informe complet i a través del debat, sigui en ple o sigui en comissió, doncs, siguin conegudes per tots els ciutadans, pels mitjans de comunicació, però sobretot també pels ciutadans de Catalunya, que sí que, de ben segur, els interessa, perquè, evidentment, segons com ens hagin deixat el passat, podem encarar d'una manera diferent el futur.

Gràcies, senyor president.

El president

Molt honorable president, li queden vint segons de la seva intervenció.

El president de la Generalitat

Així es farà. I només vull afegir-li que crearem l'oficina de control pressupostari i una unitat especial per garantir la transparència financera.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quines són les conseqüències, polítiques i de funcionament del Govern, que pot tenir la crisi provocada per la dimissió de l'exconseller en cap (tram. 317-00005/07)

La següent pregunta, la formula l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre quines són les conseqüències, polítiques i de funcionament del Govern, que pot tenir la crisi provocada per la dimissió de l'exconseller en cap. Té la paraula l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, el passat 22 de desembre, en paraules seves, van prendre possessió «els ministres del Govern de Catalunya». Un mes i pocs dies després, va haver de plegar, per les circumstàncies conegudes, el primer ministre, el conseller en cap. A hores d'ara –i després de la resposta que vostè ha donat abans, encara és més il·lustratiu–, no sabem si hi tornarà a haver conseller en cap, ni quan, ni qui serà.

Quan es va conèixer la crisi de govern i el que la va motivar, vostè va passar en vint-i-quatre hores de no acceptar la renúncia de l'exconseller en cap a acceptar-la. Per tant, senyor Maragall, ens podria dir què va canviar, què el va fer canviar d'opinió en aquelles vint-i-quatre hores? I després: hi tornarà a haver conseller en

cap? Pensa vostè nomenar-lo? Quan serà? I, si no és molt demanar, qui serà?

El president

Gràcies, honorable diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Miri, la crisi derivada de l'actuació de l'exconseller en cap, és cert, contestant la seva pregunta... Quines són les conseqüències polítiques, em preguntava vostè, i de funcionament; tinc això: «Quines són les conseqüències polítiques i de funcionament de la crisi generada», diu, «per la dimissió...» La crisi derivada de l'actuació de l'exconseller, per descomptat que ha tingut conseqüències sobre la marxa del Govern i ha danyat el seu crèdit. Però no tant com sembla que voldrien alguns espectadors aparentment desinteressats. No és ni molt menys irreversible i s'està revertint, s'està superant. El que trobo insensat, senyor conseller –senyor diputat (*rialles*)–, és obrir un debat –perdoni– sobre el prestigi de Catalunya per part dels qui estan cada dia menys legitimats per fer-ho, per donar lliçons sobre el prestigi d'aquest país, després d'onze anys de passivitat i de submissió al Partit que acaba de trencar, de fet, el pacte antiterrorista –ho repeteixo, al Partit que acaba de trencar, de fet, el pacte antiterrorista– i de menys-tenir el representant ordinari de l'Estat a Catalunya, que és, com vostè sap, el president de la Generalitat.

Per tant, en aquest debat, no m'hi trobaran, senyor conseller. És un fals debat. El que és rellevant és que la crisi s'ha superat, malgrat la seva gravetat i malgrat el seu caire inesperat i que es va resoldre en tan sols trenta-sis hores.

(*Remor de veus.*)

El president

Gràcies, senyor president. Té la paraula l'honorable diputat.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, moltes gràcies, senyor president, per tornar-me la meva condició de diputat. (*Rialles.*) A criteri nostre, senyor Maragall, bé, primer li he de dir que..., li demanaria que no fugís d'estudi en aquestes sessions de control, perquè jo li he fet unes preguntes aquí i vostè ha contestat coses absolutament diferents, no?

Jo crec que va passar el següent. En aquella crisi, el senyor Aznar va exigir la dimissió del senyor Carod-Rovira; els barons del Partit Socialista es van excitar; el senyor Zapatero li va dir que li havia d'acceptar la renúncia, i vostè, senyor Maragall, va obeir. Ara, com que no ens contesta, no sabem si hi tornarà a haver conseller en cap, ni quan serà, ni, òbviament, qui serà.

Vostè, senyor Maragall, presideix un govern en què, pel que es veu, qui decideix la destitució de tot un conseller en cap és el PSOE, i qui decideix el nomenament d'altres consellers en cap pot ser Esquerra Republicana de Catalunya.

Jo crec, senyor president, que el país té dret a saber si tenim un president que presideix, que controla, que impulsa o, simplement, un president que figura. Suposo que ara vostè em dirà en la rèplica que no ens preocupem, que tot anirà bé, que vostè té el control, etcètera. Però jo el que li demano, senyor president –i li ho dic, a més a més, amb tota la consideració que em mereix el seu càrrec i amb tot el respecte que em mereix la seva persona–..., que la presidència, senyor Maragall, no es proclama, sinó que s'exerceix.

El president

Moltes gràcies, honorable diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, senyor diputat, li agraeixo la seva cortesia formal, encara que per descomptat no puc acceptar el contingut de les seves paraules, que no estan massa d'acord amb aquesta cortesia.

Miri, vostè té un president, que ha sigut elegit per aquest Parlament, amb una majoria com vostès no van tenir des de l'any 84; mai la van tenir, aquesta majoria, mai més. I li vull recordar, a més, que vostès, des de l'any 95 no guanyen cap elecció en el sentit que no han quedat primers en cap de les eleccions: ni generals, ni autonòmiques, ni municipals, ni europees, des de l'any 95. En cap. De manera que vostè no és ningú (*remor de veus*), avui que és diputat –vostè no és ningú, avui que és diputat–, per dir-li al president de la Generalitat si ell és o no és digne del seu càrrec.

Escolti, nosaltres tenim un govern que governa, que seguirà governant, que ho farà molt millor que el de vostès. Nosaltres no tenim per què estar contestant cada una de les preguntes que se'ls aniran acudint (*remor de veus*) sobre què va passar aquell dia amb el senyor Carod...

(*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Si us plau...

El president de la Generalitat

No és aquesta, la qüestió. Està perfectament ben explicat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...i el Govern, li ho ben asseguro, donarà, davant del Parlament i davant de la ciutadania, mostres del que és un govern autèntic; no el de vostès.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies. El senyor Piqué havia demanat la paraula per...?

El Sr. Piqué i Camps

Sí, gràcies, senyor president. Per una al·lusió directa.

El president

És que estem en un torn de preguntes i respostes, i jo no he entès que hi hagués cap al·lusió directa a la seva persona.

El Sr. Piqué i Camps

Hi ha hagut una al·lusió directa a...

El president

Senyor Piqué, no podem entrar en la dinàmica que els torns de preguntes i respostes entre grups i governs es converteixin en un debat ampliat, perquè no n'és l'objectiu. En qualsevol cas, sense que serveixi de precedent, té trenta segons, i trenta exactes.

El Sr. Piqué i Camps

Doncs, molt directament. Qui ha menystingut la figura del president de la Generalitat com a representant ordinari de l'Estat és qui ostentava la presidència de la Generalitat en funcions i va sortir del territori per fer una cosa absolutament contrària al pacte antiterrorista.

El president

Em penedeixo, senyor Piqué, d'haver-li donat la paraula perquè no era, efectivament, cap al·lusió aquesta... Entrem a les preguntes al consell Executiu.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el nomenament del cap del Gabinet del Conseller del Departament de Justícia (tram. 310-00001/07) (retirada)

La sisena pregunta ha estat retirada per part del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el contingut del pacte secret per a regular la distribució dels alts càrrecs (tram. 310-00002/07)

Per tant, passem a la setena directament, que és sobre el contingut del pacte secret per a regular la distribució dels alts càrrecs. Té la paraula, per formular la pregunta, l'il·lustre senyor Jaume Camps, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Camps i Rovira

Senyor conseller, o el que li toqui contestar-me, voldria preguntar... (*Veus de fons.*) Perdó...?

El president

Hi ha dues preguntes que fan referència al mateix tema. Pregunto si les acumula o són diferents?

El Sr. Camps i Rovira

No, no, no les acumulo.

El president

Perdó, d'acord.

El Sr. Camps i Rovira

Voldria saber el contingut, que la ciutadania de Catalunya pogués saber, vostès que són el Govern de la transparència si la ciutadania de Catalunya podria conèixer el document secret per repartir-se el pastís dels alts càrrecs. Ho dic perquè ha sortit alguna cosa a la premsa, una fotografia petita amb les signatures, però no ens n'hem pogut assabentar.

Gràcies.

El president

Té la paraula, per respondre la pregunta, l'honorable senyor Joan Carretero, conseller de Governació.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè bé sap, no hi ha cap pacte secret, el que sí que hi ha és un annex a l'Acord de govern, que, per cert, han publicat tots els diaris de Catalunya, i que, per cert, també, el conseller Saura li va dir, a vostè mateix, que si en volia la còpia, vostè i el qui fes falta, doncs, se li passaria. Però, dir que queda clar que no hi ha cap pacte secret. Sí que hi ha un annex –un annex– que distribueix les responsabilitats entre les diferents formacions que formen aquest Govern com és molt lògic i com en el seu moment, ho suposo, també es distribuïen entre Convergència i Unió.

Quant al contingut, dir que quan l'ha llegit tothom, l'ha trobat d'allò més raonable, gens escandalós, gens provocador de tantes preguntes. Però, en tot cas, com vostè sap o ho hauria de saber perquè ho ha pogut llegir, això fa referència al nomenament dels representants de la Generalitat, als òrgans i entitats autònomes per consens, a la taula interpartidària de seguiment i control de la publicitat institucional, les campanyes, l'atorgament de subvencions i els convenis amb els diferents mitjans de comunicació i la revisió dels criteris de selecció del personal interí.

Per tant, tot clar i diàfan i transparent, i, per tant, cap pacte secret i sí un annex de distribució de responsabilitats entre els tres partits.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller. Per repreguntar, té la paraula el senyor Camps.

El Sr. Camps i Rovira

Senyor conseller, perquè no ho fan públic? Envii-me'l! Ja sé que m'ha anunciat el senyor Saura que me l'enviaria, envii-me'l d'una punyetera vegada! Facin-te'l públic, home!

(*Remor de veus.*)

Sap què passa? Miri, miri, miri..., jo, per exemple, per posar-li un exemple, el senyor Maragall, 14 de desembre de 1999, pàgines 18 i 23 del *Diari de Sessions*, va dir que el president de la «Corpo» s'havia de nomenar i que ell el nomenaria amb consens amb tots els grups parlamentaris; que, a més a més, hauria de passar una prova d'idoneïtat, no solament el president de la «Corpo», sinó el seu programa, i que, evidentment, el nomenaria després d'haver renovat el Consell d'Administració i amb consens del Consell d'Administració. A la pràctica nomena, a part dels seus mèrits, a un socialista amb el carnet a la boca com el senyor Majó. Jo vull saber què en diu el pacte, d'això, perquè el senyor Puigercós va dir: «Han traït el pacte!» I jo tinc dret, com tota la ciutadania, a veure què diu aquest pacte o aquest annex, com vulgui dir-ne.

Què diu? El que va prometre el senyor Maragall? El que diu el senyor Puigercós? O el que diu vostè de consens? Perquè de consens, ni parlar-ne, perquè el seu Grup ha dit que no hi està d'acord i que és la primera traïció al pacte.

Home!, jo que sóc advocat potser els puc ajudar a fer d'àrbitre. (*Remors de veus.*) Miri, sap què passa? Sap què passa, de veritat? El GEC..., el GEC no és un govern d'esquerres i catalanista, és un galimaties estable de Catalunya.

(*Forta remors de veus.*)

El president

Té la paraula... Honorable conseller no vol...? (*Pausa.*)

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'existència d'algun altre pacte secret a més del que regula la distribució dels alts càrrecs (tram. 310-00003/07)

Doncs, passem a la següent pregunta que formula... (*Veus de fons.*) Perdó..., que formula el senyor Oriol Pujol, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, sobre l'existència d'algun altre pacte secret a més del que regula la distribució dels alts càrrecs. Té la paraula el senyor Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Bona tarda, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, des de Convergència i Unió els volia preguntar sobre l'existència o no d'algun altre acord secret, document secret o annex secret, o quelcom de semblant entre les forces polítiques que componen el Govern socialista que no s'hagi fet públic i que afecti a criteris o a raonaments amb relació a les característiques que han de tenir les persones a nomenar per als llocs d'alta responsabilitat i de confiança.

Tinc l'esperança de trobar algun desllorigador que pugui donar sentit i enteniment a la manca de coherència a què s'estan sotmetent les forces polítiques que componen el Govern socialista en tot allò que afecta el nomenament de càrrecs de confiança i d'alts càrrecs. Penso que algun acord, document, annex o entesa secreta ens permetria entendre alguns nomenaments.

Els menciono això, perquè jo vaig ser front de les seves crítiques i els recordo les seves declaracions i posicionaments tant durant l'any 96 com durant l'any 2000. L'aleshores portaveu dels socialistes, Joaquim Nadal, avui conseller i portaveu del Govern socialista, per no mencionar, per exemple, doncs, el portaveu també d'Esquerra Republicana, deien literalment, tret de les hemeroteques i dels diaris: «No posem en dubte la seva capacitat» —deia Joaquim Nadal— «però la seva condició de familiar fa que el nomenament no sigui ètic ni estètic. A causa del seu parentiu no hauria d'haver estat nomenat per a cap càrrec.»

Joaquim Nadal mostra la seva sorpresa pel fet que un familiar del president ocupi un lloc de confiança política. «Nosaltres» —diu Joaquim Nadal— «no hauríem pres mai una decisió similar i, d'haver-la pres, el nostre Partit, el PSC, hauria estat objecte d'una crítica frontal per part del nacionalisme.»

O Esquerra Republicana deia: «Aquesta decisió» —el senyor Portabella, portaveu d'Esquerra Republicana en el seu moment— «denota que el líder nacionalista, el president Pujol, s'està construint un anell personal al seu voltant.»

Jo no els critico pels nomenaments, els critico per la seva incoherència, i, de no existir cap acord, annex secret, diguin-li com vulguin, que doni llum sobre els nomenaments, és evident que a vostès, jo, com a mínim, els puc titllar d'incoherents, de dir una cosa i practicar-ne una altra. Ja se sap, i m'ho imagino, vostès em replicaran allò de: «Oriol, tu ja ho entens, governar és una altra cosa...»

El president

Il·lustre senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

Jo els tornaré... Acabo, senyor president. Jo els tornaré a preguntar, i acabo, quan deien la veritat? L'any 2000 o ara?

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable senyor Joan Carretero.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Pot repetir la pregunta? Me la pot repetir, perquè no l'he entesa? Entre altres coses, si em preguntava si hi ha un altre pacte secret? No.

— Pregunta al Consell Executiu sobre les actuacions futures previstes a la carretera comarcal C-15 en el tram Puigdàlber - Vilafranca del Penedès (tram. 310-00004/07)

El president

La següent pregunta la formula el senyor Roberto Edgardo Labandera sobre les actuacions futures previstes a la carretera comarcal C-15 en el tram Puigdàlber - Vilafranca del Penedès.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Aquesta pregunta, senyor conseller, segurament li pot estranyar donada l'alçada o el nivell o l'objectiu de les preguntes que l'han precedida; però, en tot cas, és una pregunta que preocupa a un territori de més de cent cinquanta mil persones, que preocupa perquè els anteriors governs de la Generalitat han estat mandrosos, negligents i han retardat l'execució d'una obra, l'Eix Diagonal, que havia d'unir, senyor conseller, Manresa - Igualada - Vilafranca i Vilanova. A hores d'ara, les obres que s'han fet, cada quatre anys un quilòmetre, aproximadament, i sempre inaugurades abans d'un procés electoral, doncs, han arribat al nucli de Puigdàlber.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Ja ens hem preocupat, senyor conseller, de fer traslladar al Departament que vostè dirigeix la preocupació per la seguretat d'aquest nou tram. Però, sobretot, la meva preocupació, conseller, és saber: el tram que resta fins a Vilafranca, la connexió amb la resta de la xarxa i la millora del traçat fins a Vilanova i la Geltrú, quines dates tenen, quan estaran a punt els projectes i les inversions previstes per a la seva realització.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, el senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor diputat. Miri, li puc assegurar en nom del Govern que les obres que manquen del tram quart i cinquè, que després comentaré, es realitzaran amb menys de la meitat del temps que s'ha trigat a fer els tres primers trams.

És a dir, vostè sap que entre 1994 i gener de 2004 s'ha fet el tram d'Igualada fins a Puigdàlber en tres etapes. Les dues etapes que queden, de Puigdàlber a Vilafranca i la variant de Vilafranca, es faran en menys de cinc anys, que és la meitat dels deu anys que ha trigat el Govern de Convergència i Unió a fer els tres primers trams. Amb el benentès, però, que la situació actual és la següent: pel que fa al quart tram, Puigdàlber - Vilafranca, està en fase de redacció el projecte constructiu, que estarà acabat i aprovat abans de final d'any i en disposició de ser licitat si hi ha el pressupost corresponent de 14 milions i mig d'euros, avui no previst en el Pla econòmic i financer de GISA. Serà voluntat del Govern incloure'l, com no ho va fer el Govern anterior, perquè es pugui fer.

I, pel que fa a la variant de Vilafranca, hi ha converses entre l'Ajuntament de Vilafranca, el Ministeri de Foment i el Govern de la Generalitat per definir el traçat que es triarà de les diferents opcions que estan en estudi; està en fase de redacció l'estudi informatiu i l'estudi d'impacte ambiental, i, abans de final d'any, conclosos aquests dos estudis, s'iniciaria la redacció del projecte executiu.

Tingui, però, la seguretat que en comptes d'anar fent de mica en mica, aquest Govern voldrà omplir la pica molt de pressa.

Gràcies, senyor diputat.

El vicepresident primer

Gràcies senyor conseller. El senyor diputat vol replicar? *(Pausa.)* No.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el calendari per al finiment de les obres de rehabilitació i millora de l'edifici de l'IES Eugeni d'Ors, situat al municipi de Vilafranca del Penedès (Alt Penedès) (tram. 310-00005/07)

Passem a la següent pregunta al Consell Executiu amb relació a les obres de rehabilitació i millora de l'edifici de l'IES Eugeni d'Ors de Vilafranca del Penedès, que la formula el diputat senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyor conseller Bargalló, segurament vostè també s'estranyarà d'aquesta pregunta, perquè normalment les preguntes al Ple són preguntes d'un abast diferent, però jo penso que és absolutament emblemàtica aquesta situació de l'Institut d'Eugeni d'Ors de Vilafranca del Penedès del que ha estat la política del Departament d'Ensenyament dels darrers governs de Convergència i Unió.

Abans de l'any 2000 ja feia temps, senyor conseller, de la demanda i la preocupació de la comunitat educativa de l'Ajuntament de Vilafranca amb relació a la situació de les obres de l'estat de l'edifici de l'Institut Eugeni d'Ors, amb una superpoblació clara en un edifici clarament deficitari.

No és fins al novembre del 2001 que surt a concurs públic la primera fase d'aquesta obra, que ara pràcticament va en la quarta fase, i a la qual li van seguir pràcticament la fase segona, una fase tercera, una inversió propera als cinc milions d'euros –vuit cents milions de pessetes–, que, evidentment, fins i tot, van arribar a fer reflexionar sobre la necessitat de construcció d'un nou edifici o continuar amb aquestes obres de rehabilitació.

Quatre anys després ens trobem, senyor conseller, que, a causa del gran sentit del deure educatiu de la comunitat educativa, a la capacitat dels pares i mares i alumnes de resistir i treballar en unes condicions que no són les més idònies per exercir l'ensenyament, perquè han funcionat durant més de tres cursos amb obres, amb tot el que significa això, aquestes obres tenen, senyor conseller, encara una fase que no s'ha completat. Per exemple, falten coses tan elementals com que es va oblidar, el Departament, del projecte del canvi de la fusteria metàl·lica, i faria riure o provocaria el riure aquí, en el nostre hemicicle, que uns serveis tècnics o un departament no fos més amatent, no només en la categoria de les inversions, no només en la qualitat dels projectes, sinó en això que s'ha de fer que és el control exhaustiu de les obres per garantir la qualitat de l'ensenyament.

La meua pregunta, senyor conseller, perquè aquesta obra, malgrat algun rumor que sento, *soto voce...*

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El vicepresident primer

Senyor Labandera, ha exhaurit el temps...

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí. La meua pregunta és, molt senzillament –i acabo, senyor president–, quin és el període o el termini previst per a l'acabament d'aquestes obres i quant es pensa invertir per a la seva finalització.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament, senyor Josep Bargalló.

El conseller d'Ensenyament (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, entre les moltes reunions que jo he tingut amb ajuntaments, una de les primeres va ser amb l'Ajuntament de Vilafranca, precisament amb el que en aquells moments era ja exalcalde i el que aquells moments encara no era l'alcalde, però en tot cas amb l'equip de govern de l'Ajuntament de Vilafranca, i allí vam quedar ja d'acord amb una sèrie de terminis. Les actuals obres, que són de la segona fase, que són obres d'adequació, d'urbanització, pista exterior i d'aquest nivell, es preveu que finalitzin aquest mes de febrer.

Amb això, diguem que acabarien les obres de l'actual projecte en execució i el Departament hauria complert el seu compromís, però l'equip directiu del centre havia demanat una ampliació d'obres que l'anterior equip directiu del Departament havia concedit que així fos, i en aquest moment s'està redactant un projecte complementari per a aquestes obres, que en tot cas evidentment no han començat perquè el projecte encara no està acabat i perquè el mateix equip directiu va ampliant les peticions, i que en tot cas jo sí que li puc assegurar que quan el mes de febrer acabin les obres de la segona fase, el projecte actual estarà finalitzat, i que, aquesta tercera fase, la començarem quan tinguem el projecte redactat, però que en cap moment les obres de la tercera fase significaran una afectació en l'escolarització de l'alumnat, i, per tant, en cap moment significarà no poder fer les classes amb regularitat o de manera habitual.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Sí que jo crec que en algun moment o altre hi haurà alguna interferència, tipus soroll o tipus no poder utilitzar una de les portes d'entrada, perquè hauran d'entrar-hi els vehicles de les obres, però en tot cas li insisteixo que això és produït per la voluntat de la direcció del centre de millora del projecte, per la voluntat del Departament d'acceptar aquestes peticions i l'acord comú de direcció del centre, Ajuntament de Vilafranca i Departament d'Ensenyament a dur-les d'aquesta manera.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la cobertura de seguretat del Fòrum Universal de les Cultures de Barcelona 2004 per la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 310-00006/07)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre senyor David Pérez, sobre els propòsits de capteniment pel que fa a la cobertura de seguretat del Fòrum Universal de les Cultures de Barcelona 2004 per la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

Té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, parlem del Fòrum Universal Cultures 2004, un dels esdeveniments més importants que es produiran a Catalunya en els properes mesos, i la pregunta és òbvia: quins són els propòsits de capteniment que té la seva Conselleria pel que fa a la seguretat, especialment per a la cobertura de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Il·lustre senyor diputat, senyor Pérez, certament Barcelona, i amb ella Catalunya sencera, està a punt de viure un esdeveniment molt important anomenat Fòrum de les Cultures en aquest any 2004, un esdeveniment que a més té la singularitat que, així com d'altres han tingut una durada molt curta, aquest té una durada de cent cinquanta dies gairebé, i que pretén enviar al món un missatge que la multiculturalitat és enriquidora, que la convivència pacífica i democràtica és possible, que Barcelona aixeca la bandera, l'ha aixecada sempre i ha estat la ciutat capdavantera pel que fa a les polítiques de cultura de la pau.

És per això que és tan important que el conjunt d'esdeveniments que es produiran en aquesta Barcelona reformada i irreconeixible, doncs, tinguin la garantia que es produiran amb tota normalitat, amb tota seguretat, amb l'exercici de les llibertats individuals i col·lectives que pertoca tant d'aquells que hi participen com d'aquells que hi discrepin i vulguin mostrar la seva discrepància.

No tenim cap mena de dubte que el conjunt de forces que els pertoca, i que avui són competents en l'àmbit de la Barcelona administrativa, del terme municipal de Barcelona, que és el Cos Nacional de Policia i també la Guàrdia Urbana, doncs, ho faran extraordinàriament bé i hi destinaran, sobretot, els recursos humans i tècnics que a un esdeveniment d'aquestes característiques pertoca.

En tot cas, la Conselleria d'Interior del Govern de la Generalitat de Catalunya, atesa la importància del fet, i tot i no tenir competències encara en matèria de seguretat a la ciutat de Barcelona, ha fet l'ofertament de fer col·laboració i, per tant, d'aportar efectius per tal que col·laborin, ajudin, no només en el tema del Fòrum sinó en el conjunt de la ciutat, en tasques de seguretat ciutadana amb el Cos Nacional de Policia i amb la Guàrdia Urbana.

I també vull recordar que, encara que sigui tangencialment, doncs, en el municipi de Sant Adrià del Besòs, en què tangencialment alguns dels esdeveniments del Fòrum succeeixen, doncs allà sí que és present la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra.

Aquesta és una cosa que repercutirà en un esforç de redistribuir efectius i que ho farem, ho farem amb molt de gust, per tal de venir a donar suport, hi insisteixo, perquè no és la nostra responsabilitat, però no volem pas deixar d'esmerçar esforços en un esdeveniment d'aquestes característiques, i confiem, certament, que la policia que depèn de l'Estat hi tingui també tots els seus efectius i puguem gaudir d'un magne esdeveniment.

Gràcies, senyor president i senyor diputat.

El president

Té la paraula el senyor diputat... *(Pausa.)* Passem a la següent pregunta.

Pregunta al Consell Executiu sobre el seu capteniment pel que fa a l'acord de la Comissió d'Ordenació Acadèmica del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport de dividir en dues titulacions, sota el nom de català i valencià, l'ensenyament del català a totes les escoles oficials d'idiomes (tram.310-00008/07)

Atès que la 12 ha estat posposada, passariem a la 13, que és una pregunta sobre el capteniment pel que fa a l'acord de la Comissió d'Ordenació Acadèmica del Ministeri d'Educació, Cultura i Esport de dividir en dues titulacions, sota el nom de català i valencià, l'ensenyament del català a totes les escoles oficials d'idiomes. La formula la senyora Assumpta Baig, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Coneixem que la Comissió d'Ordenació Acadèmica del Ministerio de Educación, Cultura y Deportes del Govern espanyol va prendre un acord segons el qual l'actual ensenyament de la nostra llengua serà dividit per decret en dues titulacions diferents sota el nom de català i valencià a totes les escoles oficials d'idiomes.

Coincidim amb una declaració que va fer pública l'Institut d'Estudis Catalans en què es constata que en virtut d'aquesta proposta la nostra llengua, compartida amb ciutadans de diversos estats europeus, pateix un atemptat més contra la seva unitat i integritat. Sembla, a més, que aquest acord es pren en contra de la Real Academia Española, de la comunitat científica interna-

cional i també de la doctrina que emana del Tribunal Constitucional amb una sentència publicada l'any 1997.

És davant d'aquests fets que a nosaltres ens semblen prou greus que preguntem al Govern quin és el capteniment respecte a aquest tema i quina serà la posició en l'aplicació a Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller d'Ensenyament.

El conseller d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, en primer lloc, li he de dir que no hi ha cap decret publicat pel Govern de l'Estat en aquest tema. Per tant, diguem-ne, el coneixement que en tenim forma part de la literatura, de moment. I esperem que es quedi en l'àmbit de la literatura de ficció.

En tot cas, més enllà d'això, sí que li dic que és criteri d'aquest Govern no prendre postures de caràcter científic, perquè, per a les decisions de caràcter científic, hi ha les autoritats correctes que estan en aquests àmbits.

En aquest sentit, aquest Govern creu que el català és una llengua que té diverses variants entre les quals hi ha la variant denominada valencià, segons el criteri de l'Institut d'Estudis Catalans, l'autoritat lingüística dotada per aquest Parlament en el nostre país i del qual nosaltres no podem de cap manera estar en contra; però, a més a més, que altres autoritats lingüístiques, com la Reial Acadèmia Espanyola de la Llengua opinen el mateix.

Per tant, aquest Govern no prendrà cap criteri d'actuació que vagi contra els criteris científics de la comunitat científica. En tot cas, aquest Govern sí que lamenta profundament que hi hagi altres governs que pretenquin emetre normatives que ens afecten a nosaltres presdes de perspectives polítiques i atemptant contra els criteris científics.

Dit això, aquest Govern, en cap cas, mai –mai–, oferirà a les escoles oficials d'idiomes del nostre país assignatures denominades diferents per a variants d'una mateixa llengua, sigui en el cas del català, sigui en el cas del castellà, per tant, no oferirà mai variants d'argentí o de xilè o de peruà, mai, sigui també en el cas de l'anglès, que mai oferirà variants sigui d'anglès, sigui d'americà, sigui d'australià.

Aquest és un criteri científic que el nostre Govern tirarà endavant, però en tot cas insisteixo que estem de moment alleugerits perquè la proposta del Govern de l'Estat es manté en l'àmbit de la ficció. Quan surti el decret, en tot cas, li puc assegurar que el complirem científicament.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, honorable conseller. La il·lustre diputada vol repreguntar? *(Pausa.)*

— **Pregunta al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa als cursos de formació ocupacional per a l'any 2004 (tram. 310-00010/07)**

Doncs, formularíem la darrera pregunta d'aquesta sessió, i la formula la il·lustre senyora Núria Segú, sobre els propòsits de capteniment pel que fa als cursos de formació ocupacional per a l'any 2004.

Té la paraula la senyora Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. *(Pausa.)* El motiu de la nostra pregunta es relaciona amb l'anunci que va fer l'honorable conseller de Treball, Indústria i Energia en la seva compareixença en la Comissió de Política Social sobre la voluntat del nou Govern de plantejar les accions, no solament dels cursos de formació ocupacional, sinó les accions de polítiques actives de manera..., allà va anunciar un contracte programa per tal que fossin de caràcter plurianual per tal d'atendre les necessitats del territori, per tant, planificades també amb base territorial, per tal de donar resposta a les necessitats de cada territori, conjuntament amb els agents locals, amb els agents socials i econòmics del territori, i també adreçades a minvar o a pal·liar la precarietat laboral que en aquest sector el mateix Govern anterior estava generant, bàsicament perquè eren cursos i programes que no tenien una periodicitat plurianual, no hi havia una garantia de continuïtat i això generava fins i tot precarietat induïda pel mateix Govern en aquest sector.

Tot i així, sabem d'aquesta voluntat, sabem que això no pot ser immediatament; som coneixedors de la possibilitat d'implantar alguna mesura de caràcter transitori pel que fa referència a aquest any, i voldríem saber sobre el calendari i sobre el contingut amb més profunditat de quina acció pensa prendre el Govern en aquest sentit per a aquest any.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller senyor Rañé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyors diputats, el Departament està en aquests moments elaborant, avançant-se en l'elaboració de les ordres que han de regular les accions de caràcter ocupacional –formació ocupacional, formació contínua, escoles taller, cases d'ofici, etcètera–, per a l'any 2004.

I dic que ens estem avançant perquè tenim un primer greu problema, que és el següent. Històricament el Ministerio de Trabajo el mes de novembre realitzava la conferència sectorial on s'assignaven els recursos i s'establien les instruccions d'aquelles polítiques que havien de ser gestionades per la comunitat autònoma, per les diferents comunitats autònomes.

A hores d'ara, mes de febrer, el Ministeri de Treball no ha fet encara aquesta conferència sectorial. I des d'aquesta

perspectiva és impossible poder treure unes ordres, perquè, per aplicació de la Sentència que va rebre la Generalitat fruit de com estava gestionant els recursos anteriorment de formació ocupacional, estem obligats a establir primer la dotació pressupostària, les quantitats, les formes i els recursos. Com no tenim els recursos assignats des de Madrid, no podem continuar. Ens estem avançant a l'espera que Madrid faci els deures i decideixi d'una vegada per totes obrir el camí per poder realitzar tota la programació ocupacional.

No obstant, ho estem fent tenint present tres elements. El primer, l'existència d'una llei d'*empleo*, una nova llei d'*empleo*, llei d'ocupació que va ser aprovada fa poc temps i que obliga a adreçar-se a uns determinats col·lectius en les polítiques ocupacionals; l'existència de la Llei de subvencions, que obliga a seguir uns determinats tràmits i mecanismes de com assignar aquests elements, i també el respecte a la Sentència del Tribunal de Justícia de Catalunya que va constatar que fins ara les coses es feien sense criteris, sense objectivitats i sense concurrència pública. Hi estem obligats des d'aquesta direcció i perspectiva.

Evidentment, calculem que això no pot demorar-se d'una manera excessiva i que en un termini breu podrem publicar les normes que funcionin durant el 2004, que seran d'alguna manera no fonamentalment diferents, sinó adaptant-se aquests canvis, de les que han vingut fins ara. I aprofitarem el 2004 per discutir i acordar amb els agents socials, amb les entitats municipals, la nova forma de relació que ha d'establir-se des del Departament de Treball i els agents implicats en les polítiques ocupacionals per als anys 2005, 2006 i 2007.

El president

Gràcies, honorable conseller. La senyora diputada vol repreguntar? *(Pausa.)*

— **Necrologia per l'expresident M. H. Sr. Joan Reventós i Carner (tram. 401-00001/07)**

Doncs, acabat el torn de preguntes, entrariem en el següent punt de l'ordre del dia. És dedicat a la memòria necrològica del molt honorable senyor Joan Reventós i Carner, que fou president d'aquest Parlament a la cinquena legislatura.

Aquesta presidència vol saludar la seva família, i els prego que acceptin el més sincer sentiment d'amistat i condolença que els manifesta la cambra que tinc l'honor de presidir.

Així mateix, també volem saludar el molt honorable senyor Jordi Pujol, els molt honorables senyors Heribert Barrera, Joaquim Xicoy i Joan Rigol, així com a totes les autoritats, amigues i amics que ens acompanyen en aquest acte en memòria del molt honorable Joan Reventós i Carner. Té la paraula el molt honorable senyor Pasqual Maragall.

El president de la Generalitat

Molt honorable senyor president... Molt honorables senyors Pujol, Barrera, Xicoy, Rigol, família Reventós, il·lustres senyores i senyors diputats, els parlo avui, des d'aquesta tribuna, per homenatjar, per honorar el record de la figura pública de Joan Reventós i Carner, encara amb el dolor ben viu d'haver perdut –ben viu, ben proper, ben recent–, d'haver perdut una persona amiga, un company, un mestre.

Raimon Obiols va explicar en el seu enterrament com la seva èbria de casar sentiments diferents, de casar sentiments a voltes oposats, havia acabat essent no un defecte sinó un atot, un caràcter, un èxit en definitiva d'aquesta persona tan singular. I és justament aquesta dificultat de separar la qualitat personal de Joan Reventós de la seva trajectòria política i cívica el que fa més emotiva, més difícil, però també més entranyable, la seva evocació. Amb en Joan Reventós hem perdut massa aviat un d'aquells homes que ens van obrir camins en temps complicats, que van assumir el deure de ser l'anella entre generacions, n'hi han pocs de la seva generació, pocs que no haguessin desaparegut per a la vida pública, que van salvar la dignitat col·lectiva i que finalment, en sortir del túnel, van esdevenir els nostres fundadors, els nostres pares, els que ens van dur, o germans grans, segons com ens ho mirem.

Joan Reventós pertanyia a aquell corrent, a aquella tradició dels homes i dones que, quan tot semblava perdut i quan recuperar les llibertats democràtiques i la dignitat nacional semblava una quimera, van tenir tanmateix el coratge moral de fer el que s'havia de fer, de fer el que calia, empassant-se la por, obviant la comoditat de mirar cap a una altra banda, vencent el pessimisme, amb una voluntat moguda per un idealisme noble que ningú li pot discutir, que ningú li ha discutit quasi, diria. Ni el plany per la derrota ni els retrets pels errors passats ni la misèria moral de la postguerra, res, ni la repressió sistemàtica del franquisme, res no va impedir a aquestes persones, a Joan Reventós al davant, de complir amb el que consideraven el seu deure. Són, en Reventós, els Pujol, els Benet, els Cañellas, els Cirici, els Gutiérrez Díaz, les Capmany i tants i tants que de Catalunya estant van optar pel compromís nacional, per la fidelitat al país, per preservar i també renovar l'herència rebuda, per creure que, malgrat tot, Catalunya tenia un futur. I a fe que tenien raó.

Aquest compromís va adquirir amb en Joan Reventós un caràcter molt especial. Va ser un compromís vital vinculat a la consciència d'haver de prosseguir una trajectòria familiar de servei al país, protagonitzada pel seu avi, Jaume Carner, i pel seu pare, Manuel Reventós. Jaume Carner que jo ara haig de recordar, de vegades, que va ser el gran aliat d'Azaña en la discussió de l'Estatut de Catalunya que representava Esquerra Republicana al Govern espanyol. Ara s'ha de recordar, no?, perquè la història..., perquè el present de vegades s'oblida de tot. Aquest compromís, ho repeteixo, va adquirir en ell un caràcter molt particular; va ser un compromís vital vinculat a la consciència d'haver de prosseguir aquesta trajectòria familiar. I encara em deixo altres familiars més llunyans, com Josep Sunyol i Garriga i altres.

En Joan Reventós, però, va saber honorar i va saber engrandir aquest patrimoni que havia rebut, que havia heretat. Va anar més enllà en superar el determinisme de classe i en fer l'opció personal pel socialisme democràtic. Com ens recordava en Raimon Obiols el dia del seu comiat, en Joan va ser un home que, nascut per ser dels de dalt, va prendre l'opció pels de baix. Des d'una plena consciència de la responsabilitat que suposava haver nascut en una família patricia, Joan Reventós va saber ser fidel a Catalunya i a l'opció política socialista que va prendre de jove en un acte de llibertat personal contrarcorrent. Aquell compromís primigeni de Joan Reventós es va projectar al llarg de la seva vida en acció política, cívica i intel·lectual ininterrompuda. Acció intel·lectual amb la seva contribució pionera al coneixement del món del cooperativisme, sobre el qual va fer, si no recordo malament, la seva tesi doctoral; i sobretot amb la seva dedicació com a escriptor a conrear la memòria, i amb el pudor del seu altre nom, el seu nom com a poeta. Acció cívica amb la seva participació constant en la resistència cultural durant el franquisme, des del grup Torras i Bages, a la seva dedicació editorial, en el camp editorial –en Ariel, com recordareu alguns molt bé. I sobretot l'acció política tenaç, incansable per Catalunya, per la democràcia i pel socialisme. Una acció política que amb diverses etapes va anar assolint els objectius que es proposava, començant per la unitat antifranquista, forjada pacientment durant anys, sargint ferides, ampliant espais de diàleg i de trobada, primer amb la Taula Rodona, més tard amb la Coordinadora de Forces, fins arribar a l'Assemblea de Catalunya. La cultura unitària d'aleshores ha deixat un pòsit que és el que confereix a la política catalana d'avui un aire diferent, amb una llavor per a l'ara i per al demà.

Seguint amb la unitat socialista, Joan Reventós, des del seu compromís polític inicial en el MSC, en el Moviment Socialista de Catalunya –«els músics», com en deïem en una clandestinitat que no era clandestina perquè tothom ho sabia tot pràcticament–, des d'aquest seu primer compromís ha estat el pacient arquitecte de la creació de l'espai del socialisme democràtic a Catalunya, cercant i trobant l'entesa amb la gent del FOC, com el recentment traspassat Joan Ignasi Urenda, de la Federació Catalana del PSOE amb Josep Maria Triguier al capdavant, del Reagrupament Socialista i Democràtic, amb els continuadors de l'enyorat Josep Pallach, i de tants i tants homes i dones que es van reconèixer en el lema «federació, democràcia, socialisme», que encapçalava l'òrgan del Moviment Socialista.

Entre tots vam acabar trencant la maledicció històrica que havia impedit als anys vint i trenta del segle passat la cristallització al nostre país d'una de les forces polítiques que arreu d'Europa –ni tan sols durant la República això va passar amb força suficient–, que arreu d'Europa han constituït un pilar de la normalitat política democràtica.

La unitat socialista que més enllà de l'interès de partit ha tingut, crec poder dir, un efecte positiu per al país en convertir-se en una de les garanties de la unitat civil de Catalunya, i el restabliment de la Generalitat, amb una actuació de Joan Reventós neta i eficaç, sense cercar ni voler protagonismes, servint la causa, més clara en ell

que en ningú, del retorn del president Josep Tarradellas, i el servei a la causa de la democràcia a Espanya amb els Pactes de la Moncloa, en el procés constituent, en les negociacions per entrar a Europa, en les gestions per aconseguir la col·laboració antiterrorista de França quan va ser-ne ambaixador, en tots aquests episodis trobem petjades de Joan Reventós actuant sempre –sempre– amb discreció, sense soroll, sense vanitat, sense afany personalista, ben al contrari, amb l'esperit de servei de sempre i amb un sentit institucional exemplar.

És el Joan Reventós que exerceix amb plenitud la seva vocació política després d'anys i anys de política clandestina. És el diputat de les primeres Corts democràtiques i constituents. És el conseller polític de la Generalitat provisional presidida per Josep Tarradellas –ell sí que havia d'haver estat conseller en cap, segurament, Joan Reventós. És el candidat a les primeres eleccions del Parlament de Catalunya recuperat i diputat en diverses legislatures. És l'ambaixador d'Espanya a París, com he dit, en uns moments molt delicats de les negociacions amb la Comunitat Econòmica Europea. És el senador que presidirà la Comissió General de les Autonomies, primer i tímid embrió del que haurà de ser en el futur la reforma del Senat. I finalment, és el digníssim president d'aquesta cambra en la cinquena legislatura, amb què culminarà la seva trajectòria política i institucional.

De dalt a baix, del principi al final, trobem en Joan Reventós una actuació política sòlida, positiva, constructora de diàlegs i consensos. Jo he vist com patia Joan Reventós en les situacions difícils i com treballava incansable fins a propiciar l'acord, la sortida enraonada, la civil encaixada entre posicions divergents, i l'he vist, aleshores, amb l'acord assolit com es transformava, alleujat i satisfet, amb una pau interior guanyada a pols.

La personalitat de Joan, de Joan Reventós, no s'acaba ni de lluny en la seva faceta política. Va ser un home capaç d'apassionar-se per moltes altres coses. Va ser un tenaç reconstructor del sindicalisme agrari, de Pep Jai i altres, fidel a les arrels pageses que equilibraven la seva condició de senyor de Barcelona. Va ser un apassionat amant del fet casteller, de què en feia una metàfora, de la vida social i política, en veure l'abraçada col·lectiva de la pinya, com una forja de ciutadania integradora.

I per sobre de tot, va ser amic dels seus amics, company dels seus companys, adversari noble dels seus adversaris. Amb el seu exemple, mestre de tots d'alguna manera; un mestre amb una lliçó essencial a preservar: la del perdedor que acaba guanyant. Amb aquesta paradoxa Raimon Obiols ha explicat millor que ningú, que ningú altre, la trajectòria de Joan Reventós, que, malgrat no assolir el repte polític de ser el primer president de la Generalitat estatutària, va veure aconseguits els grans ideals que el van moure de ben jove en el compromís cívic i polític. Joan Reventós va entendre la política com a servei, no com una plataforma. D'aquí la importància que donava a l'imperatiu moral. D'aquí també la seva disponibilitat personal a assumir responsabilitats que calguessin en cada moment i la seva concepció de la política com una carrera de relleus, que sempre va predicar i, sobretot, practicar, amb una rara elegància.

Joan Reventós ha honorat Catalunya. Ha honorat Catalunya amb la seva vida al servei del país, amb el seu

compromís, amb el seu patriotisme compartit, amb la seva eficàcia política, amb el seu sentit del deure, amb la seva fe en el diàleg i la tolerància. És just, doncs, senyores i senyors diputats, crec, que li retem l'homenatge merescut. Nosaltres, tots, avui, aquí, m'agradaria poder dir: ens comprometem a defensar les idees que ens mouen, cadascú les seves, a no sospitar interessos inconfessables darrere de cada idea diferent, a casar justícia i pàtria, terra i diàleg, present i ideal, rivalitat i respecte, tot això. Perquè altrament avui Joan Reventós no faria aquell somriure que li desapareixia les celles amunt i descobria uns ulls clars com la seva ànima quan això passava.

Honor i glòria, doncs, a Joan Reventós i Carner. La Generalitat de Catalunya crearà, si així ho decideixen Govern i Parlament, una distinció de màxima vàlua, no estrictament cultural, per honorar aquells personatges vius o difunts que reuneixen en la seva trajectòria allò que la nostra generació consideri finalment en la definició de cisiu, en la definició de la ciutadania catalana.

Honor i glòria a Joan Reventós i Carner.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Els convido a guardar un minut de silenci en memòria del molt honorable Joan Reventós i Carner.

(La cambra, dempeus, servei un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident segon

Correspon ara substanciar el dotzè punt de l'ordre del dia.

Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la situació de les llistes d'espera de sanitat (tram. 300-00071/07)

Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la situació de les llistes d'espera de sanitat, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Té la paraula per a la seva formulació la il·lustre diputada senyora Carme Valls, per un temps de deu minuts.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc voldria agrair la presència de l'honorable consellera de Sanitat i que en cinquanta-tres dies només hagi acceptat venir al Parlament a donar compte d'un aspecte tan concret de la seva Conselleria, i que altres governs anteriors van tardar anys a poder-nos explicar de forma concreta i clara. Vostè ja sap que la preocupació per les llistes d'espera, i en concret per les quirúrgiques, són un element d'insatisfacció, i a vegades, fins i tot, de morbiditat i de mortalitat per part de la població en general, però també dels pro-

fessionals de la sanitat, sobretot perquè les patologies més prevalents, com són les cataractes, són altament invalidants per a la vida quotidiana, i també ho són totes les artrosis de maluc i de genoll que necessiten les pròtesis com a tractament i que empitjoren molt la qualitat de vida de la població que les pateix.

La preocupació també hi havia sigut per part dels grups parlamentaris d'aquesta cambra, i en concret vostè ja sap que a instàncies d'aquest Parlament es va constituir el 27 de juliol de l'any 2000 la Comissió d'anàlisi de les Llistes d'Espera per a la sanitat pública, que havia de fer un seguiment de les catorze patologies quirúrgiques més prevalents en el nostre territori: les cataractes, les varices, les hèrnies, les colecistectomies, les septoplasties, les artroscòpies, les vasectomies, les prostatectomies, el canal carpià, l'amigdalectomia, histerec-tomia, les pròtesis de maluc i les pròtesis de genoll.

Precisament el president Pujol ja va dir, al començament de l'any 2002, que amb el nou finançament cap malalt s'hauria d'esperar més de sis mesos per ser operat, però això, realment, a vegades no ha pogut ser així. Sabem que això existeix de forma molt diferent en llocs del territori, i precisament el dia 12 de febrer de l'any 2003, pràcticament fa un any, la il·lustre diputada Carme Figueras va fer una interpellació en què reclamava al Govern quines eren les dades reals de les llistes d'espera per a aquestes patologies. I en aquell moment, i amb dades que he pogut recollir del *Diari de Sessions* d'aquell dia, el conseller Pomés va contestar que en aquell moment hi havia una disminució del nombre de pacients en llista d'espera. Deia que l'any 2001 n'hi havien 35.379 i que l'any 2002 n'hi havien 30.439, i que això havia suposat una disminució d'uns quatre mil nou-cents pacients aquest últim any. I també deia el conseller Pomés que la disminució del temps mitjà de resolució global havia passat de 3,2 mesos a 2,62 mesos, i que el temps de resolució, per exemple, de les pròtesis de genoll, que l'any 2000 estava en vint-i-un mesos, havia passat l'any 2002 a quinze mesos, i la pròtesi de maluc, de sis mesos, havia passat a quatre.

Això que està recollit en el *Diari de Sessions* del 12 de febrer de l'any 2003, sabem que no s'ajusta del tot a la realitat, i li volíem demanar que en aquest moment ens digués, vostè que ha arribat fa tan poc a la Conselleria, però en aquests últims cinquanta-tres dies quina és la seva visió actual, com s'ha trobat vostè la situació de les llistes d'espera quirúrgiques en aquest moment, en arribar. Sabem també que entremig hi ha hagut un real decret, el 605/2003, que es demanava també que no hi hagués cap demora tècnica i que, per tant, es comptabilitzés tota la llista d'espera.

Aleshores, en aquest moment, quina és la situació actual? És la situació en què pensàvem? És la situació que sabíem? Existeix la mateixa espera en tots els territoris de Catalunya? És una situació equitativa? Ha pensat alguna mesura per poder disminuir aquest temps d'espera i per incrementar l'equitat entre tots els territoris de Catalunya? Això és el primer que li volia preguntar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora diputada. Té la paraula, per formular la resposta a la interpellació, l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Sanitat i Seguretat Social.

La consellera de Sanitat i Seguretat Social (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada, per brindar-me aquesta oportunitat per aprofundir en un tema que va implícit a tots els sistemes nacionals de salut d'accés universal. Jo, en la meua compareixença en aquest Parlament el dia 30 de gener del 2004, vaig explicar que estàvem canviant, no només per mandat del Ministeri de Sanitat, sinó per voluntat pròpia, la transparència, donar transparència a la realitat del que són les llistes d'espera a Catalunya, i no només per als procediments quirúrgics, sinó que em permetran a la segona part de la meua intervenció anunciar ja algunes dades amb relació a llistes d'espera per a proves diagnòstiques i també per a visites als especialistes.

Fa pocs dies, en una roda de premsa —dintre de poc la Comissió caldrà que es reuneixi per debatre aquesta realitat, però també per saber quines són les propostes des del Govern per intentar reduir aquestes llistes d'espera—, ja explicava la realitat, la realitat de les llistes d'espera per als catorze procediments quirúrgics, per a les catorze intervencions que vostè abans comentava. En aquest moment, a Catalunya hi han 58.103 persones en llista d'espera, a finals de desembre del 2003, i el temps mitjà de resolució és de gairebé cinc mesos, 4,89.

Si haguéssim seguit els criteris de l'anterior Govern, aquesta realitat, doncs, era diferent, o s'explicava diferent, perquè era la mateixa, però en tot cas s'acceptava que hi hagués un temps, fins que es posava una persona en llista d'espera, de tres mesos, i, per tant, si hagués continuat el criteri de l'anterior Govern tindríem o hauríem explicat que teníem trenta mil persones en llista d'espera i un temps mitjà de resolució de 2,52 mesos.

Per tant, pràcticament hem doblat aquesta realitat, que li he de dir que es coneixia perfectament. I, per tant, jo que havia seguit, doncs, les demandes de diputats d'aquesta cambra demanant la realitat, els he de dir que des de l'any 2000 consta la realitat de les llistes d'espera en els documents interns del Departament de Sanitat. És a dir, se'n publicitaven unes, però es coneixia la realitat. Per tant, no era, de cap manera, un problema administratiu, sinó una decisió política, de pensar que aquests tres mesos no s'havien de comptar com a llista d'espera. Per tant, coneixem perfectament l'estat de la qüestió en aquests últims anys, especialment des que es va crear la Comissió del Parlament amb relació a les llistes d'espera.

També coneixem amb exactitud les grans diferències territorials i alguns elements importants que vull compartir i haurem de compartir en aquest Parlament i a la Comissió de Llistes d'Espera. Les patologies amb més temps de resolució són aquelles patologies que tenen a veure amb l'envelliment de la població. I aquest és un debat no fet per l'anterior Govern suficientment, i l'hem de fer: quin és l'impacte a tot el sistema sanitari, i evi-

dement sociosanitari, i especialment les llistes d'espera, perquè tenim més de vint mil persones que estan esperant una intervenció de cataractes, o gairebé deu mil persones que estan esperant una intervenció de pròtesi de genoll, i el temps mitjà per a les pròtesis de genoll supera l'any.

I, si mirem per territoris, hi han grans diferències territorials. Si una persona viu a Costa de Ponent i està esperant una pròtesi de genoll, ha d'esperar més de dos anys; i si viu també a Barcelona ciutat, més de dos anys; i a alguns altres territoris de Catalunya, sis, set, vuit mesos. Aquesta és una realitat, una realitat que no podem amagar.

Jo, a la interpellació prèvia del Grup Popular al Govern, parlant de desgovern, de falta de transparència, que havíem promès transparència..., jo vull, en aquesta interpellació, parlar de govern, d'acció de govern. Jo, personalment, aquests dies, aquests cinquanta-dos o cinquanta-tres dies, des que estic nomenada, he visitat vuit hospitals de Catalunya, molts CAP, i he tingut temps de buscar en els papers..., que hi són, i aquest és un departament en què, és veritat, els anteriors consellers no han amagat informació. Una altra cosa és que la publicitessin, però no és veritat..., aquest és un departament que tècnicament funciona bé, i això és d'agrair, eh? Perquè també cal dir-ho, i cal reconèixer la realitat de cada un dels departaments, que vostès saben que no ha estat així en tots ells.

També hi ha un seguiment de les llistes d'espera de cirurgia cardíaca, aquella cirurgia cardíaca de pacients greus, però no urgent; «no urgent», vull dir «urgent del dia». La cirurgia cardíaca és una espera urgent sempre, però, en tot cas, no emergent. Aquesta, podríem dir que està relativament controlada, i que hi han en aquest moment 280 persones esperant, però el temps mitjà d'espera és de menys d'un mes. I, per tant, també cal dir que va servir clarament debats parlamentaris, i per això jo vindré tantes vegades com calgui, perquè també el control i l'impuls des del Parlament serveixen per millorar el Govern. I, per tant, aquest serà un tema de què parlarem en moltes ocasions.

Per què hem decidit ser transparents amb la publicitat de la realitat de les llistes d'espera? Perquè així ho vam decidir políticament, i també perquè és veritat que el Govern de l'Estat ens ho demana. El Govern de l'Estat va decidir, després de la Llei de cohesió, a través d'un decret, d'un recent decret, dir que era l'Estat que també havia de tenir les llistes d'espera en temps real de cada una de les comunitats autònomes, en aquest moment que l'Estat no gestiona el sistema sanitari, que està tot traspassat a les comunitats autònomes. Jo li vaig fer saber a la ministra de Sanitat que nosaltres –només faltaria– passaríem puntualment les nostres llistes d'espera a l'Estat, perquè havia d'haver-hi una complicitat clara. Aquest és un tema importantíssim. Si tots estem d'acord que cal millorar l'accessibilitat al sistema, cal repensar el finançament del sistema, i jo tinc exactament els mateixos problemes que té la comunitat de Madrid, o que té la comunitat valenciana, o que té la comunitat andalusa.

Per tant, la situació de les llistes d'espera a Catalunya –no se li escapa a ningú– és com és, i no cal tergiversar realitats. Les solucions són complexes, és veritat;

però cal posar-hi, a curt i a mitjà termini, solucions. Els pacients, els ciutadans, saben perfectament, perquè s'estimen el sistema públic –i ho diuen així totes les enquestes–, que poden esperar un temps raonable d'espera; però quan aquest temps supera el que ells consideren raonable, que nosaltres vàrem decidir –no jo, sinó anteriorment– uns sis mesos, pensen que és excessiu. Per tant, continuem pensant que el criteri establert amb anterioritat dels sis mesos és raonable, sempre tendint a abaixar-lo, i, per tant, nosaltres hi posarem remei.

Voldria parlar-los de dos elements de llista d'espera que, tot i que n'havíem parlat, hem de començar a parlar-ne de manera diferent per buscar-hi solucions.

Des del punt de vista de la mortalitat i morbiditat, és molt important el temps d'espera per a un diagnòstic, i segurament és més important en termes de mortalitat i morbiditat que estar un temps d'espera per a una patologia controlada. Els puc començar a anunciar algunes xifres preliminars, i se les agafin com a preliminars, buscades a dintre el Departament, hospital a hospital, centre d'especialitat per centre d'especialitat; no són dades encara de tots els centres, perquè no estan totes agregades; no són dades de noms, sinó numèriques, no de noms de persones, sinó simplement un nombre.

Tenim, aproximadament, més de 123.000 persones que estan esperant per fer alguna prova diagnòstica a Catalunya, perquè l'activitat del sistema és altíssima. I, evidentment, tenim temps d'espera excessivament llargs per a algunes exploracions o proves diagnòstiques que acaben comportant un diagnòstic greu.

Exactament igual a la visita a especialistes. Tenim molta gent esperant, gairebé 350.000 persones esperant, i algunes esperen molts mesos. I tenim dificultats especialment en oftalmologia, en traumatologia i ortopèdia, en reumatologia, en al·lèrgia, en cirurgia vascular. No se'ls escapa: aquestes són especialitats, excepte l'al·lèrgia, molt vinculades a l'envelliment de la població.

Per tant, hem de reconèixer les realitats. En la segona part els explicaré el que hem de començar a fer –algunes coses, ja les hem començat– per millorar el temps d'espera de les intervencions quirúrgiques, però també clarament en aquests altres temes que, des del punt de vista de sistema sanitari i de qualitat, de l'oferta de la qualitat, són molt importants per als ciutadans i ciutadanes.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, realment, les xifres que vostè ens està donant ens plantegen una situació real, però greu. És difícil governar si no es coneixen aquestes xifres, perquè és difícil, aleshores, fer pressupostos que estiguin adequats a les necessitats que tenim a la població. Aquí, aquestes xifres no se'ns van dir; vostè ara ens les comunica... Si

estaven a la Conselleria i no se'ns havien comunicat, això és una mica tergiversar la realitat. Vostè ha sigut molt amable, i jo ho entenc, però jo crec que a dintre de la Conselleria, si hi eren les xifres, s'havien de comunicar, fins i tot per prendre mesures, ja li ho dic, a l'hora de fer els pressupostos, que és el que també haurem de pensar de cara al futur.

L'espera tècnica s'ha canviat, però realment veiem que hi han unes patologies molt prevalents, algunes lligades a tota la població. Li agraeixo el que vostè ara plantejava, que es pogués fer el debat aquest en aquesta Comissió de llistes d'espera, fins i tot per plantejar-se que, si hi ha totes aquestes patologies, de cara al futur, potser d'algunes n'haurem de començar a endegar camins de prevenció. Perquè sabem que això ens anirà gravant també, i està gravant també la qualitat de vida de la població.

M'alegro que m'expliqui també aquestes desavinences territorials, perquè com a professional, i amb altres professionals, havíem vist que a Costa de Ponent, a Barcelona, hi havia realment una demora molt llarga a les operacions de cataractes, a les operacions de pròtesi de maluc, però també en altres llocs de Catalunya.

I les xifres que vostè planteja també són un repte. No esperava que vostès, tant de pressa, ja les haguessin pogut tenir, però els temps d'espera per a un diagnòstic o per esperar visites per a un especialista també dibuixa molt clarament el mapa de les necessitats assistencials a Catalunya d'una patologia, podríem dir-ne, de qualitat emergent, perquè quan un va a l'especialista no és perquè tingui una patologia banal, sinó perquè necessita una ajuda diagnòstica. I 123.000 persones esperant una prova diagnòstica i 350.000, he entès, esperant visita..., es planteja, realment, la necessitat d'una política concreta, que m'agradarà molt que, a continuació, em pugui explicar, perquè també ho conegui tota la població catalana, quines són les mesures que es podran prendre a partir d'ara per pal·liar aquesta situació, que no solament produïa una profunda insatisfacció, que la produïa, sinó també perquè produïa una morbiditat i també produïa, a vegades, que mentre s'esperaven per les llistes d'espera, també hi hagués una mortalitat, que hem de prevenir, perquè en una societat com la catalana, en ple segle xx, hem de donar a la nostra població un millor servei, i en aquest servei ja se'ns havien escamotejat les xifres exactes.

Ara que sabem que pràcticament hi ha uns seixanta mil catalans i catalanes en espera d'una intervenció quirúrgica, 350.000 esperant una especialitat..., una visita amb un especialista, i 123.000 esperant una prova diagnòstica..., sabem que la situació és complexa, però esperem de vostè que ens expliqui quines són les seves propostes en aquest moment per començar a pal·liar aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyora consellera.

El vicepresident segon

Gràcies, senyora diputada. Per fer la rèplica, té la paraula l'honorable consellera de Sanitat i Seguretat Social, la senyora Marina Geli.

La consellera de Sanitat i Seguretat Social

Amb relació a la continuïtat d'un pla de xoc, que entenem que ha de ser més important, enguany, per reduir les llistes d'espera de les intervencions quirúrgiques, primer, ja he dit que he anunciat que, a partir d'ara, en cap moment ja no tornarem a parlar del criteri d'esperar tres mesos abans de posar una persona en llista d'espera. Els pacients rebran un certificat d'estar inclosos en una llista d'espera quirúrgica, i, evidentment, farem aquest Pla de xoc; però, també, en base a l'experiència acumulada, a l'anàlisi de l'experiència acumulada, introduïrem..., generalitzarem els criteris de valoració clínica i socials per a aquelles patologies que ho requereixin.

Hem de revisar alguns dels criteris d'indicació i hem d'homogeneïtzar, i, sobretot, hem d'acompanyar els pacients que estan en llistes d'espera perquè, sobretot quan tenen dolor i incapacitat funcional, els hem d'oferir, paral·lelament, mentre no els puguem oferir la intervenció quirúrgica, un acompanyament. És quelcom que ja està ordenat des del Departament per intentar que quedi clar..., en aquest cas, sí que tenim, sabem el nom i cognoms de les persones que tenim en llistes d'espera per a aquestes patologies quirúrgiques.

També és veritat que l'Estat ens ha canviat els catorze procediments quirúrgics. Nosaltres ara haurem d'afegir-ne dos altres, que són el quist sacre, el quist pilonidal, que tenim 2.000 persones en llista d'espera a Catalunya, que s'esperen 222 dies, i les intervencions de galindons, els *hallux valgus*, que tenim gairebé 9.000 persones en llista d'espera que s'estan esperant més de sis-cents dies d'espera.

I haurem de decidir comunament criteris, i haurem de començar pels galindons, diríem, que fan incapacitació, i haurem de deixar, evidentment..., els temes més estètics que puguin ajornar-se. Ho dic, això, per veure la complexitat del tema. L'Estat no ens demana ja que incorporem ni septoplàstia, ni de vasectomia. Nosaltres continuarem monitoritzant-les, tot i que les posarem, diguem-ne, en un llistat independent.

I, amb relació al Pla de xoc de llistes d'espera per a l'any 2004, farem una inversió addicional de 20 milions d'euros, que vol dir un increment d'activitat del 40 per cent de la contractació del 2003, i farem..., ja hi ha acord amb tres hospitals de Barcelona per fer, en aquesta àrea metropolitana, major activitat amb unitats monogràfiques per a pròtesis de genoll a l'Hospital Universitari de la Vall d'Hebron, al Clínic i a l'Hospital del Mar. Per tant, aquest és el Pla d'activitat per a les llistes d'espera.

Però voldria parlar-li amb molta brevetat, en els pocs minuts que em queden, de dos temes cabdals, que intentaré parlar d'una única manera: hauríem de ser capaços al llarg d'un any d'establir el temps d'espera raonable per procediment diagnòstic.

I, per tant, intentarem, aquest any en què estem, fer algunes proves pilot en alguns territoris de Catalunya que intentin dir-nos, en alguns procediments oncològics o diagnòstics oncològics i en alguns procediments no oncològics però que provoquen incapacitat i dolor, que ens diguin els experts, la realitat dels gestors, si és pos-

sible, des que hi ha una sospita diagnòstica a la primària, en el metge de capçalera..., quan va a fer la prova diagnòstica, quan l'enviem a l'especialista, quan retorna, sempre donant a la primària el seguiment del cas, i decidir entre tots, en la comunitat científica i de gestió, el temps d'espera raonable, si parlem de càncer de mama, de càncer de còlon, de càncer de pulmó, de patologia greu de maluc o patologia d'esquena; patologies d'alta prevalença i que, evidentment, el diagnòstic precoç comporta clares diferències de mortalitat o morbiditat.

I, per tant, al llarg d'aquest any anuncio proves pilot en alguns indrets de Catalunya que ens serveixin de monitorització integral de les llistes d'espera per a les proves diagnòstiques i especialistes, però vistes com a circuit fins a arribar al diagnòstic. I aquesta és una novetat del sistema important. Tenim dades relativament concretes de com tenim aquests temes a cada una de les regions sanitàries, i, per tant, ens sentim capaços de validar un protocol que a partir del 2005 fos generalitzable.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats..., i, per tant, els demano..., que nosaltres estem disposats a governar, no és que estem disposats, que governem, que som transparents, que fem acció política concreta i que sobretot necessitem, els que ens creguem que el sistema sanitari públic és tan important anar a fons, canvis importants, que necessitem el consens i el suport de tots els grups parlamentaris de la cambra.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política industrial a Catalunya i, en especial, a les deslocalitzacions (tram. 300-00097/07)

Passem al tretzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la política industrial a Catalunya i, en especial, a les deslocalitzacions, presentada pel Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa. Té la paraula per a la seva formulació l'il·lustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Conseller Rañé, senyores i senyors diputats, la paraula deslocalització ha entrat en les darreres setmanes en la quotidianitat dels catalans i de les catalanes. I està suposant, per les seves conseqüències negatives, una nova preocupació pel futur de centenars de treballadors i treballadores i per a les seves famílies.

Aquesta és, doncs, una interpellació amb què el Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa pretén dues coses: la primera, saber la valoració que en fa vostè, respecte dels darrers processos de

deslocalització que es viuen a Catalunya, i, en segon lloc, quines mesures preventives s'impulsaran des del Govern per avantposar-se a d'altres possibles deslocalitzacions i a les repercussions que aquestes mesures tenen sobre l'ocupació.

Senyor conseller, molts ciutadans i ciutadanes de Catalunya es pregunten què està passant. És la localització un fenomen nou? La deslocalització afecta només a Catalunya? O, què es pot fer davant unes multinacionals que, tot i tenir beneficis i haver rebut ajuts públics, decideixen marxar, diguem-ne, per la cara del país?

És evident que la deslocalització d'empreses no és un fenomen nou. Forma part de la lògica d'un tipus de mundialització que nosaltres no compartim. L'anunci del tancament de diverses empreses multinacionals ubicades a Catalunya és una de les conseqüències de les polítiques de reorganització que practiquen les grans empreses i les multinacionals, i en la qual intervenen molts factors.

L'actual model econòmic internacional és voraç en l'espoliació dels recursos dels països del Tercer Món, que empobreixen milions de persones. Intermon - Oxfam ha fet públic i ha denunciat empreses pròpies del tèxtil que espremen i sobreexploren treballadors, majoritàriament dones, al Marroc. És aquest mateix model, de cercar el màxim benefici privat a qualsevol preu, sigui social, mediambiental o territorial, el que comporta també agressions als drets i als salaris dels treballadors i de les treballadores dels països subdesenvolupats; una lògica del màxim benefici a qualsevol preu que estan practicant les multinacionals a Catalunya.

Per tant, la deslocalització no és un fenomen nou, ni afecta només Catalunya, per la qual cosa han estat una gran irresponsabilitat i una provocació política cap als treballadors i cap a Catalunya, les afirmacions fetes per diversos dirigents del Govern del Partit Popular, que, utilitzant armes de desinformació massives, van afirmar que la deslocalització d'algunes multinacionals eren una conseqüència de l'existència del Govern catalanista i d'esquerres.

El que sí ha facilitat la situació present són dues qüestions: la primera, les polítiques de l'anterior Govern, i, la segona, el menyspreu d'algunes multinacionals cap als treballadors i cap al país.

Respecte a les polítiques de l'anterior Govern, cal dir que Convergència i Unió va vendre internacionalment Catalunya com una pista d'aterratge atractiva per a l'espulsió de les multinacionals, acompanyada d'una política industrial de baixos salaris, importants ajudes públiques i poc desenvolupament tecnològic. Una política industrial que, si bé ha pogut donar alguns fruits a curt termini, a la llarga, les empreses multinacionals, després d'explotar tots els avantatges, marxen cap a un altre indret que els ofereix nous avantatges salarials i fiscals.

I, respecte a l'actitud de les multinacionals, vull afirmar que les decisions d'algunes, com el cas de Samsung i Philips, són, per al nostre Grup Parlamentari, insultants. Aquestes multinacionals han insultat els treballadors i

han insultat el país. Insulten centenars de treballadors i les seves famílies, que veuen que les empreses on treballen, amb importants beneficis, decideixen baixar la persiana. Un tancament que, en el cas de Samsung, com han anunciat els representants sindicals presents avui a la tribuna de convidats, mai havia comunicat als treballadors la possibilitat de traslladar la producció, i els va semblar una broma de mal gust assabentar-se'n dels acomiadaments per la premsa.

I aquestes multinacionals insulten Catalunya, perquè després d'aconseguir incentius fiscals i ajuts públics i d'incrementar les xifres de negoci podran, també, especular, com és Samsung, amb la venda dels terrenys de la planta, la compra dels quals va facilitar el Govern de Convergència i Unió en un 40 per cent més barat que el preu de mercat.

El Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa hem cregut necessari indicar les limitacions del model heretat a Catalunya, fruit de les polítiques de l'anterior Govern, amb baixos salaris i precarietat laboral, poc desenvolupament tecnològic, importants ajudes públiques, per tal d'anar cap a un nou model industrial, que, fruit de la negociació, situï Catalunya en el desenvolupament econòmic i industrial i conjugui els drets laborals, el respecte al medi ambient i els beneficis de les empreses.

També opinem, senyor conseller, que depèn de com es doni sortida a les situacions presents, provocades per algunes multinacionals, poden crear-se precedents negatius per als treballadors del país.

És per això que la coalició Iniciativa Verds - Esquerra Unida Alternativa compartim els compromisos programàtics de l'Acord per a un govern catalanista i d'esquerres d'avançar cap a un model industrial basat en la innovació i la recerca i la formació, els productes de major valor afegit, amb noves produccions socialment més útils, alliberats d'impactes socials i mediambientals i amb drets laborals reconeguts, salaris adients i treball estable.

I també compartim, com han fet públic els sindicats, la necessitat de cercar noves normes per condicionar els ajuts públics a les multinacionals, i establir clàusules de retorn d'aquests ajuts quan es produeixin incompliments o quan es pretengui tancar una empresa amb beneficis; mesures dissuasives per evitar les deslocalitzacions, mesures legals per evitar l'especulació del sòl, establir garanties socials i de recol·locació per als treballadors i treballadores.

Senyor conseller, vostè va dir en la seva compareixença, aquí al Parlament, que la transformació de l'actual model productiu català no pot fer-se a qualsevol preu. Tot no s'hi val, sinó que ha d'estar basada en la competitivitat, el desenvolupament sostenible i la cohesió social i territorial, i que cal, va dir-ho, també, un desenvolupament que tingui en compte també les persones.

I ahir vaig llegir a la premsa que vostè defensava la necessitat de mudar la pell de la indústria de Catalunya. És per això que el Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida Alternativa vol conèixer quins són els propòsits de capteniment del Govern pel que fa a les deslocalitzacions.

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Per donar resposta a la interpel·lació, té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en primer lloc, malgrat la meua àmplia trajectòria i presència en aquest Parlament, haig de reconèixer que és la primera vegada que parlo en el Ple en la meua condició de membre del Govern de Catalunya, i, ho repeteixo, malgrat l'experiència, doncs, un encara sent una certa sensació com si fos novell, intentaré, amb aquesta compareixença, donar resposta als criteris o als plantejaments que ha fet el diputat d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida Alternativa, Jordi Miralles, i fer-ho a partir d'una primera consideració, que és la d'intentar veure en quin moment ens trobem i quines perspectives podem fer o estem fent.

En primer lloc, hem d'afirmar que Catalunya està immersa en una profunda transformació industrial, i parlo de transformació industrial perquè aquest és el fenomen que caracteritza la situació, i que aquesta profunda transformació industrial té un abast i una dimensió que ens obliga a tenir molt present, no tan sols per la tradició que hem tingut sinó pel potencial que significa i pel repte que això ens comporta. No podem oblidar que hi ha més de 35.000 establiments industrials a Catalunya i que al voltant de 750.000 persones es guanyen la vida, tenen un futur mercès a aquesta activitat econòmica.

Així doncs, situant-nos en una transformació industrial com la que tenim davant, hem de veure què és el que la produeix, com s'està produint i en quins factors hem de poder i hem d'actuar.

Una transformació industrial que té alhora com a origen i com a motiu alguns elements àmpliament positius. No estem, doncs, davant d'una situació de crisi industrial com la que podríem situar-nos en els moments en què el nostre teixit econòmic, als anys vuitanta, o a finals de vuitanta i fins i tot dels noranta, ens trobàvem amb una indústria caduca, obsoleta, completament en què conveïa refer tot el teixit industrial. Ens trobem amb una transformació que ve motivada, en alguns casos, a un munt de factors fruit de la pròpia millora continuada del nostre nivell de vida i del nostre teixit industrial, que ens distancien de la realitat que es viu i que es pateix en els països emergents.

Una transformació industrial que ve condicionada per la incorporació de la tecnologia, de la informació i del coneixement tant dels productes com dels processos de producció. Una transformació que és produïda i alhora motivada per l'important increment de les transaccions econòmiques a nivell mundial, fruit de la reducció de les barreres del comerç, i al mateix temps, una transformació industrial que ve produïda per una explosió de la capacitat del transport de mercaderies i de la transferència d'informacions mitjançant la revolució tecnològica amb les comunicacions.

Constatar tots aquests elements ens portaria a la primera conclusió: aquesta transformació no té res a veure amb una situació exclusiva de Catalunya, llevat d'un tema: l'esforç que hem fet per millorar el nostre teixit industrial, per millorar la nostra societat, i aquest és un element del qual no ens hem de penedir, sinó ben bé tot al contrari, sentir-nos-en orgullosos.

Així doncs, el problema no és que estem immersos en aquest procés de transformació industrial, el problema és com actuem davant d'això. Constatem que hi ha una transformació industrial; el problema és la resposta que li donem a aquesta forma o a aquesta transformació. I el factor bàsic, el factor determinant és cap on volem dirigir-nos. Aquí hem de veure que el terreny s'està marcant, que ja l'hem dissenyat, que hi ha empreses que estan actuant de diferents maneres, i l'opció política és si anem a donar recolzament a unes, en un determinat moment, o a les altres. Hi ha empreses –nacionals i internacionals– que estan reaccionant de forma positiva a aquesta transformació, que s'han adaptat, o que fins i tot han protagonitzat els canvis –canvis tecnològics, canvis productius–, que innoven en processos i en productes, que inverteixen en recerca, en desenvolupament i en innovació, que milloren relacions laborals i formes de produir plenament compatibles amb un model europeu que propugna alhora la flexibilitat i la seguretat. Hi ha empreses nacionals i internacionals que estan fent això. I n'hi ha d'altres s'aferren, s'agafen a un model de competitivitat que s'ha esgotat. El mateix model que, en alguns casos, hem vist a l'any vuitanta; empreses nacionals i internacionals. Un model basat en costos baixos, treball poc qualificat i, sovint, precari, i una producció de poc valor afegit. Aquest model de competitivitat no té cap futur a Catalunya, i si es generalitzés Catalunya tampoc tindria futur. Per això crec que ni podem ni volem –perquè no és el nostre model, perquè no és la nostra opció– un model econòmic que, d'alguna manera, faria inviable també un determinat model social a Catalunya.

Allò que al seu dia va afavorir l'arribada d'aquestes empreses, que és precisament el manteniment d'aquells elements, és allò que avui fa que marxin; avui no es pot produir, no es pot desenvolupar un teixit econòmic a Catalunya amb les mateixes condicions que havíem fet, que havíem utilitzat. I el manteniment d'aquesta situació és el que està produint la dimensió que avui tenim.

Així doncs, marxaran aquelles empreses que no vulguin canviar el seu model de producció; tancaran aquelles empreses que vulguin competir amb salaris baixos, amb precarietat laboral, sense investigació i desenvolupament. I no marxaran –com no estan marxant–, sinó que crearan un teixit econòmic molt més resistent a la competència internacional, aquelles que incorporin les noves dimensions que es plantegen.

Així doncs, la deslocalització no és més que un dels efectes que pot produir aquesta pràctica i aquesta situació de política internacional; és un, no necessàriament l'únic si actuem i reaccionem davant d'aquests temes. Podem i hem de combatre aquesta situació partint d'un element bàsic: la modernització, la incorporació de valor afegit, la innovació en la nostra indústria. I, en aquest sentit, el Govern està desplegant, vol desplegar i ha llençat un desplegament d'una única política amb

dues vessants que són complementàries. Una, en la seva dimensió social, i l'altra, en la seva dimensió industrial. No es poden separar, formen part de la mateixa política. I aquells que vulguin plantejar-se només una de les actuacions i pensar que només amb la innovació, però oblidant els factors socials que està generant la manca de renovació d'aquest teixit és possible fer-ho, o que ja ho farà exclusivament aquest mercat o aquesta situació emergent oblidarà un dels factors i no defensarà la integritat del que necessitem a Catalunya, al nostre entendre.

Per tant, des del punt de vista de treball, des del punt de vista social, volem explicitar i reclamar que aquesta transformació industrial es faci amb un rostre humà. No és una frase nostra, no és una idea exclusivament del Govern d'esquerres i catalanista; és allò que el Comitè Econòmic i Social Europeu ha definit per a tot Europa. Un plantejament on Europa està sotmesa a una transformació industrial, que s'ha de fer atenent i preservant el model social europeu, un model basat en la cohesió social, en el respecte a la sostenibilitat, i també a unes formes de negociació d'entesa entre els agents socials. Només així obtindrem un bon resultat social d'aquesta transformació que necessitem i que es produirà, perquè aquelles parts de poc valor afegit que es produeixen a la cadena, possiblement acabaran derivant-se cap a països emergents on allò els serà útil per poder incrementar el seu procés. Evidentment, haurem de veure, també, que allà es respectin els drets socials i els drets internacionals, i fins i tot, moltes vegades, els drets humans, que moltes vegades no es plantegen.

I en el tema industrial, implementarem una nova política industrial basada en la internacionalització de l'economia catalana, basada no tan sols en la captació d'inversions que s'ajustin a les necessitats que té el nostre teixit econòmic de valor afegit, coneixement i innovació, sinó també a ajudar a internacionalitzar les empreses catalanes perquè puguin actuar fora en aquesta situació, a innovar la petita i mitjana empresa, no amb subvencions exclusivament a algunes empreses, sinó ajudant a generar centres de transferència tecnològica que donin serveis a les grans empreses i a les petites i mitjanes empreses en el seu procés i en la seva voluntat d'innovar-se, a captar inversió, com deia, de valor afegit, a potenciar l'esperit emprenedor i a crear sinergies entre el sector públic i el sector privat, amb la generació d'aquests serveis i d'aquests elements.

Aquestes són les dues actuacions, repeteixo, formen part, les dues, d'una mateixa política, que té dues vessants: el contingut social i el contingut industrial. No es pot separar ni es pot plantejar que es poden fer només cànctics pel fet que les empreses..., i explicar que les empreses se'n van i perquè se'n van, sense tenir en compte que també s'han d'atendre els efectes negatius que es produeixen al territori i les formes de solucionar-los.

Res més i moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable conseller. Per fer la rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, crec que a vegades quan alguns pregunten què suposa el canvi, algunes coses del canvi d'esquerres i catalanista, suposen que el món del treball avui està com una de les preocupacions centrals del nou Govern. Vostè deia que era la seva primera intervenció aquí com a conseller, també és la meua primera intervenció aquí com a diputat, però sap vostè que hem coincidit moltes vegades pels carrers de Barcelona i en altres indrets de Catalunya defensant i explicant el que avui vostè com a conseller i jo des del meu Grup Parlamentari pensem, allò que no funcionava, allò que cal corregir, i allò que cal prioritzar. Perquè el diàleg, la negociació, la voluntat d'abordar mesures preventives per no anar a les mesures palliatives és una de les característiques de l'acció de Govern, segons vostè va plantejar a la compareixença i aquesta idea de transversalitat des d'economia, indústria i treball és fonamental per poder atendre, no?, aquestes mutacions que estan havent a nivell internacional, a nivell tecnològic i, per tant, les seves implicacions a nivell social.

Vostè deia «rostre humà», deia «mutar la pell de la indústria», i això és fonamental davant de la lògica del passat, i no d'un passat gaire llunyà, sinó d'un passat molt recent.

En aquest mateix Parlament algun anterior conseller d'Indústria deia que la millor política industrial era la que no existia. I així ens van les coses! Una política industrial inexistent, cosa que no era veritat, perquè existia una política industrial de baixos salaris, de precarietat laboral, de fer prevaler les multinacionals i de garantir ajudes econòmiques a algunes empreses que, sens dubte, com estan demostrant Phillips o Samsung no se les mereixien, i sense cap clàusula per poder després, poder recuperar allò que ells han pogut treure de benefici amb els ajuts públics que han fet, amb l'esforç no només de les contribucions dels catalans i les catalanes, sinó també dels seus treballadors. Treballadors que han estat, doncs, quinze anys en alguns casos, en altres menys, dedicats a poder incrementar la productivitat, a poder millorar les condicions econòmiques, òbviament de l'empresa, però que aquestes empreses no han acompanyat ni la transparència ni la informació, perquè la lògica d'ells no és el rostre humà, sinó la lògica d'ells és el màxim benefici a qualsevol preu.

I com deia a la primera intervenció, aquesta realitat no està, com vostè bé deia, al marge de realitats més generals que succeeixen al conjunt de l'Estat, a Europa i a nivell internacional. Estem vivint un canvi mundial, un canvi tecnològic, però els governs poden fer dues coses: intervenir o mirar cap a l'altra banda. Mirar cap a l'altra banda segueixo pensant que és una cosa del passat, d'unes polítiques econòmiques, industrials fracassades, i intervenir, acompanyar, negociar, temperar situacions de conflictes que existeixen en una economia de mercat com la nostra, perquè els efectes de l'economia no només siguin una cosa favorable quasi als de sempre, sinó que tingui molt present aquest binomi social, aquest binomi empresarial, que és bàsic en una societat com la nostra. Perquè ja està bé que les crisis d'altres sempre les paguin els mateixos. I habitualment

han estat, doncs, en moments de creixement econòmic, d'aquest tipus de creixement econòmic, que, com en aquest cas, quan les multinacionals decideixen deslocalitzar, la situació penosa, la situació difícil no serà per aquells que han anat rebent els *royalties*, com el cas de Samsung, del que aquí s'ha produït, sinó que són les quatre-centes i escaig famílies del Palau-solità i Plegamans, les famílies del Vallès Oriental i Vallès Occidental que veuen com aquestes multinacionals, amb aquesta lògica del màxim benefici, no tenint en compte els costos socials i familiars, decideixen abaixar la persiana.

Doncs crec que és molt important, des d'aquest punt de vista, la preocupació del Govern en aquest sentit, i, en tot cas, insistir-hi de cara a possibles noves situacions, que espero que no es produeixin. Els treballadors i treballadores, com deia abans aquí presents, també plantejaven que ells poden ser un exemple. Quines noves situacions podria preveure des de la seva Conselleria perquè això no tornés a succeir?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula per a la rèplica el conseller de Treball i Indústria.

El conseller de Treball i Indústria

Senyor diputat, amb aquesta estrena que hem tingut els dos..., jo li voldria contestar, perquè coincideixo en gran part del tronc fonamental del que ha dit, alguns elements o alguns punts que ha col·locat, no?

És a dir, d'una banda, aquesta possibilitat de si podem recuperar part dels ajuts a gent, a empreses o en situacions en què hem prestat ajuts. La veritat és que aquí haurem de separar dues coses: el que..., a on li podria més o menys agradar, en funció de l'actitud que hagin pogut tenir o dels perjudicis que s'hagin produït a Catalunya per una decisió empresarial, i, l'altra, que és el necessari respecte a la legalitat vigent.

I vostè sap que un dels principis de l'estat de dret és que les lleis no poden tenir caràcter retroactiu. Aquestes ajudes es van condicionar a unes determinades coses. Podem coincidir que, vista l'experiència, el tipus de condicionament possiblement no era el més adient per assegurar l'objectiu que deien perseguir, però la realitat és la que és i un cop efectuades, no podem revertir a coses que ens agradarien. En tot cas, el que sí que farem serà estudiar quines coses es pot emprendre, quins condicionaments es poden establir a aquelles empreses o entitats que vulguin implantar-se a Catalunya i a les quals creiem adient fer algun tipus d'ajut, que estigui condicionat, però ja ho sabran perquè les establim prèviament. I, per tant, les acceptaran o no, però seran les regles del joc que haurem de marcar.

I nosaltres les fixarem o no en funció de les regles del joc, de caràcter previ; amb caràcter posterior no és possible fer-ho i això ens produeix, d'alguna manera, una situació en què les persones que veuen perdre el seu lloc de treball, doncs, veuen amb un cert gran d'injus-

tícia com possiblement part de les seves indemnitzacions siguin abonades amb el fruit de la variació de preus que té entre el preu a què van comprar a la Generalitat i el preu a què vendran al mercat després. I això, realment, és un element que produeix una insatisfacció a aquest Govern i a qualsevol persona que hagi de veure aquest tema.

És veritat el que deia; davant d'una situació com aquesta, un pot actuar amb un cert determinisme econòmic i dir: «Això és el que passa, ergo millor que no fem res.» Aquesta és una opció. O una altra que diu: «Això està passant per aquests elements, anem a veure en quines coses podem actuar», sabent i avaluant que hi han coses en les quals podem actuar d'una manera molt més ferma i altres que no.

I en aquest sentit és el que nosaltres ens estem plantejant i volem actuar. I hi volem actuar amb un element en què el nivell d'atracció i el nivell de generació de l'activitat industrial a Catalunya tingui a veure amb generar un teixit industrial resistent a la competència internacional, tant en la línia de captar empreses, com en la de desenvolupar les existents, com en la de promoció el teixit industrial català.

I això passa per canviar la política i anar a buscar que la innovació, la recerca en desenvolupament, entri en la majoria d'aquests centres; a crear una cultura i un entorn favorable a aquest tema, i fer-ho sabent que aquest tipus d'empreses requereix l'esforç i la col·laboració dels treballadors i treballadores que treballaran dintre, i que, per tant, també requereix un model de relacions laborals que sigui adient amb aquesta situació. És molt difícil anar al segle XXI defensant que el model de relacions laborals s'ha d'assemblar més al del segle XIX que al del segle XX més avançat.

Per tant, creiem que també en aquest sentit és positiu i necessari que tothom entengui que modernitzar i innovar amb la forma de produir també vol dir innovar en la forma de les relacions laborals. I que la flexibilitat, la capacitat d'adaptar-se de les empreses no pot basar-se en la precarietat laboral sinó que ha de basar-se en el diàleg i en la negociació col·lectiva, que és el més flexible. Que la imposició genera rigideses i la negociació flexibilitat i capacitat d'adaptació i seguretat a la gent que hi està.

I aquest és un model en què va tot plegat, que no es pot diferenciar. I en aquest sentit treballarem perquè hi hagi un marc català de relacions laborals que permeti fer això al mateix temps que estarem generant agències catalanes d'inversió o centres de recerca i desenvolupament –són peces diferents–, o altres elements d'internacionalització treballant amb el Copca o amb Economia i Finances a partir dels instruments financers. És tota una política que té diferents vessants, que al nostre Departament, o al meu Departament, correspon fer-ne alguns, però que van en aquesta direcció, la d'ajudar a generar una cultura d'innovació en tot el que suposa l'empresa: els processos, els productes i les relacions laborals.

Tots aquests elements són els que potenciarem i els que creiem que d'alguna manera serviran d'antídote, paral·lelament haurem de treballar per minimitzar els costos

socials d'aquestes pràctiques. És evident que forçarem i intentarem forçar que les empreses que tenen guanys siguin respectuoses amb aquells treballadors que volen acomiadar, buscant-hi una sortida i buscant-hi un acord perquè això es pugui fer. Són aquells elements del que és urgent però també treballarem per fer-ho important; trigarà més a donar resultats però, si no comencem, no es produirà mai.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller. Correspon ara substanciar... (*El Sr. Fernández i Teixidó demana per parlar.*) El senyor diputat demana la paraula?

El Sr. Fernández i Teixidó

Sí, senyor president, per fer-li a vostè, precisament, una consulta. Si creu possible, la interpretació que vostè fa del Reglament..., d'acord amb una al·lusió feta, directa, respecte a consellers d'Indústria de l'anterior Govern pel diputat Miralles, si puc tenir la possibilitat de resposta. Però ho deixo al seu criteri per si la meua interpretació potser no és extensa.

El vicepresident segon

Es dona la circumstància que vostè és diputat i va ser titular de la Conselleria d'Indústria, per tant, per tren-ta segons, té la paraula.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Només amb aquesta voluntat, diputat Miralles, que vostè diu de diàleg que el caracteritza. Quan vostè feia un esment respecte a la política industrial..., «la millor política industrial és aquella que un país no té la necessitat d'aplicar», que no és una frase meua, com vostè sap.

Deixi'm només fer un recordatori que crec que a vostè li serà d'utilitat per a debats posteriors. Quan parlem d'innovació i parlem d'internacionalització estem parlant, senyor diputat, d'instruments tan privilegiats pel Govern de la Generalitat de Catalunya com el Cidem i el Copca. Quan parlem d'innovació, parlem d'un pla d'innovació que va pel seu quart any, amb un pressupost destinat que vostè tindrà l'oportunitat de conèixer durant els propers anys en funció dels resultats d'aquest Pla. Quan nosaltres parlem d'internacionalització, parlem d'innovació, no estem parlant de política industrial, senyor diputat? No serà més senzill que establim les bases del futur diàleg que vostè reclama, i que jo estic disposat a oferir, sobre el coneixement exacte del que ha estat la política industrial de l'anterior Govern, que vostè té tota...

El vicepresident segon

Senyor diputat...

El Sr. Fernández i Teixidó

...la legitimitat, faltaria més, a criticar?

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies. El que sí que no correspondria ara és iniciar un nou debat, que no seria aquest el cas, i el supòsit de donar la paraula és perquè s'ha fet una referència a la conducta, en aquest cas, del diputat que ha pres la paraula en la seva funció d'antic titular del Govern, però no per iniciar un debat nou que no es correspondria aquí.

Evidentment, el senyor Miralles té la paraula per trenta segons.

El Sr. Miralles i Conte

Sí, gràcies, senyor president. Breument, no? Jo li agraïxo les informacions que ha fet, òbviament les rebré amb molt d'interès, però també li suggeriria que dissabte va haver-hi una manifestació a Barcelona dels treballadors de Samsung, dels treballadors de Philips, i deien una cosa, també perquè vostè en prengui nota, i és que amb el Govern anterior –no diré l'expressió perquè és una miqueta forta– van deixar una bona marca. Aquesta és la marca que vostès van deixar.

El vicepresident segon

Bé.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament del seu programa pel que fa al Departament de Governació i Administració Pública (tram. 300-00098/07)

Substanciat el tretzè punt de l'ordre del dia, correspon ara substanciar el catorzè punt de l'ordre del dia, que fa referència a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el desplegament del seu programa pel que fa al Departament de Governació i Administració Pública. Aquesta interpel·lació ha estat formulada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té la paraula per a la seva presentació la il·lustre diputada senyora Teresa Aragonès.

La Sra. Aragonès i Perales

Moltes gràcies. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, Esquerra Republicana és un partit que vol que Catalunya disposi d'un estat propi, i, a més, volem viure en un país just, solidari, cohesionat, on es visqui bé.

Per tant, les polítiques públiques que nosaltres impulssem sempre les fem des de la doble perspectiva: per una banda, nacional, cal tenir visió d'estat en tot allò que fem, i progressista, en la construcció d'allò que anomenem estat del benestar, que ha d'estar governat per una administració pública transparent, eficient i de qualitat. I la base d'un estat, de qualsevol estat, és la seva Administració pública, ja que és tant la garantia de la preservació del bé públic com la garantia de la prestació dels serveis que requereix aquest estat català del benestar.

I quina Administració tenim? Tot i ser una administració jove, només té vint-i-tres anys –comparem-la amb

l'Administració francesa, per exemple–, no és l'Administració prou moderna, eficient i amb cultura i identitat pròpia que hauríem de tenir, sinó que els anteriors governs l'han anat construint de manera mimètica respecte a la de l'Estat espanyol.

Hem de tenir una administració més descentralitzada. L'aplicació del principi de subsidiarietat, és a dir, la decisió al més a prop possible del ciutadà, fa que moltes competències, en especial aquelles relacionades amb els serveis a les persones, haurien de ser gestionades per ens locals, comarcals o municipals, amb la dotació pressupostària corresponent.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Fins ara aquesta Administració ha estat excessivament burocratitzada. Quan parlem d'una administració nova i moderna estem pensant en una administració diligent, àgil, experta i eficient. Avui dia l'ús de les noves tecnologies ens ha de permetre disposar d'eines de gestió, com quadres de comandament o indicadors, que permetin avaluar els resultats de les polítiques públiques, i també ens ha de permetre integrar directament la informació de les empreses que presten serveis externs en els sistemes d'informació corporatius. Però, a més a més, aquestes eines les hem d'utilitzar per millorar i estendre els mecanismes de participació ciutadana i democràtica, per millorar la transparència de les actuacions en fer més accessible la informació i per simplificar-ne la tramitació corresponent.

A més a més, aquesta Administració està jerarquitzada; tenim bons professionals que treballen amb professionalitat i sentit comú. Hem de tenir present que si volem els millors treballadors públics, les condicions de formació, socials i retributives han d'estar en consonància. No necessitem engruixir la cadena de comandament per poder pagar als nostres treballadors allò que es mereixen. No pot ser que per valorar un lloc de treball s'hagi de transformar en quadre de comandament.

I, finalment, voldria remarcar que aquesta Administració fins ara ha estat poc transparent. En la definició d'un nou model d'administració pròpia de Catalunya ha de tenir un paper primordial la definició dels valors que han de regir la seva actuació. L'ètica en l'administració afecta la legitimació de les actuacions públiques i implica un compromís per part dels seus treballadors i professionals. No només hem de construir una administració més eficaç i eficient, sinó que també ha de ser responsable i transparent.

I és en base a aquest reclam de transparència, senyor conseller, que li vull demanar sobre el seu capteniment en relació amb el nomenament dels càrrecs eventuals de la Generalitat de Catalunya.

Deixi'm dir, en primer lloc, que, en un estudi recent, l'informe Pi i Sunyer sobre les administracions públiques a Catalunya, el 38 per cent d'exconsellers opinen que el nombre d'assessors que hi ha a l'Administració catalana és excessiu i el 48 per cent creuen que la influència dels assessors en les polítiques departamentals és poca o nul·la.

Nosaltres, Esquerra Republicana, pensem que cal acotar els càrrecs de confiança a l'estrictament necessari

per cobrir les necessitats de direcció política, i cal cobrir amb treballadors públics, professionals i capacitat de lideratge les necessitats de gestió en lloc d'omplir amb assessors i eventuals els departaments.

Per tant, senyor conseller, li agrairia que exposés en aquesta cambra quines actuacions ja ha endegat el seu Departament i quines té previstes per tal de fer més transparent la política en relació amb els treballadors públics de la Generalitat de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, il·lustre diputada. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller Governació i Administració Pública

Senyor president, senyores i senyors diputats, senyora diputada, el Govern d'esquerres i catalanista té clar que l'Administració de la Generalitat ha de ser una administració oberta i transparent en la gestió dels recursos econòmics i també dels personals, en la contractació de béns i serveis, i en la contractació i retribució del personal i dels alts càrrecs.

Per tant, en línia d'aquesta transparència i en línia també de l'austeritat, el Govern s'ha proposat practicar una política autèntica d'austeritat, de racionalització dels recursos públics, i per això ha acordat el redimensionament en la contractació del personal eventual. Cal dir, per tant, que aquest Govern ja ha fet un acord, de 7 de gener del 2004, que regula els nomenaments del personal eventual, que aquests es publicaran tots en el DOGC, on figuraran les funcions, el nivell retributiu que s'assigna a la persona nomenada i, també, amb la voluntat que contínuament això pugui ser consultat i sabut per tothom per a ser controlat adequadament.

L'acord de Govern, del 20 de gener, equilibra el dimensionament de la plantilla de llocs treball de caràcter eventual. Per tant, els departaments de l'Administració de la Generalitat, llevat de Presidència, conseller en cap i, en aquest cas, Relacions Institucionals, no podran comptar amb més de vuit llocs de treball eventuals. Hi ha una excepció que és Cultura, que per la seva peculiaritat tindrà un període transitori per regular aquestes figures. D'aquests vuit, cinc són de caràcter estructural, és a dir, equip de gabinet, i tres que són d'assessorament especial o també de desenvolupament de polítiques sectorials. No es podrà passar mai de vuit, però sí que es podran intercanviar aquests llocs de treball, però no passar mai de vuit ni de la massa salarial assignada.

A més a més, s'ha intentat objectivar les retribucions d'aquests llocs de personal eventual i s'assimilen retributivament als llocs de personal funcionari, i el nivell retributiu s'ajusta de la següent manera: el cap de gabinet tindrà un nivell de destinació entre 29 a 30.2; els llocs de treball d'assessorament especial, un nivell de destinació, com a màxim, fins a 30.2; cap de premsa, cap de protocol, cap d'oficina de relacions externes i llocs de treball de desenvolupament de polítiques sectorials, nivell de destinació entre 24.1 a 26; cap de secretaria del conseller, nivell de destinació de 24.1 a 24.4.

Per a la concreció del nivell retributiu es tindran en compte els següents factors: formació i currículum i retribucions anteriors, amb relació també a la competència tècnica, gerencial, d'interacció humana, també amb relació a la solució dels problemes, marc de referència i exigència de problemes, nivell de responsabilitat, llibertat d'actuació, magnitud i impacte i també la dedicació al lloc de treball. Per tant, el que es pretén és la objectivació màxima dels nivells retributius, assimilant-los als similars de funcionaris.

Cal dir també que es mantenen els llocs de treball de personal eventual per al desenvolupament de polítiques sectorials fins a la data que conclogui el programa. En tot cas, la data de caducitat és amb l'aprovació dels nous pressupostos.

També volem fer esment d'una feina que hem estat realitzant, perquè ha tingut una certa repercussió mediàtica que és com hem treballat tot el tema del procediment de reingrés. El procediment s'ha realitzat d'acord amb la normativa vigent, com no podia ser d'altra manera, amb total normalitat, diligència, eficàcia, respecte per a les persones i la seva trajectòria professional i, a més a més, mitjançant una entrevista personal amb el secretari general del departament o amb el secretari o director general de la funció pública, per tal de poder objectivar també quins són els interessos de la persona a reingressar. Per tant, hem tingut una màxima cura amb tot el que fa al nomenament del personal eventual i amb tot el que fa al reingrés de la gent que tenien plaça prèviament a la funció pública.

Quant a dades per saber una mica on som, cal dir que la reducció del nombre d'efectius que ocupen òrgans superiors, alts càrrecs i personal eventual és d'un 19,7 per cent respecte a la situació anterior, que la podríem posar a 18 de desembre del 2003. Suposa una reducció de costos d'un 11,95 per cent, 23 milions d'euros. Hi havien 375 persones, entre alts càrrecs i eventuals, de les quals 173 gaudeixen del dret al reingrés, n'han estat cessades 126. De les cessades han reingressat 91, és a dir, el 72,2 per cent, de les quals 69 són funcionaris, 10 personal laboral, 3 alts càrrecs, 1 eventual, 4 diputats del Parlament i 4 excedències voluntàries. Es podria fer una petita reflexió quant al nombre de funcionaris que tenien un alt càrrec en el Govern anterior, i també, com a comentari col·lateral, la poca crida que aquests grans i alts servidors del país han tingut per part del sector privat.

Dit això, com a conclusió, dir que la voluntat del Govern d'esquerres i catalanista és, com no podia ser d'altra manera, austeritat i transparència. Per tant, senyora diputada, en aquesta línia és en la que estem treballant i seguirem treballant.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable conseller. La senyora diputada no vol replicar... *(Pausa.)* Per tant, passariem al quinzenè punt de l'ordre del dia.

Interpellació al Consell Executiu sobre les causes i les conseqüències de la crisi que va patir el mes de gener del 2004 i del cessament del conseller en cap, H. Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira (tram. 300-00099/07)

Interpellació al Consell Executiu sobre les causes i les conseqüències de la crisi que va patir el mes de gener del 2004 i del cessament del conseller en cap, l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira. Presentada pel Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig per a la seva substanciació.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyors consellers, voldria iniciar aquesta primera meva interpellació en aquesta nova sessió plenària dirigint-me al Govern de Catalunya –al Govern de Catalunya. Algú del Govern és conscient del que ha passat?, realment conscient del que ha passat i del que està passant aquests dies? El dilluns dia 26 de gener es coneix la notícia d'una trobada entre el senyor Josep-Lluís Carod-Rovira i membres d'ETA. El mateix dilluns, sembla, posa el seu càrrec a la disposició del president de la Generalitat, fet que no és acceptat pel molt honorable president. L'endemà, 27, pressions del Partit Socialista Obrer Espanyol fan reconsiderar aquesta decisió al president de Catalunya: demana la dimissió al senyor Carod, que no li dona. El mateix dimarts, reunions precipitades al mateix Palau de la Generalitat i, a la tarda, coneixem la dimissió del conseller en cap que, sense precedents en la història de les democràcies occidentals, passa a ser conseller sense cartera. Els avancem que creiem que és una situació, com a mínim, alegal i creiem, fins i tot, que il·legal. Es manté al Govern, anuncia que es presenta a unes eleccions a Espanya, es sotmet a un plebiscit.

Divendres, aquest Parlament, a través de la Diputació Permanent, el president compareix a petició de Convergència i Unió, val a dir-ho per sorpresa, anuncia que aquell mateix dia el conseller en cap, el conseller ja sense cartera dimitirà. Assistim després al desmentiment i el conseller sense cartera anuncia que no dimitirà el divendres, sinó que dimitirà la setmana següent. I posteriorment el senyor Carod-Rovira anuncia, d'una manera implícita es fa dir, que tornarà a ocupar el seu càrrec després de les eleccions.

La versió del Govern és que en trenta-sis hores el Govern, més cohesionat que mai, ha superat una crisi, que no ha passat res, que s'està treballant més que mai, que no hi ha cap conseqüència. Però la veritat és que en quaranta dies Catalunya, una nació que vol ser un país normal a Europa, que no vol un govern de fireta, la veritat és que té un govern en el qual el primer ministre es veu obligat a dimitir. Una crisi política inscrita, els ho asseguro que podrà ser inscrita, al llibre Guinness dels rècords; lamentable, deplorable. Sobre les causes, segurament algun dia realment es coneixeran, segur, biografies, anàlisis, memòries d'algú, però estic convençut que caldrà analitzar-les més des de la perspectiva científica de la psicologia humana o de la matemàtica electoral i els garanteixo que no es trobaran en els

annals de la història de les grans gestes per a la pau ni de la lluita i el combat contra el terrorisme.

No és la nostra intenció avui remoure i jutjar les intencions, motius i objectius del senyor Carod-Rovira. Creiem que la seva acció irresponsable té repercussions molt greus. Parlem més aviat de les conseqüències: desori, desgavell, desconcert, desgovern, paràlisi, decisions importants. No parlem d'anuncis d'idees de grans projectes, no, no, parlem del dia a dia d'un govern que avui no dona resposta a molts ciutadans i a molts sectors davant de les necessitats i dels problemes que té el país. I la veritat és que la crisi ha vingut a magnificar ja un cert caos. No era nova aquesta sensació. Els incompliments, les contradiccions, les incoherències del Govern de Catalunya van posar-se de manifest des del primer dia. Ja no parlo d'aquells grans propòsits i promeses de portar la primera generació de la immigració dels seixanta al Palau de la Generalitat –quants Hernández i Cuenca vostès han portat al Govern?–, ni de la paritat a què arribarien home-dona en el nou Govern. Ja no parlo tampoc d'aquell objectiu que molta gent del país compartia, de crear, per exemple, en el nou Govern, una conselleria d'extersiors, de relacions internacionals, quan hem assistit al desmembrament i a l'adscripció més que res per equilibris partidistes d'una de les competències més importants per al futur de Catalunya. Ja no parlo tampoc de les discrepàncies entre el conseller de Turisme i el conseller de Medi Ambient sobre la fiscalitat ambiental o la ecotaxa, o les contradiccions, que tindrem temps de parlar-ne, sobre les grans infraestructures del país: el quart cinturó, el túnel de Bracons. Tampoc parlem de les notícies i dels criteris diferents sobre l'assumpció de la Delegació del Govern a Catalunya. Ja no, també, parlem de les notícies que els socis majoritaris del Govern de Catalunya, és a dir, el PSOE, donaven els primers dies de gener sobre que no calia ni s'havia de reconèixer Catalunya com a nació, que es desestimava la possibilitat d'un comandament policial català únic. Hem de recordar també els nomenaments, com alts càrrecs, i s'ha parlat abans en la sessió de control, de la qual també estic convençut que en parlarem a bastament, dels nomenaments, com alts càrrecs, en aquest cas, de molts alts càrrecs. Per cert, mirin bé..., i els demanarem, senyor Saura, que analitzin quin és el nombre d'alts càrrecs, d'acord amb l'article 5 de la Llei 13/89, que hi ha en el Govern avui i els que hi havia el dia que vostès van entrar en el Govern; alts càrrecs. I diguin la veritat, i que la gent sàpiga que avui el Govern de Catalunya té més alts càrrecs que els que tenia Convergència i Unió. Alts càrrecs, senyor Saura. Article 5 de la Llei 13/1989, directors generals i secretaris generals. Parlem amb propietat, si és que volem parlar de coses serioses.

Ja no parlem de les amenaces –se n'ha parlat abans– a les multinacionals com a mesura davant d'aquesta situació que cal afrontar amb ambició i ambició estratègica, ni les divergències sobre l'àrea metropolitana, sobre l'organització territorial. Recordem encara la situació produïda, la primera ja crisi de govern, el dia 15 de gener, al voltant de la Corporació Catalana de Radio i Televisió, el mètode per a l'elecció del seu director. On està el debat sobre el model de la ràdio i la televisió que volem tots els ciutadans de Catalunya i que vostès també prometien en els seus programes?

El 17 apareix l'annex secret, el pacte tripartit, i també aquell dia comencen ja les lliçons que algú diu que no se sap governar i que s'haurà d'ensenyar als socis com s'han de fer les coses. Per cert, senyor Saura, la participació s'ha de fer també sobre manifestacions i sobre afirmacions certes.

El Govern de Catalunya d'avui, en els seus primers quaranta dies –quaranta dies–, va adoptar sis disposicions de caràcter general; sis, més enllà dels nomenaments, sis úniques disposicions en quaranta dies. Consultin el *Diari Oficial de la Generalitat*. I això contrasta amb les vint-i-dues disposicions que l'anterior Govern els primers quaranta dies va aprovar durant aquests primers dies de mandat –sis contra vint-i-dues; sis, una–, de circumstàncies, subvencions i ajudes a la societat i als ciutadans, vint-i-dues, de les quals disset, adreçades a donar resposta a necessitats de sectors, de ciutadans i d'entitats.

I això s'ha anat magníficament. Subdelegacions sense seu; nomenaments sense diàleg i sense consulta al territori; complements de pensions de viduitat, i en parlarem més tard, que són menors als que s'havien ja previst, pressupostat i programat per part del Govern de Convergència i Unió; programes de planificació lingüística que no apareixen enlloc; concerts educatius que s'anuncia que no es desenvoluparan en l'etapa preescolar, d'acord com estava previst; polítiques d'habitatge que més que cohesionar-se i enfortir-se es desmembraren, generen noves infraestructures, però no hi han noves respostes; trasllats de departaments a fora de Barcelona, que són més aviat virtuals o simbòlics; consellers que es reuneixen abans amb plataformes que amb els alcaldes del territori; entrevistes, senyor Saura, amb institucions amb les quals vull renovar el compromís de Convergència i Unió, també amb la gent del Sàhara i el Front Polisario, però que, com a membre del Govern, cal tenir present també quines repercussions i quines desestabilitzacions això provoca de cara a les nostres relacions empresarials, ciutadanes, socials i d'immigració amb el Marroc. Debat sobre l'alcoholèmia en què tornem a jugar, com s'ha fet amb el debat del terrorisme, amb la sensibilitat, amb les morts, per provocar debats polítics que a més no tenen cap cohesió i que tenen a més, clarament, una intencionalitat de distreure, de distracció, amb una total dispersió de criteris, i que avui encara teníem nous criteris.

Hi han moltes altres conseqüències, senyors membres del Govern, senyor conseller: descrèdit del Govern de Catalunya; desprestigi del país; crispació; fractura social; espanyolització, més que mai, del país; fragmentació de la transversalitat catalanista; una nova ofensiva de la dreta espanyola com feia anys que no teníem i que no troba avui capacitat de resistència, sinó que fins i tot es veu irresponsablement realimentada pel radicalisme d'uns i per la desesperació d'altres; inquietud en la gent emprenedora; por a la gent del carrer; un país afectat (*remor de veus*)..., sí, un país afectat en la seva autoestima, en la seva confiança col·lectiva. No eren, no són conscients de les debilitats i fragilitats del nostre inacabat projecte de reconstrucció nacional, que han posat en risc tantes i tantes coses...

El president

Honorable diputat...

El Sr. Puig i Godes

...que avui projectaven amb força i amb ambició el futur del nostre país? Vaig acabant, senyor president...

El president

Gràcies.

El Sr. Puig i Godes

Hi ha algú del Govern que s'adoni de tot això? Hi ha algú que valori la debilitat institucional, política, de credibilitat a Espanya i a Europa, de confiança, que vostès han generat en tota aquesta situació? Ens deia, senyor Saura, que n'hi ha alguns que són espectadors interessats. No, aquí renovem el nostre compromís amb el país i amb les seves institucions, amb les nostres institucions, i els diem que avui no s'està recuperant aquesta crisi de confiança, i és per això que els ho preguntem, fugint d'improvisacions, de fer servir, legítimament, evidentment, plans que ja estaven preparats per l'anterior Govern i que avui són objecte, doncs, d'anunci per intentar...

El president

Honorable diputat...

El Sr. Puig i Godes

...llençar noves propostes...

El president

A més d'anar acabat, ara ja hauria d'acabar del tot.

El Sr. Puig i Godes

Què pensen fer, senyors del Govern, per superar aquesta situació de crisi, ja no només del mateix Govern, sinó, en aquest moment, de la situació de confiança i de l'estat d'ànim del país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyores i senyors diputats. Gràcies, senyor Puig; dir-li inicialment dues qüestions, no? Jo aquesta tarda, quan he entrat aquí, el país no estava així (*riallles*), de veritat. No sé, en aquestes dues hores, què és el que han fet els meus companys de govern, però li ben asseguro que quan he entrat aquest país no era així. M'haurà d'excusar, però no em consta que estigui així el país. De totes maneres, ara quan surti ho miraré.

I la segona consideració prèvia, senyor Puig, és donar-li les gràcies per la quantitat de coses que vostè diu que hem fet. Perquè miri que n'hem fet, de coses! Vostè diu que les hem fet malament, però no sé quantes coses hem fet.

Tercera consideració. Diu: «Algú del Govern» –ha dit– «és conscient del que ha passat?» No, un dia ens vam aixecar i vam dir: «Que el senyor Carod dimiteixi, perquè no passa res.» Per què em pregunta..., com és ca-

paç de preguntar això, senyor Puig? Que si som conscients del que ha passat? Doncs, miri si en som conscients, que ha dimitit el conseller en cap. Fixi's si en som conscients, d'això.

Vostè ha fet una interpellació amb dues preguntes: causes i conseqüències. Jo li tornaré a repetir les causes, tot i que vam estar durant cinc hores a la Diputació Permanent discutint les causes. Causes –és pública i se sap–: el senyor Carod-Rovira, l'exconseller en cap, fa un gran error polític, jo crec que un greu error polític, a iniciativa personal..., perquè no estem davant d'una crisi per una acció de govern, i vull que quedi molt clar: no ens trobem davant d'una crisi perquè el Govern fa una cosa malament, o perquè la deixa de fer. No, no, estem en una crisi per una acció personal d'una persona que té implicació política, evidentment que té implicació política, i per això dimiteix, però no estem davant d'una crisi producte d'un bloqueig de govern, en absolut. Però, malgrat això, dimiteix.

I per què dimiteix? Perquè perjudica el Govern, perquè perjudica el bon nom de Catalunya, perquè –i això ho dic jo– possiblement perjudica Esquerra i el mateix senyor Carod-Rovira. Per tot això. I per això dimiteix el senyor Carod-Rovira.

I, miri, jo vaig ser una de les persones que vaig estar en el nucli de la crisi, eh?, aquelles quaranta-vuit hores, i li ben asseguro –li ben asseguro; a vostès els pot anar bé dir-ho electoralment– que la dimissió i la renúncia del senyor Carod-Rovira van ser producte del convenciment dels tres partits. O vostè pensa que Esquerra Republicana hauria acceptat les ordres del senyor Zapatero?, o nosaltres? Per què Esquerra Republicana va dir que sí, i per què nosaltres vàrem dir que sí? Perquè érem conscients que la crisi provocada per l'error del senyor Carod-Rovira havia de tenir una conseqüència, que era la renúncia del senyor Carod-Rovira.

I, fixi-s'hi, vostè no ha preguntat en la interpellació una pregunta que m'hauria agradat: causes, gestió i conseqüències de la crisi. Les causes estan explicades, són fàcils d'explicar. Gestió, miri, tres idees: rapidesa, responsabilitat i transparència. Tres idees.

Rapidesa. Algú em proposava que agafés l'hemeroteca per veure les seves crisis en aquests quatre anys, de setmanes i setmanes als mitjans de comunicació, amb... He preguntat quants canvis de govern s'havien produït, i ningú m'ha sabut dir quants: si eren sis, si eren set, si eren vuit... Set, eren set, set canvis de govern, amb unes crisis llarguíssimes; no per problemes polítics: per consellers en cap, per candidats, per moltes d'aquestes coses. I amb trenta-sis hores... Primera, rapidesa.

Segona, s'assumeixen responsabilitats. Vostè em pot dir: «No, nosaltres no en vam assumir cap, aquests quatre anys, perquè no va passar res.» Jo en discrepo, però tampoc vull entrar-hi ara. Però pensi que tinc l'absoluta convicció que els darrers anys del Govern de Convergència i Unió han passat moltes coses perquè algú dimitís, i no va dimitir ningú.

I tercera qüestió: transparència –transparència. En totes aquestes crisis –i em remeto les hemeroteques–, el president de la Generalitat va fer alguna compareixença per fer front a les crisis? Me'n pot dir una? Digui-me'n una.

Per tant, la gestió de la crisi..., ha estat una crisi ràpida, fent en política la màxima assumpció de responsabilitats, que és la dimissió, i en tercer lloc, transparent.

Vostè em diu «conseqüències», i vull –no sé si n'he pres nota bé– sintetitzar quatre possibles conseqüències que vostè ha plantejat.

Hem governat... «Vostès no han governat.» Doncs, miri, hem governat, i hem governat molt. Senyor Puig, és governar o no governar el que ha dit la senyora Marina Geli aquí, dir: «No, no, és que no hi ha vint-i-vuit mil persones en llistes d'espera, n'hi han cinquanta mil»? Això és governar o no és governar? I dir: «Com són cinquanta mil, hi posarem més mitjans», és governar o no governar? Possiblement discrepem: per vostès governar és guardar vint mil persones en llista d'espera, per nosaltres no. Evidentment, discrepem. Per nosaltres governar no és que vint mil persones estiguin amagades a les llistes d'espera. És governar o no governar que ahir el senyor Nadal arribés a..., en el tema del TGV? És governar o no governar que la senyora Montserrat Tura –parlo perquè estan aquí, són ells els qui estan aquí– hagi dit això de l'alcoholèmia? I fixi's vostè... (*Veus de fons.*) Ho farà, i ho farà, clar que sí. Miri... (*Pausa.*) Sí, sí, sí que me'n assabento, sí. Ha dit, en definitiva, la tolerància zero. És governar o no governar que el conseller de Medi Ambient vagi a veure la ministra, demani informes del cabal ecològic, que no hi era?

S'ha governat, i s'ha governat molt. Vostès poden continuar dient que no, però, de veritat, els agraeixo aquesta oposició, perquè això no resistirà a la realitat. I que vostès diguin, en definitiva, que en quaranta dies no hem pres les posicions generals..., si aquesta és la seva oposició, continuïn dient això; que el senyor Puig surti aquí i digui que el món s'ensorra. Vostè ho pot continuar dient; no ens fa..., no em preocupa gens.

Segona conseqüència. Se n'ha ressentit, el treball parlamentari? Doncs, miri, en plena crisi, el 26, quan esclata la crisi, mantenim totes les compareixences. Se n'han fet tretze, excepte la del senyor Carod-Rovira, que dimiteix. Cinquanta hores o quaranta hores de debat, i n'hi han previstes sis. Diputació Permanent: hi insisteixo, mai s'havia fet, i anuncio una altra vegada que ho tornarem a fer en els pressupostos.

Tercera conseqüència –que vostè també ho ha dit així–: problemes interns dels partits. Jo he dit aquest matí a la diputada senyora Nadal: vostès poden especular que el Govern té més problemes interns, ho poden dir, ho poden alçar, però s'estan equivocant també, eh? Fins i tot la crisi que hem tingut ha estat tan gran i hem vist tants adversaris instrumentalitzadors del que ha passat, que avui les complicitats del Govern són més fortes que mai, i el tripartit no es trencarà. No es trencarà, el tripartit. Creguin-me, de veritat, no es trencarà.

I quarta. Vostè no ha arribat a dir això de la reforma de l'Estatut, però ho ha dit algú. S'ha dit: «És que la mala imatge que donem implicarà que tindrem més dificultats per a la reforma de l'Estatut.» I jo accepto, evidentment, que el que ha passat afecta la imatge del Govern i, per tant, que dificulta més la reforma de l'Estatut. Però la reforma de l'Estatut no depèn de l'error del senyor Carod-Rovira; depèn del Govern del Partit Po-

pular, govern que, per cert, vostès han recolzat durant vuit anys. I el problema de la reforma de l'Estatut no és la reunió del senyor Carod-Rovira amb ETA; el problema de la reforma de l'Estatut és claríssimament el que és: és un problema que el Partit Popular perdi la majoria absoluta.

I li he de dir una altra cosa. Dit l'error –dit l'error–, vull dir la instrumentalització del Partit Popular. I, mirin, vostès no han estat a l'alçada de fer front a les barbaritats que ha dit el Partit Popular. Hi ha hagut una persona que sí –no sé si més–: el senyor Duran. El senyor Duran ha estat l'únic dirigent –si hi ha algú més, que em disculpi– que en determinats moments ha estat capaç de sortir a defensar el Govern català; el senyor Duran i Lleidà, ningú més. I el Govern del Partit Popular ha dit absolutes bestieses. Ha dit que en l'acord secret hi havia la conversa ETA - Carod-Rovira; ha dit això, el senyor Zaplana. Intenten, subtilment, col·locar que aquest Govern és un govern amic dels terroristes. Tot això està en el discurs del Partit Popular per erosionar el Govern de Catalunya. I li demano, senyor Puig, que faci oposició aquí, però que sigui coherent en la defensa del Govern català, que també és –que també és– el seu Govern.

Per tant, senyor Puig, quan surti d'aquí avui, miraré el país bé –quan hi he entrat, aquest no era el país que tenia. Li agraeixo que ens digui que hem fet tantes i tantes coses malament, li ho agraeixo absolutament. Però, de veritat, continuïn fent aquesta oposició, perquè amb aquesta oposició cada cop estaran més lluny de la sensibilitat i dels interessos de la gent.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Felip Puig.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. Sincerament, senyor Saura, esperàvem una altra resposta. Esperàvem una certa major capacitat d'assumir i de reconèixer el que ha passat i el que està passant; esperàvem també una major capacitat de coneixement real de quina és la inquietud que hi ha al país en el sector educatiu, en el sector industrial, la gent del carrer... Vostès parlen amb la gent del carrer?, quan veuen com es tornen a agitar les banderes d'odi amb les expressions del *no passaran*, «el retorn al 36», «el drama està servit»? (*Remor de veus*.) Perdonin, perdonin, perdonin, expressions seves; expressions seves davant de la situació que vostès han creat.

Rapidesa, responsabilitat i transparència. Rapidesa, sí. A canviar d'opinió, a canviar d'opinió permanentment. A reunir-se molt; mai tantes vegades un govern s'havia reunit tant i tan de pressa, té tota la raó, però només per parlar dels seus propis problemes interns, per resoldre les seves pròpies discrepàncies.

Responsabilitat. És responsabilitat deixar la crisi oberta?, reassignar transitòriament i provisionalment competències importants per a la societat catalana amb alguns consellers del Govern que manifesten clarament que només és per dos o tres mesos, perquè quan torni el conseller en cap –que no sabem qui serà– es tornaran a readscriure de nou els càrrecs que per confiança –algun

d'ells, fraternal– ara suposo que els deu haver adoptat també algú? És responsabilitat no acceptar i executar i tancar una crisi com cal que es tanqui en un govern que aspira a tenir credibilitat i a generar confiança?

I, si volen que parlem de transparència, en podem parlar a bastament. Podríem parlar, per exemple, de la seva gestió al front de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. En podríem parlar quan els hem preguntat sobre els pactes secrets, que no van ensenyar fins que es van conèixer, per repartir-se els càrrecs. Però és que podríem parlar del que ha passat avui en aquesta cambra, a la primera sessió de control. Transparència, qualitat democràtica? Transparència i qualitat democràtica és l'actuació del president de la Generalitat, que no ha contestat cap de les preguntes que se li han fet i que ha desautoritzat la capacitat dels diputats de preguntar, d'inquirir, de demanar responsabilitats i seguiment de la seva acció de govern, i que ha dit «qui es creu que és vostè?», i que «no els contestarem pas», i que no pensa contestar allò que se li pregunta? Aquí es ve a retre comptes. Això és transparència, senyor Saura? En qualsevol dels casos, estic convençut que quan vulguin parlar dels models, de les polítiques que s'han portat a terme en el país durant els darrers anys i que s'haurien de portar en el futur.

Podem parlar del model sanitari. I tant que en parlarem! És referència a tot Espanya i a bona part d'Europa, avui, el sistema hospitalari de Catalunya. Podem parlar de qualsevol de les polítiques, estem disposats fins i tot a acceptar coses que no s'han fet prou bé i a ajudar que es rectifiquin. Ara bé, sí que els diem una cosa: nosaltres respectarem el Govern de Catalunya, però denunciarem l'actitud dels governants de Catalunya que no compleixin els seus compromisos i que posin en risc l'estabilitat del país i de les seves institucions.

És veritat, vostès han anat més ràpids a comparèixer, també a desaparèixer. (*Remor de veus*.) També alguns de vostès han sigut, repeteixo, els més ràpids a desaparèixer. El país ens reclama a tots nous llenguatges, nous lideratges, noves actituds, reclamava també noves polítiques i avui tenim ja no un govern tripartit, sinó més aviat un govern trist i partit. (*Remor de veus*.) Sí! Sí. Un president que ha d'anar a Madrid a suplicar respecte; un conseller en cap, un primer ministre, que ha dimitit en quaranta dies i que vol tornar, i un conseller de Relacions Institucionals que intenta aquí tapar forats, fer veure que no passa res, però que avui mateix hem assistit a una acció política –repeteixo– que posa en dubte la credibilitat dels seus principis, en aquest cas de la qualitat democràtica i de la transparència que vostès defensen.

Li haig de dir que sí. Senyor Saura, vostè abans en una pregunta anterior, en una interpellació del migdia s'ha qüestionat si el Govern de Convergència i Unió era exemple o no a la resta de l'Estat. Vaig acabant, senyor president. Sí, el Govern de Convergència i Unió era exemple a la resta de l'Estat. Ens agradaria que aquest nou Govern també pogués ser un cert referent a Espanya. No creiem que avui, i si més no moltes institucions europees i mitjans de comunicació europeus no ho valoren així, ho estiguin aconseguint.

En qualsevol dels casos, també els diem, senyor conseller, senyores i senyors diputats, que nosaltres no els imitem en res. A l'oposició tampoc els imitem. I els garanteixo que aquest país una cosa segur que tindrà millor, una millor oposició al servei dels interessos dels ciutadans de Catalunya i del Govern de Catalunya, també.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. Per al Govern té la paraula honorable conseller per a la rèplica.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Jo li agraeixo, senyor Puig, que digui que respectarà i defensarà el Govern català enfront dels atacs de l'exterior, perquè fins ara no ho han fet. Ho ha fet el senyor Duran, però vostès no ho han fet. (*Remor de veus.*) Hi ha hagut agressions, hi ha hagut agressions, barbaritats que s'han dit que afectaven el Govern i Catalunya i vostès no han dit res i han estat callats. Miri, jo no vinc aquí a intentar tapar forats dient que tot va bé. No. Vinc aquí a explicar avui l'estat d'ànim, el balanç de Govern, les perspectives de Govern que representen avui setanta-quatre diputats i diputades. A més, internament convençut, convençut que ens anirà bé en aquest Govern. Absolutament convençut. Jo, sí. Sí, sí, és clar parlo per mi, no parlo per vostè. Suposo que vostè no n'està perquè en aquest país que pinta suposo que no... I jo insisteixo en les tres paraules de la crisi: rapidesa... Vostè m'ha parlat de la rapidesa, m'ha parlat de les transparències, no m'ha dit res de les responsabilitats. Quan jo li he preguntat com és que no se n'havien pres abans s'ha oblidat d'això. Un lapsus freudià. Doncs miri, rapidesa, responsabilitats i transparència. I més, tot això ho estem fent amb dificultats terribles que ens trobem.

I diré només la que ha sortit avui. Home, vostè no em pot demanar gaire transparència quan hi ha contractes blindats de 60 milions de pessetes! És que només amb això no sé com s'atreveix a sortir aquí a dir-me això a mi. Però com s'atreveix a dir això? Vostè? Vostè és membre d'un govern que té una persona amb un contracte blindat de 60 milions de pessetes. Només per això jo no m'atreveria a sortir aquí. El felicitó, vostè s'atreveix! Vostè, amb una cosa d'aquestes, té un contracte blindat de 60 milions de pessetes, 20.000 persones amagades en llistes d'espera i surt aquí a donar lliçons a un govern que porta quaranta dies. Sigui més prudent, senyor Puig. Sigui més prudent! Durant un temps, com a mínim; durant un temps sigui més prudent. No surti a dir aquestes coses. I fixi's que no he fet el reguitzell de coses que puc fer de les que ja hem començat a trobar. Però, és clar, davant de la seva –si m'ho permet «carinyosament»– imprudència, sigui més prudent.

Conseller en cap. Miri, tres coses del conseller en cap. Primera, es pregunten: però ara què fan vostès un mes, dos mesos sense conseller en cap. La pregunta és: Vejam, vejам, vostès estan del any 1980 al 2001 sense conseller en cap. Calia o no calia el conseller en cap? O se'n van adonar al cap de vint-i-un anys? Per què

creen la figura del conseller en cap el 2001? Per què la creen? Per una sola raó: perquè el candidat de Convergència, el senyor Artur Mas, tingui un lloc de promoció institucional i modifiquen una llei bàsica, bàsica de consens del 82 per un decret. I vostè també ve aquí ara i em pregunta què farem amb dos mesos de conseller en cap. Però per què van crear la figura del conseller en cap? Per què la van crear? Per intentar guanyar unes eleccions (*remor de veus*) que, com vostè va dir, com vostè diu, la gent reclama noves actituds, nous llenguatges. Eh? I va ser un intent d'electoralisme que va provocar fins i tot problemes en el si de la seva coalició. I vam estar un parell d'anys pendents de què passava amb el conseller en cap i de què passava en el si de la seva coalició. Doncs miri, el conseller en cap... tornarem a tenir conseller en cap. Farem una cosa que vostès no van fer, portarem una modificació de la Llei, i els permetrem que facin esmenes i les negociarem –cosa que vostès no van fer. Van modificar unilateralment una llei bàsica de funcionament del Parlament i del Govern amb un decret, buidant de competències la presidència de la Generalitat, simplement per guanyar unes eleccions i per popularitzar el senyor Artur Mas, que com sap li tinc tot el meu respecte. Però per popularitzar el senyor Mas.

I li diré... Em parla de la Corporació Catalana. Senyor Puig, per què no s'han complert els compromisos de la resolució del primer debat sobre mitjans de comunicació? Qui ho va trencar això? Qui va trencar...? Qui va portar un projecte que era una involució terrible des del punt de vista dels mitjans de comunicació? Vostès. Quan es va produir això. Doncs miri, això va coincidir quan el senyor Artur Mas va ser candidat i va ser conseller en cap. I en el moment que teníem un diàleg amb el senyor Trias i amb el senyor Triadú es va tancar, perquè vostès no volien una modificació en el sentit professional dels mitjans de comunicació.

Per tant, tampoc. Sigui més prudent, tampoc vingui a dir-m'ho aquí! O que vingui un altre diputat o diputada o s'esperen unes quantes setmanes més.

Res més i moltes gràcies.

(*Veus de: «Molt bé!». Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Moltes gràcies. Senyor Puig, demana la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Per contradiccions, senyor president. Tres. Exactament tres contradiccions molt breus, senyor president.

El president

Té un minut.

El Sr. Puig i Godes

Gràcies. La primera sí que he parlat de responsabilitats, senyor Saura. En aquest primer punt també li haig de recordar que no és veritat el que vostè ha dit. Els governs de Convergència i Unió, quan va caldre, van assumir responsabilitats i van haver-hi dimissions. Sí, senyor Saura.

En segon lloc, i la segona, el senyor Duran i Lleida no és només l'únic que ha defensat el Govern de Catalunya. No ho ha fet només a nivell personal, és el secretari general de la Federació de Convergència i Unió i, per tant, és evident que la seva manifestació i el seu posicionament, com jo he fet en aquesta tribuna i vostè no m'ha sentit, també ha defensat el Govern.

I, finalment, no vam modificar cap llei. Vam preparar un decret... Per cert, decret que després vostès també van aprofitar per preparar i nomenar el conseller en cap que ara ha hagut de dimitir.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures dirigida a assolir una correcta vertebració del territori i el millorament de la mobilitat ciutadana (tram. 300-00009/07)

El setzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la política d'infraestructures dirigida a assolir una correcta vertebració del territori i el millorament de la mobilitat ciutadana, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'illustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller. En aquesta primera interpellació que li fem a aquesta legislatura, que se li fa per part de tots els grups parlamentaris i concretament del nostre, el que ens agradaria és que trenquéssim una mica la tendència o la dinàmica d'aquesta sessió plenària d'avui, que fa una mica la sensació, no sé si els diputats i les diputades de Convergència i Unió coincidiran amb aquesta opinió, fa una mica la sensació que vostès ens estan interpellant (*remor de veus*) i ens estan preguntat a nosaltres, en el millor dels casos. En el pitjor dels casos són vostès que no responen. (*Remor de veus.*) Per tant, ens agradaria que en aquest cas concret, i veig que amb la *remor de veus* que s'ha aixecat amb aquesta afirmació em sembla que vaig ben orientat, no? D'entrada, com a mínim, que poguéssim entrar a debatre a fons i que l'honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques ens pogués, doncs, contestar algunes de les preguntes concretes que volem fer al llarg d'aquesta interpellació.

Escolti, la fem aquesta interpellació molt ràpidament després que vostè comparegués a la Comissió de Política Territorial. I vam tenir la sensació que en matèria d'infraestructures, en matèria de mobilitat, vostè es va quedar curt, va fugir d'estudi, no hi va entrar a fons.

Va fer un discurs extraordinàriament desigual en les dues àrees, en les dues secretaries que s'han creat i que estan liderades per dos exconsellers d'aquesta cambra. En una s'hi va estendre molta estona amb un discurs molt teòric de poca concreció. I en l'altre, estrictament en el tema de mobilitat i infraestructures, creiem que no va entrar a fons

i va fer una altra cosa, que és que no va contestar moltes de les apel·lacions directes que aleshores feia el nostre portaveu, el senyor Felip Puig.

I, per tant, nosaltres avui volem fer un debat a fons de política d'infraestructures, de model d'infraestructures. I em permetrà que comenci aquesta interpellació bàsicament explicant quins són els nostres grans eixos del nostre discurs d'infraestructures per veure, com a mínim, si tenim un punt en comú en aquesta matèria. Estem convençuts que sí.

Per què han de servir les infraestructures? Em sembla que ho plantejaria molt malament si anéssim a enfocar temes molt concrets. Model d'infraestructures, per quatre raons bàsiques. Després hem de veure si hi estem d'acord o no hi estem d'acord.

Primer, satisfer les necessitats de mobilitat dels ciutadans. És una afirmació, escolti. S'han de fer les infraestructures que siguin necessàries, estrictament les que siguin necessàries, amb visió de futur perquè la gent tingui accessibilitat als seus llocs de residència, als seus llocs de treball, als seus llocs de lleure. I aquesta ha estat la nostra visió central i és la que hem defensat durant els vint-i-tres anys d'autogovern, com queda reflectit en l'acció del govern de Convergència i Unió, i també en un instrument molt important que vam ser capaços de consensuar una part àmplia d'aquest Parlament –el Grup Socialista, no–, que va ser la Llei de mobilitat.

No es tracta de planificar les infraestructures com a tals, sinó com a instrument al servei de les necessitats de les persones. La preocupació no ha de ser quants quilòmetres fem de vies, de carreteres, sinó veure com podem atendre les necessitats de desplaçament i com podem fer que aquests desplaçaments siguin al màxim d'eficients possible. Aquella Llei de mobilitat també parlava d'urbanisme i de mobilitat condicionant dos elements. Per tant, primera base: s'ha de satisfer la mobilitat dels ciutadans.

Segona: entendre la política d'infraestructures de mobilitat com un instrument per aportar equilibri territorial. Hi estem d'acord o no hi estem d'acord?

En un país complicat –i vostès hi han reflexionat a fons en relació amb aquesta matèria–, amb una realitat geogràfica molt desproporcionada, amb una franja molt elevada de densitat al litoral i amb una concentració de població a l'àrea de Barcelona. Que la gent pugui quedar-se a totes les comarques sense que això comporti renunciar a qualitat de vida, a benestar i a accessibilitat.

Tercer element: vocació europeista. No unes infraestructures de mobilitat per tancar-nos com a país, sinó que ens connectin arreu, i que ens connectin sobretot cap al nord, sobretot cap al continent europeu, que ens lliguin amb les xarxes europees de transport.

I el quart objectiu. Hi estem d'acord o no hi estem d'acord, senyor conseller? Fer viable i competitiva la nostra economia productiva. En tots els sectors: agropecuari, industrial, fase logística. Apostem per la qualitat de vida o no hi apostem?

Aquests són quatre elements que nosaltres els volem aportar en aquest debat per veure si és un punt de coincidència o no. I tenim una mica la sensació, senyor conseller, que entre el que vostès han vingut explicant

durant les anteriors legislatures i durant la campanya electoral i el que vostès estan fent en aquests moments hi ha un *gap*, una diferència extraordinària. I aquí és on voldríem centrar la base de la nostra interpellació.

Jo recordo un material electoral del PSC - Ciutadans pel Canvi que van lliurar, en què hi havia dos mapes: un mapa de Catalunya pràcticament buit, sense infraestructures, i hi posava «la Catalunya de Convergència i Unió», i un altre mapa ple, farcit, absolutament farcit, d'infraestructures que les detallaven per a cadascun dels territoris, per a cadascuna de les regions, tipus això (*l'orador mostra un paper a la cambra*), que era el que plantejava el PSC - Ciutadans pel Canvi, i ara ens trobem que quan vostè, com a conseller de Política Territorial, agafa les regnes d'aquest Govern, doncs, veiem que hi ha fre, que hi ha replantejament, que hi ha retard, que hi ha ambigüitat, que hi ha una distància abismal entre el que vostès deien i criticaven i el que estan fent.

I, per tant, amb la interpellació d'avui volem saber quin Joaquim Nadal ens hem de creure: el Joaquim Nadal que va comparèixer l'altre dia a la Comissió de Política Territorial, el Joaquim Nadal que feia campanya electoral per al PSC, el Joaquim Nadal que defensava l'acord tripartit o el Joaquim Nadal dels titulars mediàtics, que són erràtics i que es contraposen a tot allò que havien plantejat? Quina és la visió que hem d'assumir? Perquè això ens donarà una certa seguretat a l'hora de fer la nostra tasca parlamentària.

I li parlo en els següents termes: vostès plantejaven durant la campanya electoral, i aquest és un discurs que anaven reiterant sistemàticament, el seu suport al quart cinturó. L'altre dia no va contestar amb relació a aquesta matèria, no ens va dir quina és la voluntat del Govern. En tot cas, el que vostè ha explicat en diversos titulars, que es contradiuen entre ells des d'un punt de vista d'amplitud, és que el quart cinturó ja no el volen fer d'Abrera a Granollers, que és el que vostès havien dit, que és el que el Grup Socialista havia plantejat a l'anterior legislatura, sinó que, escolti, que s'acaba a Terrassa o a Sabadell, en funció de l'estat anímic. És bàsicament aquest, el plantejament.

És necessària aquesta infraestructura? Sí o no? Respongui. Això és el que nosaltres li demanem. Quan vostès ho van posar en el programa electoral, quan vostès en l'anterior legislatura explicaven que era necessari i ens instaven a pressionar el Govern de l'Estat, s'ho creien o no s'ho creien? Què ens hem de creure? Quin és el seu autèntic perfil?

O amb relació al túnel d'Horta, que no vam signar una proposició no de llei conjunta, nosaltres, el Grup Socialista i el Grup Parlamentari Popular? La vam signar o no la vam signar? Ens la creiem o no ens la creiem? És important o no és important? Els estudis, els tenim en compte o no els tenim en compte? Se n'han de fer de nous o no se n'han de fer de nous? Simplement volem que ens ho expliqui.

(*Veus de fons.*)

Escolti, senyor Ferran, no cal que faci aquesta gestualitat. Ho vam preguntar a la Comissió de Política Territorial, i el senyor conseller no ens va respondre.

O un altre aspecte: el tema del túnel de Bracons i de l'eix Vic - Olot. Exactament, quina és la versió múltiple del Govern tripartit que ens hem de creure? Quina és, concretament? És la del conseller de Política Territorial, que n'està plantejant un ajornament permanent? És la del conseller de Medi Ambient, que ens diu, com he apuntat aquest dematí, que com a conseller de Medi Ambient no pot dir exactament el mateix que deia abans, quan era estrictament responsable, dirigent o membre d'Iniciativa per Catalunya Verds? Als membres del Grup Parlamentari d'Iniciativa, que aquest diumenge o aquest cap de setmana s'han de manifestar en contra del túnel de Bracons? A qui ens hem de creure? Quin és el plantejament? Quina és l'autèntica fesomia?

O amb relació, per exemple, a la variant sud de Lleida; o amb relació, per exemple, a la continuació de l'autopista del Maresme fins a Blanes. Què ens hem de creure? O l'anella de les Gavarres. Quin és el plantejament? Escolti, vostès volen aturar-ho o no ho volen aturar?

La pregunta: quan no deien la veritat? Quan en les eleccions proposaven un programa que en aquests moments vostès no compleixen i estan aturant? O, en aquests moments, quan simplement relaxen, aturen, determinats plantejaments per acontentar la resta de membres d'aquest tripartit? Aquesta és la pregunta que nosaltres avui volem que ens respongui a través d'aquesta interpellació. I fixi's que hem començat plantejant quatre bases, quatre bases que eren punts d'acord, punts de consens, que eren: satisfer la mobilitat dels ciutadans, entendre les infraestructures per aportar equilibri territorial, connexió amb Europa, fer viable i competitiva l'economia productiva. Ens ho creiem o no? Quin és el seu model? Quin és el seu plantejament? Aquesta és la línia d'aquesta interpellació.

I, escolti, a la compareixença vam veure un rostre, vam veure un personatge, vam veure un Joaquim Nadal concret. Avui el que ens agradaria és que vostès fossin capaços ja de tenir coherència en tot allò que són les seves compareixences públiques, que són les seves preses de decisió en el Govern i que són les seves preses de posició aquí, en el Parlament. Aquests mínims...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

...nivells d'exigència –acabo, senyor president– són els que avui el Grup Parlamentari de Convergència i Unió els exigeix a través d'aquesta interpellació.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies. Per a la seva resposta, té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, em produeix una considerable sorpresa, aquesta interpellació, que passa de flors i violes i romaní a unes obvietats genèriques, que es poden compar-

tir o no i que només depèn que es puguin compartir de com s'apliquen, a un nivell de concreció mai no expressat en un acte produït en aquest Parlament no fa ni quinze dies.

Senyor Rull, pregunta al conseller unes coses que o bé van ser contestades rotundament i amb una absoluta claredat, sense cap resposta erràtica, amb una contundència radical en allò que, efectivament, i no pas precisament pel senyor que m'interpellava per compte del seu partit, sinó d'algun altre interpellant d'algun altre partit..., a qui vaig contestar concretament, d'una forma suficient, respecte a tots els temes concrets en els quals vostè vol intentar portar avui, per una mena de construcció il·lògica que va de quatre principis generals, filosòfics, teòrics, desmentits per la seva acció de govern sistemàticament, per unes quantes obvietats no satisfetes, fins a, passant pel gran forat negre que vostè dibuixa, aterrar a no se sap què.

És a dir, filosofia, quatre punts: «Vostè està d'acord que cal coherència, no sé què i tal, tal, tal?, *gap*, forat negre i aterrem, quart cinturó, Bracons, túnel d'Horta... «Vostè què pensa fer?» Escolti, ja està dit, però, en tot cas, en tornarem a parlar per deixar les coses clares, amb el benentès que vostè marca una pauta i jo me'n marco una altra, que és la de la meua compareixença.

I les prioritats són les següents. La planificació. Aquest país, per fer-ne un país endreçat, equilibrat, cohesionat, que funcioni, on la gent tingui resposta a les seves necessitats, ha de ser un país amb una planificació adequada, i, com que ha de ser un país amb una planificació adequada, que respongui a aquestes necessitats, aquest Govern farà els plans territorials que des d'una llei de l'any 83 no s'han fet. Aquest Govern els farà, i els farà en menys d'un any i mig.

Formulació teòrica, resposta concreta: planificació per a la cohesió i l'equilibri territorial en resposta a les necessitats dels ciutadans i ciutadanes. Sí o no? Plans territorials: Pla territorial de Catalunya, plans territorials parcials. Vint anys d'incompliment, compromís de compliment concret en un any i mig.

Aquest equilibri territorial, per altra banda, s'expressa per sota de la planificació territorial en les polítiques urbanístiques, i aquest Govern produirà polítiques que, d'una forma concreta, amb resposta concreta a problemes concrets, aturaran, corregiran, frenaran, un creixement desmesurat en superfície, el creixement difús, i produiran una compactació adequada d'un creixement urbanístic coherent, equilibrat, raonable, que impulsi la cohesió social i que, a més a més, respongui a polítiques d'habitatge que vostès tampoc no han fet en vint anys.

Per tant, en un segon terreny, formulació teòrica, equilibri territorial i polítiques urbanístiques des del fre i la correcció de la tendència desmesurada al consum de sòl, que vostès han incentivat amb una planificació de creixement desmesurat i que aquest Govern corregirà en benefici d'un objectiu que vostè ha esmentat, que és el de la viabilitat del creixement econòmic, amb un model més coherent, més sostenible, que funcionarà millor a curt, a mitjà i a llarg termini. Es tracta de créixer? Sí, però es tracta de créixer bé, i es tracta de créixer

no de la manera que ens volien fer créixer vostès, fent passar amb rodes de molí aquest país, sinó creixent d'una manera diferent.

Tercer: per a la planificació territorial, i per a l'equilibri territorial, i per a la qualitat de vida de les persones, cal, naturalment, una política de mobilitat. Vostè ha posat l'accent en cinc temes concrets que el preocupen i respecte als quals vol una certa resposta, però jo apello a la seva preocupació, no expressada, per la necessitat d'un impuls a les infraestructures ferroviàries, deixades pel seu Govern de la mà de Déu, sense haver fet res de veritat que signifiqui una millora dels sistemes propis, de la xarxa dels altres i del funcionament adequat d'un sistema integrat de transport de viatgers i mercaderies, que ha d'ajudar, justament, al creixement equilibrat i al funcionament equilibrat i territorial d'aquest país.

I, finalment, hi ha un dèficit brutal d'infraestructures, acumulat per una política que ha fet prevaler: u, no negociar adequadament amb l'Administració de l'Estat, fugint d'estudi, fracassant sistemàticament, bloquejant les converses, evitant qualsevol resultat, produint pèrdues d'inversions necessàries i, al mateix temps, organitzant una política d'inversions en infraestructures pròpies molt orientada a allò a què ens tenia tan acostumats, quan volia retopar l'oposició, l'anterior president de la Generalitat quan parlava de la política de la perdigonada. Tots els mapes d'infraestructures que poden formar part de l'acció del Govern acumulada en els últims vint anys són l'expressió clara de la perdigonada. És a dir, el Govern fins ara havia deixat penjades, mal orientades, mal finançades, infraestructures d'una enorme importància, fins al punt, i aquesta és l'enorme paradoxa, la brutal paradoxa, que sectors, per exemple, de determinades comarques molt directament vinculats a l'espai polític de Convergència i Unió formulen queixes sentides i amb raó sobre determinades opcions estratègiques del Govern, que, en comptes de fer que determinats eixos de comunicació nord - sud tinguessin un ritme adequat, acabessin sent obres fetes a càmera lenta, en trams molt petits, sovint mal enfocats i moltes vegades mal finançats.

I podem parlar de l'eix del Llobregat, o podem parlar de l'eix Vic - Ripoll i de tots els problemes que se'n deriven pel que fa a una polèmica que no ha pas volgut aquest Govern i que l'hem trobat servida respecte a quines prioritats s'ha trobat aquest Govern i que haurà de gestionar d'una forma adequada en els propers mesos.

I, per tant, vostè digui el que vulgui, plantejaments filosòfics teòrics, flors i violes i romaní, *gap*, forat negre i aterrem en cinc coses que no parlen del ferrocarril, que no parlen de les inversions logístiques, que no parlen de les grans infraestructures de l'Estat, que no parlen del dèficit acumulat en infraestructures, i diu: «No, i ara parlem d'aquestes cinc coses.» Doncs bé, vostè formula la interpellació com vol, i, naturalment, és gratis i lliure que el Govern contesti com cregui convenient, com el Govern creu convenient, perquè, quina és la política d'infraestructures adreçada a assolir una correcta vertebració del territori? Els quatre grans principis. Vostè ara retoparà i dirà el que cregui convenient, i jo li replicaré de la forma que, a mi, em sembli con-

venient, però recordant un debat... (*veus de fons*), recordant un debat que s'ha produït no fa gaires minuts, el grau de concreció –el grau de concreció–, de resposta efectiva, de formulació de prioritats, per part d'aquest Govern, al costat del que ens tenien acostumats els consellers i conselleres i el president de la Generalitat en els torns de preguntes o d'interpel·lació a què ens tenien acostumats en els últims vint-i-tres anys, és d'estar per casa. Allò que és de fireta és la ingenuïtat amb què contestem, perquè ens creiem la vida parlamentària...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...vostès havien fugit d'estudi durant vint anys seguits.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Honorable conseller, hauria d'anar acabant.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Ja he acabat.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula per a la rèplica l'il·lustre diputat senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

No ho sé, jo diria que això –gràcies, senyor president–, senyor conseller, que això no és el Ple d'un ajuntament en el qual vostè ha tingut majoria absoluta durant força temps, i que es creu que tranquil·lament pot decidir què contestar i què no contestar.

I, escolti, el meu advertiment, al principi, s'ha confirmat fil per randa: vostè no contesta. Escolti, sap què li suggereixo? Suggerixo en altres ocasions jugar al joc del disbarat, jo li preguntaré naps i vostè respondrà el que ha respost. Ha defugit tots i cadascun dels temes concrets als quals m'he referit, ha fet exactament el mateix que va fer a la Comissió de Política Territorial.

Escolti, tinc aquí la transcripció de la intervenció del senyor Puig: «Què passarà amb la infraestructura de l'eix Vic - Olot al túnel de Bracons? Què passarà amb el quart cinturó? Què farem amb el túnel d'Horta? Què passarà amb la prolongació de l'autopista del Maresme fins a Blanes? Què passarà amb l'anella de les Gavarres?...» Aleshores tampoc no va respondre. Aquest és el mot d'ordre del nou Govern? Aquest és el sentit de transparència d'aquest nou Govern, que és defugir sistemàticament els temes, determinats temes que bàsicament col·lideixen d'una manera molt contundent, molt clara amb el que vostès expliquen?

Escolti'm, si tenen un acord, expliquin-lo, sàpiguen defensar aquest acord. I vostè, aquí, amb aquesta primera intervenció, el que ens ha demostrat és que no té criteri amb relació a aquestes qüestions. Doncs, escolti, queda perfectament clar i reflectit. El que li dema-

nem és que vagi al territori i expliqui que el Govern de Catalunya, amb relació a aquestes qüestions, no té presa de posició, o que, com a molt, els diversos membres del territori se'n poden assabentar a través de titulars mediàtics, li ho torno a dir, absolutament contradictoris, absolutament erràtics. Aquest és el canvi d'estil que vostès plantejaven. Ja sabem quin és el seu estil.

Ens deia: «Home, el creixement...» Creixement com el de Girona? Creixement difús, expansiu, com el de Girona que vostè ha patrocinat? És aquest?

(*Remor de veus.*)

Política d'habitatge. Però, per favor, com volen parlar de política d'habitatge vostès, que tenen com a president..., que aquest país té com a president de la Generalitat el que va ser l'alcalde de Barcelona que ha impulsat les polítiques especulatives en matèria d'habitatge més contundents? (*Fora remor de veus.*) Vostès ens han de venir a explicar política d'habitatge?

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Senyors, senyors diputats...

El Sr. Rull i Andreu

Qui ha plantejat tota l'operació del Fòrum amb els termes que l'han plantejat vostès? Qui s'ha abstingut de fer política social d'habitatge? Escolti, aquí qui ha fet política d'habitatge ha sigut bàsicament el Govern de Convergència i Unió (*Fora remor de veus.*) Escolti, rotundament...

El president

Senyor diputat –senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

Ara resultarà...

El president

Senyor diputat! (*Pausa.*) Si em permet un segon, més que res per tornar a l'ordre del debat, entre altres coses perquè, si no, serà difícil que entre una cosa i l'altra se l'escolti ningú, i com que..., en fi, aquest Parlament és per parlar, però també per escoltar, els pregaria que deixessin fer-ho amb tranquil·litat a l'il·lustre senyor diputat. Pot continuar.

El Sr. Rull i Andreu

Amb relació al PGM, diu: «Ara nosaltres serem capaços de...» Si vostès no han volgut modificar el PGM, no han volgut fer planificació territorial des d'aquesta perspectiva. Escolti, per què –i a això li hem entrat una pregunta escrita– no ha tirat endavant el Pla territorial metropolità? Perquè hi ha un organisme al qual vostès han fet tot el possible per tal que no es pogués reunir. Així és tal com ho vam plantejar, que a l'hora de redactar el Pla territorial metropolità hi havia d'haver consens, i vostès no es van voler asseure a la taula del consens, del diàleg. I ara ens vénen i ens expliquen això, fent oposició de l'oposició, amb aquestes pretensions? Cap credibilitat.

En política ferroviària..., si aquest dematí n'hem estat parlant. Escolti, els artífexs del dèficit d'infraestructures en aquest país són bàsicament vostès, que se n'obliden que tenen dues, tres, quatre personalitats. Escolti, vostès són els mateixos que van abocar durant tretze anys el dèficit fiscal absolutament més acarnissat en aquest país, i ara vostès ens vénen amb un discurs quasi virginal amb relació a aquesta matèria? Escolti, no, nosaltres el que li demanem –i aquesta és l'exigència democràtica que li fem des d'aquesta tribuna–, que sigui capaç de respondre a preguntes concretes.

Perquè escolti, quan nosaltres parlem del quart cinturó, quan nosaltres parlem de la prolongació de l'autopista del Maresme, quan nosaltres parlem de l'eix Vic - Olot, estem parlant de projectes estratègics de país, i, per tant, vostè no només té l'obligació democràtica de contestar en aquest Parlament al diputat que l'està interpellant, sinó que hauria de tenir la responsabilitat de Govern, com a mínim, de donar respostes a temes que hipotequen d'una manera molt important el desenvolupament econòmic d'aquest país, l'equilibri territorial, i sobretot la possibilitat d'igualtat d'oportunitats, independentment d'on es visqui.

Això és el que nosaltres, en aquests moments, li estem demanant. Ara, vostè, responent, té dues opcions: continuar amagant el cap sota l'ala o agafar les regnes, que va ser incapaç de fer-ho a la seva compareixença, i explicar exactament què pretén fer aquest Govern pretesament progressista, pretesament d'esquerra, pretesament catalanista.

Moltíssimes gràcies, senyor president.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller honorable senyor Joaquim Nadal.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, és un plaer, de veritat, veure com els cou... (*Rialles.*) És un plaer. I els cou tot allò que és l'acumulació d'anys d'una certa improvisació i, per altra banda, de la discrecionalitat més absoluta. I els pica que de cop i volta apareguin posicions més coherents... (*remor de veus*), posicions més coherents, que donen una resposta contundent a problemes que vostès ens han deixat en herència.

Vaig als seus temes, senyor Rull. Llevat de l'eix Vic - Olot, mal anomenat eix Vic - Olot, mal anomenat Vic - Olot, llevat de l'eix Vic - Olot, dels altres cinc temes que vostè m'esmenta, ni un –ni un–, no hi ha res de res de res que vostès hagin fet o deixat fet perquè es pugui pensar que realment aquesta era una prioritat de vostès.

Què han fet pel quart cinturó? Què han fet? Què han fet, tant que en parlen? I què han deixat fet del túnel d'Horta? O què han deixat fet de l'eix, de la variant sud de Lleida? Quines previsions han deixat fetes? O què han deixat fet de l'anella de les Gavarres? Doncs, miri, el pacte de govern diu que hi haurà anella de les Gavarres. I per tant, vol la resposta? Hi haurà anella de les Gavarres. Hi haurà anella de les Gavarres! Vol una resposta concreta? Allò

que vostès no han fet, ni planificat, ni resolt en cap cas, començant per la variant de la Bisbal, allò que no han fet en cap cas, es farà.

La variant sud de Lleida, es farà, i allò que no han ni fet, ni pensat, ni compromès, ni finançat, amb les fórmules que sigui, però aquest Govern, de comú acord amb la Paeria, la farà.

Pel que fa al quart cinturó. Vostès ni Abrera - Terrassa no van deixar mínimament amanit, ni mínimament amanit! I, per tant, aquest Govern, Abrera - Terrassa, en una millora substancial de les comunicacions entre el Baix Llobregat i el Vallès Occidental, ajudarà que el Ministeri de Foment faci, i es farà.

I l'eix Vic - Olot. Mal anomenat, per què? Perquè no hi ha cap decisió presa, ni cap traçat formulat, des que s'acaba la part adjudicada fins avui, al terme municipal de Sant Esteve d'en Bas fins a la ciutat d'Olot. No han pres cap decisió sobre el traçat per la plana de la Vall d'en Bas, cap, i que és on hi ha l'amenaça principal; cap decisió presa sobre la variant d'Olot, i han deixat adjudicada una obra que en el seu tram central, amb quatre carrils, cinc, i carril de desacceleració per a camions, planteja problemes seriosos que aquest Govern corregirà.

Per tant, eix Vic - Olot: es farà com a carretera comarcal amb el túnel de Bracons, corregint quan calgui, i, d'acord amb els informes que aquest Govern ha encomanat, tots els defectes i excessos que contenia el projecte que vostès van deixar fet i adjudicat a corre-cuita, de mala manera..., perquè, és clar, fet de mala manera i deixat a corre-cuita, o adjudicat, o desfent unes quantes coses, n'hem trobat un pilonet –un pilonet. I, si no, busquin el sentit polític de tots aquells convenis que, des de les diferents conselleries d'aquest Govern, del seu Govern, van ser firmats en una data tan significativa i brillant com el 29 d'octubre de l'any passat, que és, ni més ni menys, el dia que començava la campanya electoral.

I aquest Govern potser haurà de donar credibilitat, per continuïtat de l'acció de Govern, a allò que vostès havien firmat com a Govern, però no pot donar cap credibilitat, credibilitat zero, a acords que comprometien inversions multimilionàries sense la previsió de ni un sol duro. De manera que la transparència passarà per explicar fil per randa quines són les nostres prioritats, què volem fer i com ho van deixar vostès d'enredat i poc clar.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

És que no sé si se n'adonen que cada interpellació... (*El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.*) Senyor Rull, digui, digui...

El Sr. Rull i Andreu

Sí, no, per contradiccions. Escolti, diu: «Nosaltres ens ho hem trobat pràcticament tot...»

El president

Senyor Rull, per contradiccions, té un minut.

El Sr. Rull i Andreu

Gràcies, senyor president. Escolti, diu..., sort n'han tingut, eh?, dels projectes que s'han trobat, i gràcies als quals han pogut fer alguna cosa des del Departament de Política Territorial. Els grans projectes que vostès han presentat són projectes que ja estaven prèviament formulats, tots i cadascun dels projectes que vostès plantejaven, amb petites modificacions, amb petites actualitzacions, si vol. Per tant, escolti, legitimitat a l'hora de plantejar això en aquests termes, mínima.

I tindrem la prova del cotó, la prova del nou. Sap quin serà? Serà la Moció subsegüent. I aleshores, vostès..., veurem si aquest mateix discurs polièdric que vostè avui ens ha intentat defensar de manera maldestra, pot resistir el sentit d'una determinada votació.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Nadal...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Simplement, per reblar la contradicció, no? Fins i tot en el cas que fos veritat que alguna feina feta aprofitable haguem trobat, que és veritat –que és veritat–, les més importants que hem trobat fetes i a punt els agradaven tan poc que les havien guardat en un calaix i no les havien fet servir.

Gràcies, senyor president.

(*El Sr. Puig i Godes demana per parlar.*)

El president

Senyor Puig, no, no hi ha més paraules sobre el tema... (*Fora remor de veus. Pausa.*) Senyor Puig, per què demana la paraula?

El Sr. Puig i Godes

Per contradiccions, senyor president.

El president

Senyor Puig, no hi ha hagut contradiccions, i, a més a més...

El Sr. Puig i Godes

És que no em refereixo a aquesta intervenció, sinó a la primera, senyor president.

El president

Senyor Puig, no hi ha intervenció possible...

El Sr. Puig i Godes

Hi ha hagut una clara al·lusió que caldria desmentir.

El president

La interpellació s'ha produït en la forma reglamentària, i, per tant, no hi ha més lloc a contradiccions.

El Sr. Puig i Godes

Senyor president, hi ha hagut una manifestació del conseller que ha fet referència al nostre estat anímic i que cal permanentment desmentir i contradir.

(*Remor de veus.*)

El president

No té la paraula.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies.

El president

El dissetè punt de l'ordre del dia és interpellació al Consell Executiu sobre els complements a les pensions de viduïtat.

Interpellació al Consell Executiu sobre els complements a les pensions de viduïtat (tram. 300-00018/07)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió presentem aquesta interpellació sobre els complements de les pensions de viduïtat. I hem de manifestar, en primer lloc, que ho fem amb preocupació, ja que aquesta iniciativa del Govern és la primera ordre del Departament de Benestar i Família del Govern tripartit, i, certament, aquesta Ordre del Departament demostra molt poca sensibilitat social. I ens preocupa, com deia, perquè pot ser l'inici d'un punt d'inflexió en la política progressista de Convergència i Unió en tots els àmbits i, en especial, en política social. El text del Govern tripartit, l'acord de Govern, parla de garantir ingressos econòmics dignes a totes les persones beneficiàries de pensions, que el nou Govern impulsarà l'increment general de les pensions, fins i tot que vol impulsar una llei per establir un ajut econòmic anual que tendeixi a assolir entre els vuitanta i el cent per cent del salari mínim interprofessional.

Evidentment, amb aquests criteris, hi estem perfectament d'acord, però quan s'ha produït la primera Ordre del Departament de Benestar i Família veiem que aquesta no és la línia que s'ha agafat. Aquest complement és un complement que arriba a persones amb uns ingressos baixíssims, especialment dones; és un complement que significa un autèntic ajut social; és un complement impulsat pel Govern de Convergència i Unió. Aquest complement, evidentment, neix davant la manca de capacitat del Govern de l'Estat, del Partit Popular, d'impulsar unes pensions dignes, especialment en les pensions de viduïtat, i per això hem de complementar-les. Són uns complements que arriben a més de cent mil persones. Per tant, vol dir que aquesta iniciativa que va prendre el Govern de Convergència i Unió és una iniciativa necessària.

Aquest complement es va regular per una llei d'aquest Parlament, no per un acord de Govern, com ens va manifestar l'honorable consellera en la seva compareixença. Concretament, la Llei 30/2002, del 30 de desembre. I aquesta llei significava que els ajuts per al 2003 eren de 289 euros, per al 2004 de 361 euros i per al 2005 de 433 euros. Evidentment, imports màxims. Imports màxims, perquè, en funció dels ingressos que tenen aquestes persones, poden cobrar des de 72 euros a 361, si s'hagués aplicat la proposta –que no és una proposta, que és una llei aprovada per aquest Parlament– per a l'any 2004 que va fer el Govern de Convergència i Unió.

Hem vist com l'Ordre del Departament de Benestar i Família, l'Ordre 8/2004, del 16 de gener, que és la convocatòria per al 2004 d'aquests complements per a les persones que cobren una pensió de viduïtat, que tenen uns ingressos inferiors a 6.913 euros, els pertoca una quantitat de 300 euros. Vostès van dir en una nota de premsa que això ha significat un augment del 3,8 per cent, és a dir, cinc dècimes per sobre del cost de la vida, de l'IPC. Però no va per aquí, perquè aquest complement es va crear amb una voluntat creixent d'anar significativament una ajuda superior per a aquestes persones. Cal també veure que els ingressos superiors a 6.913 euros i inferiors a 7.213 euros, cobraran l'import equivalent a la diferència, amb un mínim de 6 euros més.

Per tant, el que vostès van explicar, quan va sortir aquesta Ordre, com una atenció especial que el Govern tenia..., ràpid, doncs, augmentar aquesta partida, ha significat per a aquestes persones una retallada de 61 euros. Per tant, en lloc del 361, 300. I evidentment, com a quantitat màxima, que per això tant ho regulava per a l'any 2003 com per al 2004 com per al 2005.

Hem vist com entitats representatives de la gent gran, com pot ser la FATEC, com poden ser associacions de vídues, mostren la seva preocupació. Perquè, certament, si aquest és el tarannà del nou Govern, que cada dia s'ha de mirar al mirall i repetir-nos que és catalanista i d'esquerres, quan ho ha de demostrar, no ho demostra, i demostra..., fent una política no progressista i que precisament que no té en compte les persones que tenen ingressos més baixos. Vostè va parlar de política d'estalvi a la seva compareixença. Esperem que no vulgui estalviar en les persones que més ho necessiten.

Precisament des de Convergència i Unió es va impulsar..., demanar un dictamen del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya per veure si la Llei de l'Estat 52/2003, doncs, com es considerava la prohibició que ens feia el Govern del Partit Popular de poder complementar les pensions. Aquest Dictamen, doncs, ha estat favorable, i precisament, en el que es basa aquest Dictamen, precisament és això, que aquestes ajudes, sobretot, són per combatre la pobresa i, per tant, estaran plenament justificades a l'empara de l'article 9.25 de l'Estatut, ja que entren dintre del concepte d'assistència social. I per tant, doncs, tenim també aquesta força legal que aquest complement, doncs, és plenament constitucional, ja que tenim competències per fer-ho des del Govern de la Generalitat.

Com he dit, aquesta retallada demostra la poca sensibilitat social del Govern tripartit en la seva primera inici-

ativa. Com he dit, és un tema en el qual no creiem que calgui estalviar recursos, sinó que trobaran tot el suport de Convergència i Unió si és per augmentar aquests complements. Aquí no s'hi val a dir que estem en pressupostos prorrogats. Hi ha marge per solucionar-ho si hi ha voluntat política. Ho poden fer. Les partides ho permeten.

S'omplen vostès, el Govern tripartit, de paraules suposadament progressistes, però a l'hora dels fets, de la veritat, com ara veiem, es demostra el contrari. Ja vam tenir un primer gest que ens va preocupar: l'impagament el dia 31 de desembre de 2003..., de pagar el complement. Un primer gest, un primer gest d'ineficàcia en la gestió. Potser encara no havien començat al curset amb el senyor Maragall. Per tant, aquesta ineficàcia en la gestió no pot seguir-se produint, i ara són incapaços vostès de, ja, augmentar els 361 euros, que preveu una llei del Parlament i que vostès volen incomplir.

Aquests recursos, per petits que semblin, són importants per a aquestes persones. Aquests 24 euros que moltes persones van deixar de cobrar el 31 de desembre, en aquelles dates, eren especialment significatius.

Però aquí no queda..., perquè d'això en parlarem un altre dia. Vostè també, a la seva compareixença, ja ens va parlar que vol revisar el programa «Viure en família». Per tant, això demostra aquell punt d'inflexió, aquella preocupació que nosaltres li diem que tenim. Perquè veiem que quan fan papers ens parlen de drets socials, però, per exemple, al costat, volen suprimir les oficines de Benestar i Família, que serveixen perquè les persones rebin informació i coneguin els seus drets. Per tant, vostès, parlar de drets socials..., doncs, compte. Universalitzar prestacions: perfecte, hi estem d'acord, ja li ho vam dir, tindrà el nostre suport per a una llei de serveis socials que parli del dret a l'atenció a la dependència, d'universalitzar prestacions. És aquesta la línia que va impulsar Convergència i Unió amb la millora del finançament. Però ara veiem que vostès parlen de tot això i en una cosa tan petita com són aquests complements de les pensions de viduïtat, vostès ja van endarrerar.

Per tot això, nosaltres els demanem que rectifiquin, que analitzin quins són els beneficiaris i beneficiàries d'aquest programa d'ajuts, un programa d'ajuts amb un fort contingut social, amb un fort contingut de salvar aquelles persones que estan al llindar de la pobresa. Tots els estudis diuen que avui el retrat de la pobresa a Catalunya és majoritàriament una dona i vídua, i moltes vegades amb un complement de pensió. Per tant, des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió els animem a rectificar l'Ordre del Departament i a respectar la llei d'aquest Parlament que va ser feta amb aquesta intenció, de fer uns complements al màxim de dignes possible. I, com he dit, si es poden augmentar, tindrà el suport del nostre Grup Parlamentari.

Moltes gràcies, senyor president, honorable consellera.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula per a la resposta la consellera honorable senyora Anna Simó.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor Cleries, no es preocupi, senyor Cleries, ni es preocupin les entitats, perquè aquest Govern, com vostè ha dit, té un compromís, que és que el conjunt de les pensions mínimes, no només les de viduïtat, puguin pujar com a mínim, en aquesta legislatura, al vuitanta per cent del salari mínim. Li ho tornaré a repetir. I aquest ajut econòmic es farà per llei. I quan li dic que no només per a les pensions de viduïtat, li estic dient a favor dels titulars de pensions de jubilació i invalidesa en la seva modalitat no contributiva, i dels de pensions dels fons d'assistència social i del subsidi de garantia d'ingressos mínims, i també les pensions contributives molt baixes o més baixes. I amb quina finalitat? La que vostè també expressava –i és la que mou a aquest Govern–, que és amb la finalitat que aquests puguin paliar la seva situació d'insuficiència econòmica, cobrir les seves necessitats bàsiques i garantir la mateixa capacitat adquisitiva amb relació a la mitjana estatal, tenint en compte el cost de la vida a Catalunya.

I aquesta quantitat a percebre es regularà anualment i, en cas que el cost derivat de la gestió del pagament ho faci aconsellable, es podrà establir un pagament únic anual. I un cop passat aquest període –i sempre que s'hagi assolit l'objectiu fixat–, l'increment tindrà com a mínim l'import de l'IPC.

I com vostè també deia, senyor Cleries, en aquest sentit, el Govern de Catalunya estem avaluant aquest cost i aquestes possibilitats d'aquest ajut com a mesura temporal, mentre el Govern de l'Estat no articuli les mesures per fer possible aquestes pensions més dignes, que és qui en té les competències.

I és evident que aquestes polítiques han de reposar entre el Pacte de Toledo i les polítiques estatals de previsió, com vostè ha dit molt bé, polítiques d'un Estat al qual el seu Grup, a Madrid, ha votat set de vuit pressupostos que, això, ho anaven confirmant.

I també estudiarem la relació entre pensions contributives, no contributives i prestacions en clau d'inserció laboral i comunitària d'aquests col·lectius afectats. Efectivament, l'any 2003 més del 70 per cent de les persones vídues catalanes rebien pensions de la Seguretat Social inferiors a 420 euros mensuals. Nosaltres estem fent els càlculs del que representa per a les arques de la Generalitat aquest complement sobre el 80 per cent i sobre el cent per cent del salari mínim interprofessional.

Aquest és el compromís. Ara li comento quina és la situació actual. A l'espera dels pressupostos del 2004, s'ha fet una primera actualització per tal que les persones beneficiàries no perdin poder adquisitiu. I en vam informar, en vista d'un cert retard, que després m'hi referiré i li explicaré, perquè vostè m'ha preguntat a què va ser degut. I aquesta Ordre del 21 de gener, com vostè sap molt bé, preveu i diu textualment: «La continuïtat en el pagament a les persones beneficiàries d'aquest ajut de l'any 2003; l'obertura de convocatòria per tal que les persones que reuneixen els requisits puguin sol·licitar el complement d'aquest 2004; actualitzar l'import del complement que

permet passar de 289 a 300 euros» –que és aquest 3,8 que comentàvem, bastant per sobre del 3,1 i òbviament del 2,6 d'IPC estatal– «i que un cop garantit el poder adquisitiu arrodonit a l'alça en la mesura que permet el pressupost prorrogat, restem a l'espera de l'aprovació del pressupost definitiu». I això, ho vam fer sabent perfectament què és el que també se'ns diria des de l'anterior Govern. Ho vam fer conscients, perquè n'estàvem convençuts, del que estàvem fent, i ara li ho acabo d'explicar.

Aquest import, sí, és de pagues mensuals de 25 euros, que es concedeix amb uns ingressos determinats, i vull remarcar l'article 6.4 d'aquesta Ordre, que diu «que aquesta quantia pugui ser modificada d'acord amb les previsions pressupostàries per a l'any 2004».

Els informo que aquest pagament del mes de gener ja s'ha fet a unes 113.732 persones. La nostra previsió és que el nombre de beneficiaris dels complements, enguany, estigui sobre unes 135.000 persones. L'any passat van rebre l'ajut unes 114.400 persones, que repartides territorialment són unes 82.700 a les comarques barcelonines, unes 8.300 a les gironines, unes 9.900 a les de Lleida i unes 13.388 a les tarragonines. El 95 per cent d'aquestes persones beneficiàries van rebre l'import màxim, un 4 per cent l'intermedi, de 144 euros, i un 1 per cent l'import mínim de 72 euros. Ho dic per transparència, perquè tothom ho conegui.

Vostè ha parlat que aquest import no és suficient, i hi estic molt d'acord. No és suficient, senyor Cleries. I ens ha mencionat la Llei de pressupostos de la Generalitat, que regulava, a la disposició addicional quaranta-dosena, determinats aspectes relatius als esmentats ajuts, entre els quals, a l'apartat 4, que per als exercicis 2004 i 2005 el Pla ha de preveure uns imports anuals que, d'acord amb les previsions pressupostàries per a cada un dels dits exercicis, no superin per a l'exercici del 2004 els 361, per a l'exercici del 2005, els 433. I sí que li he de dir, i sí que s'hi val, perquè vostè sap que actualment el Govern funciona amb els pressupostos del 2003 prorrogats, i, com ja he comentat anteriorment, el Departament ha establert aquest primer augment dels ajuts complementaris per tal de, com a mínim, mantenir el poder adquisitiu de les persones vídues mentre no s'aprovin els nous pressupostos per al 2004, que haurà d'aprovar aquesta mateixa cambra i que, amb tota seguretat, preveuran un augment d'aquests ajuts.

En aquest sentit, aquesta primera actualització no és més que una mesura provisional lligada a l'actual situació de pròrroga pressupostària i pressupost definitiu el mes de juny i a l'anàlisi i la comprensió de l'actual situació pressupostària del Departament, lligades a l'auditoria ja començada i a les anàlisis internes.

L'any 2003 es van destinar 32,3 milions d'euros a aquests ajuts, 2.700.000 dels quals, corresponents a la paga de desembre, s'han hagut d'imputar al pressupost de l'any 2004, perquè la partida pressupostària no s'havia proveït oportunament per part de l'anterior Govern. I, per ara, el Departament ha destinat 44 milions d'euros a aquesta nova convocatòria d'ajuts.

Pel que fa a la situació financera del Departament, polèmica que no ha buscat aquest Govern, sinó que se l'ha trobat servida, com deia, les primeres anàlisis demos-

tren una situació pressupostària que no és alarmant, però sí preocupant, i que ens fa tenir molta cautela en totes les iniciatives que duem a terme.

La capacitat d'endeutament a través de l'Institut Català de Finances en matèria de subvencions per a inversió per a l'any 2004 és pràcticament nul·la a causa dels compromisos de l'any 2003, amb l'agreujant que molts d'aquests compromisos es van fixar en un any de carència i van impactar en tot el deute de l'any 2004. O un altre exemple: que convenis plurianuals en matèria de subvencions establerts l'any 2003 per al 2004, en alguns casos, fins i tot, superen la totalitat de la partida de la subvenció per al 2004, entre d'altres.

Retard. El retard en el pagament dels ajuts corresponents al mes de desembre va ser degut a una imprevisió del Govern anterior, i vostè ho saben perfectament. (*Veus de fons.*) Deixi-m'ho dir!, jo no li ho hauria dit; vostè hi ha fet esment, jo li contesto. Per què? Perquè els complements de pensions de viduïtat es van aprovar pel Govern anterior sense la dotació pressupostària suficient, tot i que es coneixia amb força fiabilitat el nombre de persones susceptibles de rebre'ls. Per la decisió de no dotar econòmicament una despesa decidida, va generar una situació d'insuficiència de dotació pressupostària, ja constatada a finals de desembre pels gestors dels recursos del Departament de Benestar, que ens en van informar pertinentment, i va obligar a ajornar fins al 10 de gener el pagament efectiu dels ajuts corresponents al mes de desembre passat. Saben molt bé que traspasar els pagaments d'un exercici al següent és una pràctica comptable habitual, però que és anòmala, perquè suposa comprometre uns pressupostos que no han estat aprovats pel Parlament de Catalunya. És una política generalitzada de gastar allò que no es té i hipotecar les decisions d'anys posteriors, amb la confiança que el Parlament no denegarà uns pagaments que ja s'han compromès. I com ja sap perfectament el diputat Cleries, habitualment els pagaments de les prestacions econòmiques es generen el mes anterior per tal que la Subdirecció General de Tresoreria del Departament d'Economia i Finances en faci la previsió i disposi de la liquiditat suficient per a abonar-los.

Per tant, els pagaments corresponents al mes de desembre, la partida a què em referia d'uns 2.700.000 euros, s'haurien d'haver generat a finals de novembre, o, com a molt, a principis de desembre per tal que s'ordenessin els pagaments a finals de desembre, i el dia 19 de desembre era l'últim dia que el Departament d'Economia i Finances podria haver acceptat nous documents comptables de despesa, i cal recordar que aquesta consellera no va ser nomenada fins al 22 de novembre.

En aquest marc, creiem que establir una ampliació de crèdit o negociar ens portaria tantes demores al pagament com atenuar-nos al que era la pròrroga de pressupostos. I aquesta és l'explicació. I, en aquest sentit, vull remarcar la voluntat política clara de resoldre al més aviat possible aquesta qüestió amb l'inevitable ajut del personal del Departament i també del Departament d'Economia per fer possible i fer efectiu aquest pagament als seus beneficiaris el dia 10.

I, en aquest sentit, lamento profundament que hagin acusat el Govern de falta de sensibilitat social i de mala

gestió, perquè considero que són uns arguments que han volgut alarmar i jugar amb persones necessitades i amb ingressos baixos, quan va ser la seva imprevisió, i he de pensar que cap altra cosa més, el que va provocar el retard.

El president

Honorable consellera, hauria d'anar acabant. (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Té la paraula, per a la rèplica, l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Senyora consellera, miri, parlar d'aquests complements de pèrdua de poder adquisitiu em fa gràcia, malauradament, perquè no tenen poder adquisitiu, aquestes persones, i quan es van crear aquests complements no era amb mentalitat d'anar augmentant l'IPC, sinó que, precisament, ja es van fixar unes quantitats mínimes perquè el Govern, el que fos, tingués l'obligació de respectar una llei del Parlament que es va aprovar. I nosaltres, per tant, li demanem, consellera, que respecti la Llei del Parlament, perquè vostè diu que és quantitat màxima. Clar que és quantitat màxima, perquè no tothom la cobra; hi ha unes persones que els toquen els 300 o els 361, si s'apliqués la nostra proposta, perquè per la quantitat d'ingressos els toca tot, i al qui no li toca tot com a mínim són setanta-dos euros, que així veig que han respectat l'Ordre que nosaltres vam impulsar que el mínim que es cobrés fossin sis euros el mes per no pagar quantitats ridícules, que prou ridícules són sis euros el mes, s'ha de reconèixer.

Per tant, doncs, el que... Ara vostè ha sortit d'estudi, diu: «Les pensions mínimes ja farem que el 80 per cent..., una llei...» Escolti, ara tenim un cas urgent, que són aquestes persones. Nosaltres li demanem..., i donarem tot el nostre suport perquè vostè respecti la Llei del Parlament, modifiqui l'Ordre del Departament, i vostè té recursos per poder afrontar aquesta despesa, perquè té tot el capítol d'aquest any per a tot l'any, i bé, el gastarà abans, però, després, vostè demostrarà la seva força política que té en el Govern si li augmenten i li donen un bon pressupost quan tinguem aquí el debat de pressupostos.

Cal recordar que la legislatura passada el Departament de Benestar i Família va augmentar el seu pressupost en un 102,8 per cent. Esperem i li desitgem que en aquesta legislatura, doncs, tant de bo, ho superi. Nosaltres li demanem especial sensibilitat en aquest tema. Re més lluny de nosaltres que jugar amb aquestes persones; li demanaria que retirés això, perquè nosaltres hem tingut sempre un contacte molt directe amb la gent gran. Vostè té un consell de la gent gran de Catalunya constituït, i els ho pregunta, que em sembla que encara no s'hi ha reunit, tot i que li han demanat reunió diverses vegades, especialment el vicepresident primer, que, fins i tot, volia presentar la dimissió perquè veia que la consellera ni l'atenia.

Per tant, honorable consellera, reconsideri aquesta Ordre i dialogui amb la gent gran, amb els seus representants, que estan elegits per totes les comarques de Ca-

talunya, amb un consell molt actiu, que de moment és inactiu però que abans era molt actiu, i que li diran que hem tingut una especial sensibilitat per a la gent gran, i especialment per a les persones més necessitades de totes les edats. I hem demostrat, com a força progressista que som, i que no ho hem d'anar repetint, perquè ho portem a dins, que nosaltres hem tingut una sensibilitat sempre per a la gent que més ho necessita, i per això també hem tingut oficines en els barris, encara que els senyors socialistes, a vostè, ara li ordenin que les tregui (*veus de fons*), perquè aquestes oficines han sigut un punt d'atenció a la gent que més ho necessita, perquè el Govern de la Generalitat s'ha d'apropar a les persones, i vostès s'imaginin el Govern de la Generalitat com una poltrona a la plaça de Sant Jaume i que estaran a prop de la gent amb el comandament a distància. Els demanem que facin una política de ser propers a les persones, perquè això sí que és progressista, i, aleshores, quan es mirin al mirall demà i es tornin a repetir que són catalanistes i d'esquerreres, diguin si realment són propers a la gent de Catalunya, i especialment a qui més els necessita.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, senyor Cleries, he vingut aquí a respondre la seva interpel·lació amb voluntat de transparència i voluntat de servei als representants legítims del poble de Catalunya, que són tots vostès, i he estat prou clara i he donat prou dades de quin és el capteniment d'aquest Govern, d'aquest Govern del qual la consellera forma part i no rep ordres, sinó que en formem part tots i entre tots col·legiadament actuem, d'aquest Govern que té molt clar quines són les polítiques socials que vol desenvolupar i, per tant, quin pressupost hi vol dedicar de cara a l'any 2004. No dubti –no dubti– que s'incrementaran les polítiques socials i el pressupost de les polítiques socials, però nosaltres el que volem és ser molt racionals i anar molt amb peus de plom, perquè després d'un any electoral, com l'any passat, en què sembla que la casa va ser molt gran –que la casa va ser molt gran–, no volem córrer massa –no volem córrer massa–, perquè l'any 2004 no s'acaba demà, ni l'any 2004 no s'acaba a finals de juny, l'any 2004 s'acaba el mes de desembre de l'any 2004. Per tant, no estem en cap incompliment. A més a més del que li he comentat, no estem en cap incompliment de cap llei de pressupostos del Parlament de Catalunya.

I el diàleg. Clar que hi ha diàleg!, i amb les entitats també. Un consell de la gent gran molt actiu? Serà molt més actiu a partir d'ara, no ho dubti.

I pel que fa als pressupostos, que m'he descuidat de dir-li-ho, home!, va haver-hi un increment important, però pensin que, tal com els vaig dir a la compareixença, hi havia un mandat d'aquest Parlament de l'any 99 que els pressupostos en matèria de benestar social, benestar i família, fossin almenys del 4 per cent del pressupost, i l'any passat ens vam quedar encara en el 3,7. Vull dir que resituem les coses.

I deixi'm que li digui, perquè crec que ja he explicat amb prou claredat tot el que vostè em demanava i crec que amb escreix..., i dir-li que agraeixo el seu interès, i que me'n congratulo, pel que fa a aquests complements de les pensions, a aquest interès per la gent gran que té falta de recursos econòmics, perquè el seu Grup no ha estat qui ha liderat des del Parlament les diferents iniciatives per complementar les pensions més baixes, i aquesta legislatura passada especialment; no és precisament el seu partit qui va impulsar des del Parlament la creació d'aquests complements. No és voluntat d'aquesta consellera recordar que l'any 99 el Grup de Convergència i Unió va rebutjar una proposició de llei d'Esquerra Republicana de Catalunya per complementar les pensions més baixes, i que en la passada legislatura va bloquejar-ne fins al final la nova tramitació parlamentària, i que, finalment, només es va acordar un complement per a les de viduïtat i es van deixar fora la resta de pensions més baixes. I deixi que digui també que me'n congratulo perquè veig, doncs, la voluntat i l'objectiu comú de tots els grups d'aquesta cambra d'exercir les nostres competències, i jo hi afegeixo d'exercir les nostres competències de manera no gracieable, sinó com un dret que la Generalitat no regala, sinó que la ciutadania de Catalunya hi té dret, per millorar la vida de les persones d'aquest país i per a garantir-ne la suficiència econòmica, i, tal com vaig demanar en la compareixença parlamentària i he anat demanant-los individualment, i ho torno a demanar ara, treballem plegats perquè aquesta suficiència econòmica sigui la que toqui aquí i a Madrid.

No tinc res més a dir. No exhaureixo el meu temps, senyor president.

El president

Moltes gràcies, honorable consellera.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i catorze minuts.

P R E U S

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 45,08 euros
Número solt 1,35 euros

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa) 36,06 euros
Número solt 0,72 euros

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa) 78,13 euros

IVA
inclòs

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament-cat.net**